

Giới thiệu Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân

Editor: Jang Bò

Thể loại: Cổ đại, hài hước.

Số chương: 60 chương

Không biết vì nguyên nhân gì mà đạo này các môn phái chính đạo mọc lên như nấm

Mà từ ngàn xưa chính đạo không chung đường đã làm đệ tử phái tà ma ngoại đạo, thực sự là có áp lực rất lớn.

Thế đạo thay đổi không ngừng.

Đối với kẻ vừa nghe tên đã thấy rất giống một con tốt thí như nàng mà nói, áp lực lại càng lớn.

Nhu cầu cấp bách của nàng là phải ôm bắt đuôi tìm chỗ dựa, không cần thận ——

Ôm lỗi một chút liền ôm nhầm trúng quái thú Giáo chủ đại nhân.....

Lần này xảy ra chuyện lớn rồi a.....

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Cha ta là phú thương, thế thiếp cả thầy 13 người, sinh được một đồng hài tử. Mới đầu đặt tên còn đứng đứng đắn đắn dựa vào niên hiệu đương triều mà xem xét, sau đưa nhỏ ngày càng nhiều lên, chính là lười, liền dứt khoát dùng Mai Lan Trúc Cúc, Cẩm Kỳ Thư Hòa cứ thế mà đặt. Đến lượt ta, chúng ta là bào thai sinh bốn thuận nước đầy thuyền lấy Xuân Hạ Thu Đông để đặt.

Đương lúc cha ta vẫn còn muốn tiếp tục thay Thẩm gia khai chi tán diệp con cháu đầy đàn, thì lại bất hạnh lại bị kẻ khác hãm hại, gia tài vạn bạc mất hết. Tất cả các thân sinh con vợ cả, mấy ca ca tỷ tỷ bộ dạng xinh xắn đó của ta đều không có ở đây, ta cùng mẫu thân liền chạy trốn, bất hạnh hơn nữa ta lại trở thành kẻ ăn xin.

Vừa đứng năm ấy vỡ lăm trải qua một cuộc hạo kiếp, nhu cầu cấp bách lúc này chính là thay máu. Vì vậy các môn phái mời chào đệ tử, đãi ngộ cũng không giống nhau.

Hôm đó ta đứng trước bảng quảng cáo dán chỉ chít giấy chiêu mộ đệ tử nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Ngũ độc giáo này rất được, cung cấp mỗi ngày ba bữa cơm lại còn không phải nộp lệ phí, mỗi tháng lại cấp cả tiền tiêu xài, đối xử bậc này đúng là tốt nhất, vì vậy ta hấp ta hấp tấp đi báo danh.

Đợi đến lúc trưởng thành hơn một chút, mới biết thì ra Ngũ độc giáo là chính phái trong miệng tà ma ngoại đạo, tục nhân vẫn gọi là phản phái.

Mỗi lần ra cửa đều bị chính phái đuổi đánh, cuối cùng ta chỉ biết yên lặng nhìn trời, tại sao năm đó ta lại ham hố mấy đồng tiền xài này cơ chứ.....

Giang hồ đồn chúng ta đều mặc hắc y cánh dơi, hoặc là búi tóc hình mạng nhện ra cửa, động một chút là ném nhện độc, rắn độc, những thứ này đơn thuần đều là hư cấu. Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, chúng ta cũng không phải biến thái, người nào không có việc gì động vào những thứ này để tìm chết sao?

Đám người trên giang hồ đồn đại tà phái chúng ta thành như vậy, nhưng ta dám đánh cược, cho dù chúng ta ở lẫn trong đám người, chắc chắn sẽ không bị nhận ra.

Đúng là như thế, Lão tổ của Ngũ độc giáo có lẽ cũng cảm thấy giáo phái của mình không có gì đặc trưng, người xem Hoa Sơn có trường kiếm, Toàn Chân giáo có phát trần, Thiếu lâm tự..... Đầu trục, đều rất dễ nhận biết, quả thật đã thành chiêu bài riêng. Chỉ có chúng ta, không hề đặc sắc.

Vì vậy Lão tổ của Ngũ độc giáo đã ra một quyết định trọng đại, mỗi đệ tử của giáo trên trán đều điểm một dấu đỏ, chẳng những có đặc trưng lại còn thêm phần hi khí, ngày nào đó vỡ lăm hỗn chiến còn có thể dễ dàng nhận ra. Hành động này dọa cho toàn đệ tử sợ hãi, bởi vì tự biết mình là tà môn ma đạo, ở giữa chính phái mọc lên như nấm trên giang hồ, quả thật chính là tìm chết.

Vì vậy năm đó một đám trường lão vừa đe dọa vừa cầu khẩn, Lão tổ của Ngũ độc giáo mới miễn cưỡng đồng ý đổi máu đỏ in ở trên cổ tay. Ngay cả như vậy, đệ tử vẫn sợ bị chém, bốn mùa đều mặc áo dài che cánh tay. Thế nên trên đại hội võ lâm giữa trời nắng chói chang khốc liệt trên võ đài nếu thấy môn phái nào vẫn còn rất ngu xuẩn mặc áo tay dài, không phải người của ni cô am, thì chính là Ngũ độc giáo.

Có tiền căn cũng có hậu quả, người của Ngũ độc giáo quanh năm không thấy chút mặt trời cũng có chỗ tốt, tỷ như chúng ta ai nấy đều trắng nõn. Một chỗ trắng che trăm chỗ xấu, trong lúc vô tình trên giang hồ Ngũ độc giáo lại nổi tiếng vì nhiều mỹ nam mỹ nữ, thiếu niên thiếu nữ hâm mộ chúng ta cũng không ít.

Ta vốn cũng không phải là một cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, đi tới nơi đây rầy những mỹ nam mỹ nữ này, lập tức chìm ngấm không biết đi về đâu. Hơn nữa nhìn bằng tên của các sư huynh sư tỷ, cái gì Chúc Thanh Phong, Tổng Tử Khanh, Hoa Vân Thường, gì mà Mị Nhi, Vân Nghệ Phong, vừa nhìn đã thấy có tiềm lực trở thành đại hiệp.

Lần đầu tiên cũng là duy nhất khiến ta có cảm giác may mắn, là năm đó khi xếp hàng nhập môn bị người ta chen ngang, muốn lấy võ lực phản kháng nhưng ta giống như một mảnh vụn bị người đánh bay..... Chen a chen a, đến phiên ta thì đã là người cuối cùng, vì vậy ta thành tiểu sư muội.

Bình thường tiểu sư muội nhà người ta đều là được sủng ái toàn thân, luyện công sai một chút sư phụ sư nương đều sẽ ôn hoà nói không sao luyện nhiều một chút là tốt rồi. Mà ta lại hoàn toàn không phải vậy, sư phụ người cầm roi nói muốn rút bắp chân người đây là chuyện gì, sư nương người không có việc gì sẽ nói lời ác độc nói người chính là vô dụng không dùng được.

Ta là tiểu sư muội, tiểu sư muội a! Ông trời ơi, định luật tiểu sư muội của người ở chỗ ta mất hiệu lực sao?

Không có sư phụ sư nương thương yêu, ta vẫn như cũ kiên định tin tưởng danh hiệu tiểu sư muội này nhất định sẽ mang đến vận may, tỷ như bình thường đều sẽ có đại sư huynh soái ca đẹp trai vô cùng, võ công lại cao thương yêu mình người.

Thời điểm nhìn thấy đại sư huynh Chúc Thanh Phong, rốt cuộc ta đã biết cái gì gọi là thiếu nữ tan nát cõi lòng.....

Sư huynh, người kia khắp người đều là thịt béo! Người đầu độc thì thôi đi lại có thể hạ độc chính mình đây là dạng gì đây!

Ta lau hàng lệ, chỉ cần người luyện thật giỏi, những thứ khác đều là phù du, nhất là bàn tử đại sư huynh, lại càng thêm phù du, mặc dù huynh ấy nặng hơn phù du rất nhiều.

(* Bàn Tử: Người béo)

Thoáng một cái, đã qua sáu mùa Xuân Thu.

Tổng kết sáu năm của ta, võ công gà mờ, hạ độc gà mờ, diện mạo.....gà mờ. Hay còn gọi..... đứng chột.

Chính là kẻ đứng chột như ta đây, vẫn phải ra khỏi cửa đưa tin, lại là đi đưa chiến thư.

Sư phụ người xác định đây không phải để cho ta đi chịu chết ư.....

Đường Môn lấy binh khí cùng độc nổi tiếng giang hồ, Ngũ Độc giáo chuyên tấn công độc dược, hai phái ở trên giang hồ tranh danh hiệu hạng nhất dụng độc từ xưa đến nay, lần này việc liên quan tới chiêu mộ đệ tử cùng địa vị trên giang hồ, nên trước khi đại hội võ lâm năm nay tổ chức, hai phái phải phân rõ.

Ta đứng trên nóc nhà đón gió, nhìn cảnh sắc trắng lè của Ngũ Độc giáo. Nuốt một miếng nước bọt, hỏi Bàn tử Đại Sư Huynh: "Sư huynh, ta còn có thể sống sót trở về sao? Không bằng huynh đi theo ta đi."

Đại Sư Huynh cố làm ra vẻ suy tư một phen, dùng bàn tay đầy thịt mỡ vỗ vỗ bả vai của ta, trầm ngâm nói: "Bảo trọng."

Ta bình tĩnh gạt tay hắn ra, nói: "Sư huynh."

"Cái gì?"

"Chúng ta tuyệt giao."

"....."

Chữ của sư phụ vẫn xấu xí rất có phong cách như cũ, chỗ ký tên vẫn phong tao giản lược như tranh tự họa.

Ta lắc đầu ngán ngẫm, thì thấy sư phụ hừ một tiếng: "Tiểu yêu, chữ này của ta Minh Chủ còn muốn học, năm đó ta cùng hắn học chung một học đường, hắn còn thường bắt chúc chữ viết của ta thay ta làm bài tập kiểm tiền, ha ha ha."

Ta nhẫn nhịn ánh mắt khinh bỉ, nói: "Sư

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biển Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Giọng nói không nặng không nhẹ, nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc bén đâm tới, ta kinh hãi lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Nam tử trước mắt vóc người cao lớn thon dài, dưới ánh trăng âm đậm làn da như ẩn như hiện. Đôi mắt kia như được khảm ánh trăng, sáng rực rỡ, nhưng ẩn chứa sự thanh lãnh khiếp người. Sống mũi như dùng dao khắc lên thẳng tắp, đôi môi mỏng mím lại, ngũ quan anh tuấn lại pha thêm chút lạnh nhạt lười biếng, hẳn đứng đó khiến cho người khác có cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị.

Ta nuốt nước bọt, người này, chẳng lẽ chính là Giáo chủ mà giáo Thủy Hành Ca.

Mặc dù đều là tà giáo, nhưng nghe nói năm đó khi mới tới Trung Nguyên trưởng lão của ma giáo một lòng ổn định tổ chức tránh ẩu đả thương vong, vì vậy vỗ vai lão tổ của Ngũ độc giáo nói: "Chúng ta đều là tà giáo nên đứng chung một phe." Sau đó lão tổ của Ngũ độc giáo cảm thấy hẳn quá phiền phức đã một đá, đá bay hẳn.

Mồ hôi lạnh lã lã rơi xuống..... Ngay cả việc lau mồ hôi trên trán ta cũng không dám, nếu kết thù với ma giáo, ta chẳng phải sẽ biến thành vật hy sinh của giang hồ sao. Nghĩ tới đây, ta vội rút tay lại, cười gượng: "Trung Nguyên và Tây Vực phong tục bất đồng, nếu như người xem tay của ta, vậy ta không phải là người sẽ không thể lấy ai. Giáo chủ đại nhân là nhân tài kiệt xuất, sẽ không muốn kết hôn với ta chứ."

Hắn cẩn thận đánh giá ta một hồi rồi nói: "Ừm, không muốn."

Mặc dù câu trả lời của hắn nằm trong dự liệu nhưng tại sao ta vẫn cảm thấy tổn thương sâu sắc a.

"Người nhận ra ta?"

Nụ cười trên mặt ta cứng lại: "Giáo chủ đại nhân uy danh vang dội ai lại không biết." Câu hỏi kia sớm đã khiến cho danh hiệu đại sắc lang của hắn vang xa, nhưng ta cũng không ngờ đại sắc lang này đáng đáp lại đẹp mắt như vậy, khó trách mấy thiếu nữ kia như tre già măng mọc ôm ấp tương tư với hắn.

Đang oán thầm, lại thấy hắn nâng trường kiếm trong tay lên, nửa phần sát khí cũng chưa lộ, trên mặt nở nụ cười nhạt nhẽo: "Vì danh tiết của cô nương, ta chỉ còn cách nhìn cánh tay của cô sau đó giết cô, như vậy mới có thể bảo vệ thanh danh cho cô."

Đây quả nhiên vẫn là tà giáo! Thiếu chút nữa thì bị nhan sắc của hắn lừa gạt. Ta nắm chặt dây cương, muốn nói với Tật Phong đợi ta ra hiệu lệnh phải mau trốn chạy, kết quả vừa cúi đầu xem xét, lại thấy Tật Phong vẫn đang nhai cỏ xanh trên đất, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có. Ta không khỏi cảm khái, bằng hữu mà giống như lợn, không nên cứu.

Hắn ta kéo lê mũi kiếm trên đất, cào xuống nền đá, âm thanh nghe hết sức chói tai. Đi được vài bước, hắn dừng lại.

Ta yếu ớt hỏi: "Giáo chủ đại nhân?"

Hắn sâu kín nhìn ta, cười lạnh: "Được lắm, rất tốt, dám hạ độc với ta. Người là người của Đường môn hay là của Ngũ độc giáo?"

Ta nắm lấy yên ngựa rồi trèo lên, mới phát hiện hai chân ta run rẩy kịch liệt. Vì đối phó với đại ma đầu này, ngay cả chỉ bảo trấn giáo của Ngũ độc giáo ta cũng đã kính dâng cho hắn. Loại độc này trong số các loại độc của trung nguyên cũng không phải rất lợi hại, nhưng chỗ độc đáo là sự phụ ta đã bí mật điều phối lại, tạm thời trên giang hồ vẫn chưa có thuốc giải, cho nên nó rất trân quý. Thấy hắn không thể nhúc nhích, ta bèn tiểu nhân đắc chí: "Ta là đường đường là đệ tử của thủ lĩnh Tiên Hạc, đại đệ tử Liễu Tiểu Phiến, người tốt nhất không nên nổi giận, nếu không nội lực đảo ngược, sẽ học máu mà chết."

Dứt lời, ta vô cùng tự hào nâng dây cương, thúc ngựa chạy đi. Chạy được mấy dặm, ta mới nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng. Vừa rồi không phải ta nên..... Một đao đâm hẳn tránh tai họa về sau sao?

Nghĩ đến tia sát khí ẩn trong khuôn mặt tươi cười kia, ta đã sợ run cả người, sau khi đưa thư xong ta nên về núi ẩn cư, chờ ma đầu kia rời khỏi Trung

Nguyên hầy lại xuất đầu vậy.

Quyết định thế, ta vuốt vuốt cổ Tật Phong đang còng chạy càng chậm nói: "Chạy thêm ba dặm nữa, đợi đến chuồng ngựa của khách điểm ta sẽ ngời buộc ngời cạnh con ngựa cái xinh đẹp nhất."

Tật Phong thờ ơ hững hờ, vẫn chạy với tốc độ của một con lừa.

"Ta sẽ cho ngời ăn thật nhiều, rất nhiều cỏ ngon."

Tốc độ của nó lập tức nhanh hẳn.

..... Đạo này, ngựa đều tham ăn vậy ư.

Vào đến khách điểm, com nước đã no ta chuẩn bị sang phòng tắm tắm một chút, mở bọc quần áo ra định lấy y phục, lập tức phát hiện có gì đó không đúng, trong túi đồ này thế nào lại toàn xiêm áo của nam tử đây. Nhìn thấy ấn tín bằng sáp màu đỏ, trên đó còn viết mấy chữ gửi môn chủ Đường môn đúng là chữ viết của sư phụ, chẳng lẽ nhị sư tỷ giúp ta chuẩn bị hành lý thật ra là muốn ta nữ giả nam trang để dễ bề đi lại trên giang hồ?

Ta gãi gãi đầu, lật ra vài cái, lại thấy một túi bạc rơi ra. Lập tức kích động, ta biết ngay nhị sư tỷ đối với ta tốt nhất! Mặc dù mỗi lần tỷ ấy vứt bỏ mỹ nam thì luôn để cho ta đi thu thập cục diện rồi rấm, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn là thương yêu ta nhất.

Chỉ là sư tỷ ơi, y phục này của tỷ cũng quá lớn nha.....

Không có cách nào, ta chỉ có thể cầm bạc ra ngoài mua y phục. Đến tiệm tơ lụa, chọn xong y phục đang đợi tính tiền, chuông quầy vẫn còn đang gói đồ, lại thấy

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Ta nhắm mắt mở cửa, nặn ra khuôn mặt tươi cười mà ta tự cho là đẹp mắt nhất: "Khéo vậy."

Thủy Hành Ca cười như không cười: "Không khéo, ta là lần theo tung tích của ngươi đuổi tới."

Mặc dù lời nói không có một chút sát khí nào, nhưng ý muốn giết ta đã thể hiện rõ trong mắt hắn, nhìn bộ dáng đẹp mắt của hắn, nụ cười này, nhất thời trên mặt ta tràn đầy gió xuân. Ta ngay lập tức phi nhô mình, ta đảo mắt thử thăm dò: "Không biết giáo chủ có suy nghĩ như thế nào về Tiên Hạc phái của chúng ta? Còn có Thiên Cơ môn, còn có Ngũ Nhạc và Ngũ độc giáo?"

Ta đã hỏi rất uyển chuyển, nếu hắn ta không có thành kiến với Ngũ độc giáo, ta lập tức đưa tay cho hắn nhìn, cũng không mất miếng thịt nào.

Ngược lại Thủy Hành Ca rất có tính nhẫn nại, người không biết còn tưởng rằng hắn chính là một thư sinh dịu dàng, ai có thể đoán được hắn lại là một đại ma đầu. Long mi dài khẽ nhếch, hắn nhìn ta suy nghĩ, nói: "Ngươi nói quá nhiều."

Ta che miệng lại: "Ta bảo đảm sẽ không nói nhiều như vậy nữa."

"Tiên Hạc phái là cái gì, chưa từng nghe qua. Thiên Cơ môn Môn chủ là Minh Chủ võ lâm của Trung Nguyên, thực lực hạng nhất. Ngũ Nhạc phái liên thủ có thể coi là xưng bá một nửa võ lâm, nhưng nếu phân chia ích lợi tất nhiên sẽ nội chiến. Ngũ độc giáo..... Hạ độc không bằng Đường Môn, võ công đánh không lại Ngũ Nhạc, hơn nữa ngày xưa còn có thù oán với sư phụ của ta..... Mặt của ngươi sao lại khó coi như vậy?"

Ta vuốt vuốt mặt: "Không có gì."

Không ngờ hắn còn rất kiên nhẫn nha, rất hợp với bề ngoài tuấn lãng này căn bản là rất có tiền đồ trở thành thiếu niên đại hiệp. Còn chưa kịp nghĩ xong, hắn lại hỏi: "Cô còn có gì muốn hỏi?"

Ta lắc đầu: "Không có, Giáo chủ đại nhân, nước tắm của ta đã sắp lạnh, nếu ngài không có việc gì thì xin bái biệt tại đây, không tiễn ha."

Hắn gơ tay ngăn lại cánh cửa đang đóng, khước miệng lại dâng lên nụ cười: "Ta có một thói quen, không thích thiếu người chết thứ gì, cho nên trước mỗi lần ta ra tay, đều sẽ đặc biệt kiên nhẫn hoàn thành tâm nguyện của bọn họ."

"..... Thật ra thì tâm nguyện của ta là sống sót trở về."

"Nghe không hiểu?" Hắn lại đổi giọng: "Hoặc là, ngươi cho ta xem tay phải một chút, nói không chừng ta có thể suy xét bỏ qua cho ngươi."

Tiểu tử này còn nhớ rõ Ngũ độc giáo và giáo chủ Ma giáo của hắn có thù oán, có cho nhìn hay không cũng đều là chết, hít một hơi thật sâu ta nói: "Rốt cuộc tại sao ngươi lại muốn nhìn tay phải của các cô nương!"

"Ân công dẫn dò, tìm người."

Ta âm thầm than thở, kể từ khi ra đời tới nay ta chưa từng gặp qua người lạ, cũng chưa từng cứu người, càng chưa bao giờ giữa ngày tuyết rơi đưa than sưởi ấm cho người nghèo, người hắn muốn tìm nhất định không phải là ta, nhìn cũng vô dụng. Nhìn vô dụng sau lại vẫn phải chết, ta từ từ đưa tay phải mò ra sau lưng, tới gần eo nơi để ngũ độc phần, chuẩn bị nhân cơ hội tung vào mặt hắn sau đó vắt chân lên cổ mà chạy.

Không đợi ta thành công sờ tới túi phần, đã thấy đáy mắt hắn thoáng qua một tia tàn khốc, nếu không phải ta đang chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, sẽ bị nụ cười trên mặt hắn che lấp, người này giết người không chớp mắt. Nghĩ đến tốc độ động thủ của hắn, cả người ta đều đã lạnh lẽo, xong rồi, hồn ta sẽ tha hương rồi. Ta còn chưa lập gia đình, đáy giường còn có một túi tiền mà ta đã tích góp từng tí suốt sáu năm.

Cổ tay phải bỗng dưng bị hắn nắm lấy, đang chuẩn bị xem, thì thấy một người xuất hiện tại hành lang lầu hai, lẳng không phi tới, tay cầm đại đao hét lớn một tiếng: "Yêu nữ, ta biết ngay ngươi không phải là chính phái, trên đời này làm gì có Tiên Hạc phái!"

Lời của Lưu tam gia tuy là nói với ta, nhưng đại đao lại đâm về phía Thủy Hành Ca. Đao mắt thấy hành lang hai bên cũng chạy ra hai người, là hai huynh đệ Mộc Thanh, dưới lầu cũng đầy tiếng hỗn loạn, có lẽ là người của Lưu tam gia.

Thủy Hành Ca thân là đại ma đầu nhưng lại không có ẩn núp, thân phận bị bại lộ đáng đời bị chính phái vây đánh, ta gơ tay lên bỏ về phía tay của hắn, tay mới vung đến giữa không trung đã bị hắn tóm lấy, trở tay vịn ngược lại phía sau, thiếu chút nữa là nghe tiếng răng rắc trật khớp, ta đau hai hàng lông mày nhíu lại. Chẳng qua ta thật hy vọng cảnh tượng này có thể để cho Lưu tam gia cảm thấy ta đang là con tin, không phải cùng một phe với hắn!

Thủy Hành Ca rút trường kiếm, trượt qua sống đao của Lưu tam gia, Đao Quang Kiếm Ánh và tiếng kim loại va vào nhau, lòng ta kinh hãi run rẩy, âm thầm kêu khổ, tại sao còn không thả ta ra, thả ta ra sau đó đánh nhau thật tốt với Lưu tam gia đi mà Giáo chủ đại nhân.

Lưu tam gia là người của Thiên Cơ môn, hàng năm ở bên ngoài buôn bán, là người nắm giữ trụ cột kinh tế cho mình chủ. Nhưng bàn về đạo pháp cũng coi là cao thủ, hôm nay lại bị Thủy Hành Ca ép cho liên tục lui về phía sau. Mộc Thanh và sư đệ của hắn lại càng không tiếp được mấy chiêu.

Ta nghĩ thuốc mê chỉ chút nữa thôi sẽ phát tác, ta bèn hung hăng điểm vào huyệt vị trên tay hắn, thấy tay hắn như bị gai đâm buông lỏng một chút, ta vội rút tay về, run rẩy bỏ vào trong nhà, cầm túi tiền cùng thư tín nhảy ra ngoài cửa sổ. Vào chuồng ngựa cười Tết Phong chạy trốn về phía nam.

Giây phút nâng roi ngựa, ta lại lần nữa bị phần, ta là xuống núi đưa tin, không phải xuống núi dâng mạng, tại sao hết lần này đến lần khác đụng phải những chuyện xui xẻo này đây.

Còn tên Thủy Hành Ca kia, nếu lại chạm mặt hắn ta nhất định sẽ bị hắn bóp chết. Sắc trời dần sáng, ta xuống ngựa, đến bên bờ sông rửa mặt, nhìn cái bóng mờ

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Về mặt Thủy Hành Ca cứng ngắt, từng chữ nói: "Không nên nghĩ quá nhiều."

Ta gật đầu: "Ta cũng cảm thấy ta suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa còn rất đáng sợ."

"Tay, vurun ra." Dứt lời hắt lại bồi thêm một câu: "Lần này không đưa ra, ta sẽ trực tiếp chặt xuống."

Ta nuốt nước bọt: "Cái đó..... Nếu sau khi ngài xem xong biết ta không phải người ngài muốn tìm, ngài có lập tức giết ta không?"

Hắn lườm ta một cái: "Người thấy ta giống loại người hờ ra là giết người hử?"

Ta không mù được chứ..... Ta thận trọng nói: "Lần đầu tiên gặp ngài, không phải là lúc ngài vừa giết người xong ư. Dựa vào thời gian để tính, thời điểm đó ngài vừa tới Trung Nguyên không lâu, có thể có gây thù ở đâu được đây."

Thủy Hành Ca hình như hết sức nỗ lực suy nghĩ một hồi, lát sau chợt hiểu, về mặt hiện lên ý cười: "Hôm đó ta đã đi cả ngày, thấy đói bụng, vừa đứng lúc nhìn thấy có con chim bay qua, ta bèn dùng kiếm tức chém rụng nó. Sau đó người xuất hiện, ta chỉ là muốn nhìn tay người một chút người không nghĩ xem ta đi đến tận nửa đêm, đã đói muốn chết."

"....." Ai có thể nghĩ được đường đường là giáo chủ Ma giáo lại dùng kiếm bay qua bay lại để giết chim a, dù là có chuyện như vậy cũng không nên nói ra, tránh để ảnh hưởng tới hình tượng được chứ..... Ta oán thầm, đang muốn vén tay áo, lại dừng một chút, nói: "Trừ khi giết ta, còn không không cho phép ngài dùng những phương thức khác làm tổn thương ta." Thấy hắn gật đầu, ta mới vén tay áo lên, điểm đỏ trên cổ tay cũng theo động tác của ta mà hiện ra. Ta khàn trương theo dõi hắn, người này tốt nhất nên coi trọng chữ tín.

Thủy Hành Ca lật đi lật lại mu bàn tay và lòng bàn tay ta, đáy mắt thoáng qua vẻ thất vọng, buông lỏng tay nói: "Không phải."

Ta cũng rất thất vọng! Nếu ta là người mà ân công hắn muốn tìm, vậy thì ta sẽ có một hậu thuẫn cường đại rồi, đáng tiếc làm gì có cái bánh rán nào ngon như vậy rơi xuống đầu cơ chứ: "Lại nói, giáo chủ đại nhân, người mà ngài tìm kia trên cổ tay có đặc điểm gì, nói không chừng ta đã nhìn thấy."

Thủy Hành Ca nhướn mày nhìn ta: "Người đây là không muốn sống nữa rồi hả?"

Mặt của hắn còn lật nhanh hơn cả lật sách..... Ta gọi một chén mì: "Ngài đã nói không giết ta, cũng không cần ta giúp ngài tìm người, vậy giáo chủ đại nhân muốn làm cái gì thì đi làm cái đó đi." Thấy hắn lại nhìn chằm chằm tới đây, ta vội giơ ba ngón tay lên trời nói: "Ta xin thề với trời, ta còn rất muốn sống."

"....."

Bên ngoài vẫn đồn đại Thủy Hành Ca là kẻ toàn thân sát khí, nhưng tiếp xúc mấy lần cũng không coi là xấu xa. Hơn nữa đáng đáp ư nhìn, võ công lại cao, chắc, nếu có thể bắt hắn lên núi, nhệ sự tự nhất định sẽ cho ta nhiều bạc hơn nữa, giá của hắn chắc cũng không tệ.

Nghĩ xong, ta chợt cảm thấy mình giống như má mì ở thanh lâu. Sau khi chủ quán bung mì lên, ta hào phóng thanh toán cho hắn, coi như là hôm đó hiểu lầm hắn, bồi thường cho việc ta khiến hắn cả đêm đứng giữa bãi hoang chịu đói: "Vậy ngài từ từ ăn, ta còn vội đi đưa tin, cứ vậy từ biệt nhé."

Hắn thấp giọng đáp một tiếng, ta như trút được gánh nặng rồi đi.

Không cần lo lắng Thủy Hành Ca đuổi giết mình, hơn nữa trước đó hắn ép bức ta, sư huynh đệ Mộc Thanh nếu không phải dạng ngu ngốc, hắn sẽ không còn nghi ngờ ta và hắn là cùng một phe. Đây chẳng phải là mọi sự đại cát sao?

Nghĩ tới đây, ta quả thật muốn cười thật to. Không đúng, ta vui mừng cái gì, ta vốn không làm gì sai. Vô duyên vô cớ bị người khác vây đánh, giờ bọn hắn dừng tay ta còn định cảm ơn bọn họ, đây là chuyện gì a.

Ta lập tức giận giữ, chờ ngày nào đó ta trở thành cao thủ tuyệt thế, nhất định phải phục thù, thực nữ báo thù, mười năm không muộn.

Từ Xuyên, Đường Môn, lấy việc kinh doanh quán rượu cùng được liệu để sống, đệ tử hơn một ngàn, tự ý chế độc được cùng ám khí, võ công cực kém. Nghe nói lúc rảnh rỗi bọn họ còn thích nghiên cứu cạm bẫy, bố trí ở xung quanh, nhưng Đường Môn ít giao thiệp với bên ngoài, lại không có người dám đến cửa khiêu khích, người lập ra cạm bẫy cũng quên mất vị trí cụ thể của nó, nhiều đệ tử ra cửa mua vật phẩm thường bị rơi vào bẫy, dần dà họ bèn mở một đường tắt xuống núi, địa phương đầy cạm bẫy này hẳn là không có người ở rồi.

Ta tính toán thực lực của Mộc Thanh và Lộ Bảo Điền, bên đặc biệt ở lại khách điểm dưới chân núi hai ngày, tắm rửa chỉnh trang lại mình sạch sẽ, ăn mặc thật xinh đẹp, mua chút đặc sản hiếu kính sư phụ sư mẫu. Tính họ có lẽ đã đưa tin xong, mới ra cửa mang theo thư tín hướng Đường Môn mà đi tới.

Bởi vì có thể bài môn phái, nên người canh giữ dưới chân núi rất nhanh liền cho qua.

Đến sơn môn, đi vào trong mấy trăm trượng, trông thấy móc khóa sắt đập cửa bằng đồng trước đại môn đóng chặt, hai bên đều có tường vây cao, giữa đầu nhìn lên, chỉ thấy chim ưng bay qua. Đưa lên danh thiếp, theo gã sai vặt vào bên trong, bước qua tiền viện, đằng trước chính là đài luyện võ. Lan can bằng đá khắc hoa văn nhìn tinh tế vô cùng, xung quanh trồng đầy cây Cao Mộc, nhưng không có lấy một chiếc lá rụng, có thể thấy được nơi này hàng năm đều có người quét dọn.

Ta nhất thời cảm khái, đài luyện võ ở đây cảnh trí thật tốt, dáng vẻ này thật khác xa với sư phụ keo kiệt, vất cổ chày ra nước của ta một đồng ông còn

không nỡ tiêu làm gì chịu bỏ tiền thuê người quét dọn, rõ ràng các chi nhánh buôn bán của Ngũ độc giáo làm ăn cũng rất tốt, lại bắt chúng ta sáng sớm tới rừng Phong ẩm ướt tập võ, nói cho oai là tăng cường thể chất.

Vào trong phòng, gã sai vặt lui xuống, lại thấy một gã cao gầy khôn khéo tầm trên ba mươi tuổi, hần ôm quyền nói:

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Nếu như nói thông số võ lực của ta là 100, thì đệ tử canh giữ ở bốn phía của Đường môn chính là 100 người như ta, không đợi ta vẫy độc phẫn trong tay ra, Đường Tổng Đức đã trở tay vịn chặt, trực tiếp ném ta tới đại lao.

Ta ôm đầu gối ngồi ở góc, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ lớn tít trên cao, lại nhìn cửa sắt, nếu muốn trốn thoát khỏi nơi này căn bản là không thể. Mấy tên thủ vệ kia cũng rất cáo già, luôn miệng lái nhai nói ta là người của Ngũ độc giáo chuyên dùng độc, đưa nước cũng sẽ đứng cách xa dùng cây gậy đẩy tới, sợ ta bỏ thuốc mê bọn họ lấy chìa khóa chạy trốn.

Nếu ta không nhanh trở về, Mộc Thanh không tìm thấy thư tín đưa cho Đường Nghị Đường vậy, sợ rằng rất nhanh họ sẽ đoán được là ta cố tình ngã vào hần để trộm thư đi.

Nghĩ tới đây, ta vội quan sát mấy người giữ cửa mấy lần, thấy bọn họ không nhìn sang đây, vội lấy thư từ trong lòng ngực ra, vì bảo đảm an toàn, chỉ dám mượn ánh sáng bên ngoài qua một chút, nơi ký tên quả nhiên có nét vẽ phong tao xấu tệ của sư phụ. Ta hừ một tiếng, sờ sờ trên người, không mang hộp quẹt, không thể làm gì khác ta đau khổ xé thư từng chút từng chút nhai nuốt.

Cố gắng nuốt một cái, quá khô không thể nuốt nổi, cẩn thận bò đến cửa sắt, đưa tay vội lấy chén nước, lại nhìn thấy trong góc tối phía đối diện nhà tù có hai hạt châu sáng ngời, ta xoa xoa mắt, chẳng lẽ trong nhà tù còn có dạ minh châu hay sao? Nhìn kỹ lại, ta giật cả mình, đây rõ ràng là con mắt, còn là mắt thú, nó đang nhìn chằm chằm về hướng này, không hề hung dữ, nhưng tại sao ta nhìn vào mắt nó lại cảm thấy như nó đang nói: "Đồ phạm nhân ngu xuẩn".....

Ta ở một bên cố nhai nuốt, cuối cùng cũng ăn hết bức thư. Nhìn sang góc tối đối diện, ánh mắt kia nếu nói sáng như đuốc cũng không quá đáng. Có lẽ là ta vất cái chén tiếng vang kinh động đến bọn thủ vệ, bọn họ cầm đèn đi tới đây, đứng ở đằng xa nhìn ta một cái, sau đó hướng đèn về phía đối diện ta đi tới, đá đá vào cửa sắt, nói: "Đồ không biết sống chết, dám xưng oai ở đây, đến chim còn không dám bay qua bầu trời của Đường môn, lá gan của người cũng thật lớn, buổi tối sẽ nướng ngươi."

Lúc này ta mới nhìn rõ phòng giam đối diện, hóa ra là một con Báo xa lị* cực lớn. Bộ lông toàn thân màu đỏ xám, điểm chút đốm trắng, tựa như một chiếc váy hoa nhỏ. Lỗ tai thẳng dài, nhìn có vẻ giao hoạt. Ánh mắt kia một mỗi lười biếng, đối với tiếng đập cửa cũng xem thường, căn bản là tính tình kiêu ngạo.

(*Báo xa lị: Là giống báo quý hiếm, bộ lông rất đẹp dùng để làm áo lông cao cấp)

Trời tối, mấy tên thủ vệ kia đốt đèn sáng lên, ta vẫy vẫy tay với con Báo xa lị: "Meo – meo, chúng ta làm quen đi."

Về mặt nó lại trưng ra bốn chữ “Phạm nhân ngu ngốc”, ngáp một cái, kê đầu lên chân trước nằm xuống, mặc kệ ta.

Ta lăm bằm không biết nướng ăn ngon hơn hay là hầm lên ăn ngon hơn, lác đầu tỉnh táo, trong bụng toàn là giấy với mực, căn bản không thể no bụng a. Dựa vào tường suy nghĩ một lát, nghe thấy âm thanh của bọn thủ vệ đang đến gần, ta mở mắt, nhìn tên thủ vệ kia đang mở khóa sắt phòng đối diện.

Trong lòng yên lặng đếm, đếm tới ba thì thấy tên thủ vệ kia àm ngã xuống. Những người canh giữ ở người lập tức chạy tới, vừa đến gần hình như nghĩ tới điều gì, xoay người định đi. Ta cười cười, quá muộn rồi. Quả nhiên, không tới ba bước, hần cũng ngã xuống.

Ta ngâm nga tiểu khúc với tay túm chùm chìa khóa bên hông thủ vệ, hai phái đều là cao thủ dùng độc, nhưng độc có vạn loại độc, muốn ngăn chặn tất cả không phải chuyện dễ dàng. Nếu như bọn họ hạ độc với ta, ta đoán chừng ta cũng sẽ trúng chiêu, suy cho cùng người nào ra tay trước thì chiếm được lợi thế mà thôi.

Mở được cửa ra ngoài, ta động thủ côi y phục của bọn họ, sau đó kéo vào trong phòng giam lật úp người chúng lại. Sau khi hoàn thành mới tìm một chỗ tối côi sạch y phục mình, Đường môn đệ phòng thâm nghiêm, nếu như không tráo y phục, đoán chừng vừa bước ra cửa sẽ bị bắt trở lại.

Vừa côi hết y phục, lại thấy con Báo xa lị vẫn luôn không động tĩnh kia đối tư thế, quay lưng lại với ta. Này này, coi như hạ độc không tính là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không cần hất hủi ta như thế đi.

Mặc quần áo xong, ra tới cửa, ta lại quay trở lại, thờ dài nói: "Ta biết ngay Thẩm Thu ta là người tốt, nếu không có người bọn họ cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, tốt lắm, khóa đã mở, mỗi người chúng ta đều tự chạy đi đi."

Báo xa lị bất động, ta lại không dám dùng tay kéo nó, mặc dù nhìn giống mèo, nhưng ai mà dám đi sờ một con mèo cao hơn đầu gối đây: "Này, người không đi?"

Trong lòng ta nghĩ ngợi, lấy hết can đảm cúi người nhìn, mới biết tại sao nó lại không đi, hai chân sau của nó đều là máu, nhìn vết máu, có lẽ là bị bẫy sẵn kẹp vào chân, nó muốn dùng sức

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Đường môn thật lớn làm cho đầu ta cũng lớn theo, làm cho người vẫn tự xưng là có bản lĩnh nhớ đường như ta đây, đi cũng có chút mê man.

Đêm hè ngắn ngủi, đã sắp bình minh, tiếng vang bốn phía cũng ít dần, ta không thể xác định nơi này cách sườn Nam còn bao xa. Nhưng thủ vệ ở đây so với địa phương lúc này ít hơn rất nhiều, người tuần đêm cũng chỉ có lác đác, có lẽ ta đã đi đúng hướng.

Ở nơi tường vây còn không cần, phải người coi chừng làm cái gì.

Sườn Nam có lẽ không có tường vây, thật giống như đi dã ngoại, tiếng côn trùng kêu càng thêm thanh thúy vang dội, lúu rúu làm cho ta phiền lòng, ta thật hận không thể từ trên trời tung ra một túi bột mì độc, để mọi thứ yên tĩnh lại.

Lúc này ta đứng ở trên đất cao, ánh trăng rơi xuống dưới chân nhìn có vẻ có chút quý dị, ách, xương. Liếc mắt nhìn qua, có xương người, cũng có xương thú, xương trắng trải đầy trên mặt đất, vài đốm lân tinh bay múa, so với nghĩa địa lại càng thêm khiếp người.

Ta muốn nhấc chân bỏ chạy, không thể, chân ta đã mềm nhũn.....

Thời gian trôi qua cực nhanh, nếu ta còn không hành động, đợi đến bình minh, cho dù ta chạy trốn từ sườn Nam, cũng chỉ sợ sẽ rất nhanh bị thủ vệ ở địa lao của Đường môn phát hiện không thấy, lập tức phái người bắt ta trở về.

Ta hít sâu một hơi, nhặt một cái xương thú trên mặt đất làm gậy, bọc thêm mấy cục đá, ném về phía trước, lập tức nghe xoảng một tiếng, dưới đất vọt lên một cái bẫy sắt, sau đó lạng lẽ rơi xuống, bụi rậm trên mặt đất cũng tung lên. Nếu như vừa rồi là chân ta giẫm lên, sợ rằng mấy cái răng sắt kia đã găm vào tận xương tủy rồi.

Khó trách con Báo kia lại bị thương nặng như thế, vừa đi một bước đã đụng phải cơ quan, sợ rằng đằng trước cơ quan còn nhiều hơn. Ta một đường vừa đi vừa ném đá, bẫy sắt giống như là tiếng đàn cổ liên tiếp kêu vang, thì ra cơ quan của Đường môn cũng chỉ có vậy.

Không đợi ta nghĩ xong, viên đá trong tay vừa rơi xuống đất, chợt nghe vèo một tiếng, trên đất bốc lên ngọn lửa xanh, ta sững sờ, lập tức xoay người chạy trốn, trong nháy mắt, sau lưng âm ầm nổ vang, thân thể ta bị hất bay về phía trước, hung hăng nện xuống đất, cát bụi đầy trời cuốn tới, phủ lên người ta.

Ta ngất đi một lúc, ừ ừ ơng ơng, trước mắt đều là sương mù, ép buộc mình đứng dậy, lau bụi bẩn trên mặt, chỉ sợ người của Đường môn phát hiện đuổi theo, ta miễn cưỡng đứng lên. Nhổ một miệng đầy bụi đất, vừa rồi khi có tiếng nổ mạnh, thật may là ta kịp há miệng, nếu không lỗ tai cùng miệng sợ rằng cũng phải chảy máu, ăn chút đất vẫn coi như là có lợi rồi.

Trước mặt khói mù tràn ngập, ngoài hai trượng không thể nhìn rõ, ta giơ tay lên phủi khói, ngẩng đầu nhìn, trời sáng nhanh quá, nếu còn không đi, bị bắt trở về phải làm thế nào, ta còn phải trở về báo tin cho sư phụ. Không thể để cho tên Lý Thương kia liên hiệp các phái, tiêu diệt Ngũ Độc giáo chúng ta.

Ta chậm rãi cất bước, ném con dò đường, có lẽ là mới vừa rồi động tĩnh quá lớn, những bầy săn chôn gần đây đều đã bị hất tung quá nửa, đã đi bảy bước, cũng chưa thấy chạm bẫy gì.

Đỉnh núi xa xa đang dần sáng, ánh bình minh ló rạng, mặt trời nhô lên, cả vùng đất thoáng cái bị nhuộm màu sắc sỡ đến loá mắt. Ta nhìn sang bên kia, rốt cuộc lục phủ ngũ tạng cũng cảm thấy đau đớn, cúi người nôn ra một ngụm máu. Bước chân mềm nhũn, ngã xuống, bị Phích lịch đạn nổ ngay gần người, sao có thể bình an vô sự.

Thân thể hình như đè lên đoạn xương khô giòn ta nghe thấy tiếng vỡ, nhìn lại, mới phát hiện không phải là tiếng vỡ, mà là dưới đầu ta vừa đúng có một cái bẫy thủ dạng răng cưa. Trông thấy ngay lập tức đầu sẽ bị kẹp đến biến dạng, đột nhiên xuất hiện một đôi tay cứng rắn ngăn lại, răng cưa lập tức đâm vào tay, máu rơi trúng mũi ta.

Ta yếu ớt nhìn mặt trời đỏ rực chiếu lên bóng dáng mờ lung của Thủy Hành Ca, ngàn vạn lần không ngờ hắn lại xuất hiện tại nơi này, hơn nữa còn cứu ta. Nghĩ đến hành động quý dị của hắn, ta lập tức tỉnh táo hơn một chút.

Thủy Hành Ca..... Người sẽ không phải..... Thật sự..... Thảm mến ta chứ?

Mang theo hạnh phúc ôm trứng bấp đui này, ta thỏa mãn ngất đi.

&&&&&

Không biết là ngủ mê bao lâu, khi tỉnh lại "vạn lai câu tịch" (không có một âm thanh), mở mắt nhìn, sắc trời còn tối đen. Ta đưa tay sờ sờ mọi nơi, là giường, một chiếc giường mềm mại. Sờ sờ lên người mình, áo vải thô đã thay thành tơ lụa mịn màng.

Này, này..... Thủy Hành Ca, chuyện này hình như tiến triển hơi quá nhanh đi?!

Ta lắc đầu một cái, thuần khiết nghĩ thật ra thì đây chỉ là chữa thương, chữa thương mà thôi.

Xuống giường, lục lọi hồi lâu mới tìm được cây nến, đốt lửa, trong nhà

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Vạn thần y nói mình coi tiền bạc như cặn bã, mà ở trong mắt ta, hắn căn bản là hố rác.

Ta chỉ hôn mê năm ngày, thế nhưng hắn ôm bàn tính khur khur, lạch cạch gõ một phen, sau đó rất rộng rãi rất sung sướng trừ cho ta ba đồng tiền lẻ, nghiêm nghị nói: "Tiền xem bệnh tổng cộng là bảy trăm tám mươi lượng."

"..... Tám mươi lượng đã là thiên lý bất dung, bảy trăm tám mươi lượng cũng quá đắt rồi, đủ cho dân chúng nhỏ bé như ta đây sống một năm rồi! Hơn nữa ngài và sư phụ ta không phải là bạn tốt sao?"

Vạn thần y hết khó xử nhìn ta, trực tiếp bỏ qua vẻ sau, hồi lâu nhấn mạnh từng chữ: "Thảm cô nương, ý của cô là mạng của mình chỉ trị giá tám mươi lượng, chứ không thể đến 700 lượng?"

Nếu ta mà đáng tiền, sư phụ sư mẫu đã sớm đem ta đi bán được chứ..... Ta lập tức gật đầu: "Cho nên ngài hãy thu tám mươi lượng thôi."

"....."

Vạn thần y thập phần ghét bỏ nhìn ta, Thủy Hành Ca đứng một bên hình như cũng ghét bỏ không kém, nói: "Tiên xem bệnh của cô, ta trả."

Đây nhất định là câu nói êm tai nhất mà ta được nghe từ lúc ta sinh ra đến giờ, ta cảm động lệ rơi đầy mặt, Giáo chủ đại nhân, không thể làm người yêu, vậy chúng ta làm bằng hữu đi! Kết bái huynh đệ có được không?

Vạn thần y cười nhếch cả lông mày, nguyên bản mắt đã nhỏ giờ lại càng thêm híp lại thành một đường chỉ, hai chòm râu nhỏ thô bỉ dựng lên: "Đến đây, Giáo chủ mau tới đây, tại hạ giúp ngài bỏ thuốc."

Bị Vạn thần y bóc lột một số tiền lớn như vậy ta đây càng thêm buồn bực, nói nhỏ với Thủy Hành Ca: "Sau này ta sẽ trả lại ngươi."

Hắn kỳ quái nhìn ta một cái, nói: "Chỉ là mấy trăm lượng bạc mà thôi."

Chỉ là! Mà thôi!

Bị cường hào đã kích, ta đây hít mũi một cái, hận không thể đâm đầu bóp vai cho hắn tỏ vẻ thân cận. Thấy hắn cúi người kéo ống quần, Vạn thần y chậm chạp tháo băng, vết thương dần dần lộ ra bởi vì đắp thuốc được nên chân có chút xanh đen. Rửa sạch thuốc được, vết thương kia thật sâu, nhìn hình dáng mơ hồ như vết răng cưa, ta kinh ngạc, sẽ không phải là do cứu ta mà bị bầy săn làm bị thương chứ?

Khó thấy Thủy Hành Ca nhũ mày, sắc mặt cũng từng chút trở nên trắng bệch, căn bản là đang cố nén đau. Một cho hắn bị thương đến gân cốt như vậy còn có thể chịu đựng, nếu là người thường, sớm đã ngất đi. Ta ngồi xuống giúp Vạn thần y giữ băng gạc, không nhịn được hỏi: "Rõ ràng vết thương sâu như vậy, nhưng lúc ngài bước đi sao ta một chút cũng không nhìn ra."

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Quen rồi."

Ý của hắn là thường xuyên bị bầy thú kẹp, hay là thường xuyên bị thương nặng như vậy? Nhưng ta nghe giang hồ đồn đại, võ công cùng tu vi của Thủy Hành Ca cực cao, năm đó giáo chủ tiền nhiệm của Ma giáo bị các trưởng lão âm toán mất mạng, khi đó Thủy Hành Ca vẫn còn là thiếu niên dám một mình xông vào phòng của các trưởng lão chém giết. Đối với những kẻ đã từng theo phe các trưởng lão, nếu biết quay đầu lập công chuộc tội sẽ không giết không trách, lòng dạ rộng lớn bao dung. Mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, lại càng thêm bán mạng, khiến cho thế lực của Ma giáo sau sáu năm ngắn ngủi đã trải khắp Tây Vực, hôm nay lại muốn lấn tới Trung Nguyên, chẳng trách Lý Thương trở nên luống cuống tay chân.

Có thể quyết đoán như vậy, võ công lại cao, còn có giáo chúng ủng hộ vậy mà lại nói mình trọng thương đã thành thói quen.

Vạn thần y vừa mới bôi thuốc xong, đã thấy được đồng tên Đậu Đậu kia chạy vào: "Su phụ, đệ tử của Đường môn xin vào cốc, nghe nói là mật thám của Đường môn tìm được Giáo chủ Ma giáo và đệ tử của ngũ độc giáo ở đây, muốn lục soát tìm người."

Hắn cũng không thêm ngừng đầu, nói: "Dùng loạn côn đuổi ra."

..... Ta đột nhiên phát hiện su phụ cùng với mấy người trong võ lâm này kỳ thật đều là một loại đức hạnh.

Được đồng bình tĩnh nói: "Bọn họ còn mang theo một rương vàng lớn, cao quá nửa người tới đây."

Tay Vạn thần y run một cái, trấn định nói với chúng ta: "Các ngươi, đi cửa sau đi."

"....."

"....."

Bị một rương vàng bán đứng bọn ta đây được tặng một con ngựa, trực tiếp đi theo đường mòn rời cốc.

Không biết chân của Thủy Hành Ca có phải bị thương thật hay không, cưỡi ngựa một chút khó khăn cũng không có, ta thì ngược lại ôm eo hắn từ phía sau suy nghĩ có chút loạn. Trước kia ta từng ngồi phía sau đại sư huynh, nhưng tay ta hoàn toàn không thể ôm trọn vòng eo to mập như thùng nước kia. Hôm nay ôm hắn, eo không có một chút thịt dư, cảm thụ cực tốt, ta không nhịn được dùng ngón tay ấn thử, quả nhiên bèn chắc cực kì.

Ra khỏi sơn cốc, vào trấn Đông Lâm, ta suy nghĩ có nên nhờ Thủy Hành Ca đưa ta đến cái trấn nhỏ mà ta đã gửi Tật Phong, suy nghĩ một chút tốt nhất vẫn không nên, nếu để cho người khác nhìn thấy ta và hắn ở chung một chỗ, muốn không bị người khác hiểu lầm Ngũ độc giáo và Ma giáo có quan hệ cũng khó.

Tìm khách điểm ăn cơm trưa, ta thấy đây chính là cơm chia tay, nghĩ đến võ lâm lớn như vậy, sau này căn bản không thể gặp lại, không nhịn được nhìn hắn nhiều thêm mấy lần, nói: "Thủy Hành Ca, ta phải về núi ngũ độc, sau này còn gặp lại."

Hắn không động, nhướn lông mày nhìn ta:

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Con Địa, có thể hút được tất cả các loại độc trên đời này.

Con Địa này được đặt tên là Địa, được sư phụ nuôi từ nhỏ luyện dưỡng mà thành, bề ngoài lớn hơn những con địa bình thường rất nhiều. Cách dùng chính là đặt nó dưới ánh nắng chói chang, phơi khô hơi nước toàn thân. Thả lại nó vào trong nước, chỉ chốc lát sẽ sống lại. Nếu như lấy miệng hút của con Địa đặt ở miệng vết thương trúng độc, nó sẽ hút đi toàn bộ số độc đó.

Còn nếu trong cơ thể có độc, đặt nó ở huyệt Dũng Tuyền, sau nửa ngày toàn bộ độc tố sẽ được nó thanh trừ hầu như không còn.

Nhưng đó là bảo bối của sư phụ, một lần con Địa hút độc tố, muốn nó thanh lọc hết cũng phải nửa năm. Vì vậy sư phụ sẽ không dễ dàng lấy ra, cho dù là núi vàng núi bạc cũng chưa chắc đã chịu.

Ta kiên nhẫn giải thích với Thủy Hành Ca, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không có ý thức được khó khăn trong chuyện này, uống phí nửa ngày miệng lưỡi của ta: "Giáo chủ đại nhân, ngài tới Trung Nguyên chẳng lẽ chính là vì giải độc?"

"Một nửa."

"Một nửa kia có phải.... Xung bá võ lâm Trung Nguyên?"

Thủy Hành Ca lườm ta một cái: "Mấy cuốn tiểu thuyết phổ thông không nên xem nhiều, chuyện xung bá võ lâm một mớ như vậy, ta không có hứng thú."

Ta cứng họng trong chốc lát, tên Lý Thương hay sợ bóng sợ gió kia nếu nghe thấy lời này có thể học máu hay không đây. Ta sáng tỏ: "Một nửa kia là tìm ân nhân của ân công?"

"Ừm."

Ta lại càng tò mò: "Tại sao hắn không tự đến tìm, còn nữa, sao ngài lại thiếu hắn ân tình lớn như vậy, còn có còn nữa, cô nương ngài phải tìm bao nhiêu tuổi....." Đột nhiên phản ứng kịp đã hỏi quá nhiều, ta nuốt nước bọt: "Ngài có thể coi như ta chưa nói gì."

Hôm nay tâm tình của Thủy Hành Ca hình như không tệ, mặc dù vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, lời biếng như cũ: "Năm đó phụ thân ta bị mấy trưởng lão trong giáo ám toán qua đời, may mắn được ân công tương trợ, ta mới có thể thuận lợi bình ổn đại cục. Nhưng sau này bởi vì ân công có chuyện không thể tự mình đi tìm cô nương kia, nên đã giao việc này cho ta."

Ta gật đầu, lại hỏi: "Không đúng, ta nhớ năm đó Ma giáo sinh loạn, ngài mới hơn mười bảy, hôm nay đã qua sáu năm, cô nương mà ngài muốn tìm kia hoặc là đã từ nhỏ lớn lên thành đại cô nương, hoặc là từ bà thím biến thành lão bà bà, chẳng lẽ ân công của ngài không biết tuổi của nàng?"

Thủy Hành Ca nhún vai một cái: "Quả thật không biết."

Nói một nửa lại ngừng, hỏi nữa hắn cũng sẽ không nói thêm, trong lòng ta ngứa ngáy không thoải mái, một lời nói cho xong a, không chơi như vậy làm người khác khó chịu vì tò mò.

Phi ngựa đi được năm sáu ngày, dừng chân thì nghe được chuyện Minh Chủ võ lâm muốn tiêu diệt các môn phái tà ma ngoại đạo, lời đồn truyền ra rất xấu, chẳng những giang hồ nhân sĩ, thương khách tới lui, thậm chí người kể chuyện ở quán trà, cũng đang nghị luận. Trái lại Thiên Cơ môn và các chính phái khác, đều không có một chút động tĩnh.

Ta nghe thấy mấy người bàn bên kia cũng đang nói chuyện này, không khỏi vui vẻ, món ăn cũng ăn ngon hơn. Thấy Thủy Hành Ca ăn chậm chạp, ta gấp một cái đùi gà thơm nức cho hắn: "Ta sẽ giúp ngài cầu cạnh trước mặt sư phụ, để sư phụ cho ngài mượn kỳ Địa."

Mặc dù khả năng không lớn, phân lượng của ta ở trước mặt sư phụ không thể so với các sư huynh sư tỷ khác.

Ăn cơm xong, ta cầm túi tiền chạy đến chỗ chương quỹ thanh toán, ân tình quả nhiên không thể thiếu, bữa ăn này cũng đủ xa xỉ rồi. Mấy ngày nay rong ruổi trên đường, ta có thể ăn lương khô, nhưng Thủy Hành Ca rõ ràng ăn không quen, ta bèn thừa dịp hôm nay vào trấn, mời hắn ăn một bữa. Lúc trả tiền ta đột nhiên nghĩ đến, nếu như ngày ấy ta lấy nhầm bọc quần áo của bọn Mộc Thanh, vậy tiền này..... Căn bản không phải là của nhị sư tỷ cho ta, mà là của bọn họ!

Nghĩ tới đây, tay ta bỗng dưng run lên, xong rồi, trong lúc vô tình ta lại thiếu Mộc Thanh một số tiền lớn, về mặt tức khắc trở nên đau khổ.

Chường quỹ cười hi hi nói: "Cô nương, trả lại cô một đồng tiền thừa."

Ta nhìn hân, thấy ngón tay của hân vẫn còn đặt ở trên đồng tiền kia, ta không biến sắc dùng sức đoạt lấy. Sắc mặt của chường quỹ lập tức thay đổi, ta oán thăm, một đồng tiền cũng có thể mua một cái bánh bao có được hay không! Coi như chỉ mua được một cái cũng có thể lấp đầy bụng, đồng tiền lớn lao như vậy! Tại sao có thể thoải mái cho rằng ta sẽ không lấy cơ chứ!

Cẩn thận cất đồng tiền vào trong túi, nhận thấy có người nhìn mình chăm chăm, ta cho là chường quỹ vẫn còn ở nhớ đến, ngẩng đầu nhìn, lại là một người đàn ông cường tráng. Bắp thịt sáng loáng thiếu chút nữa thì chọc mù mắt ta, ta chuyển vị trí, hân cũng cất bước cản đường ta, hét lên:

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Chưa tới giờ tỵ, Thủy Hành Ca đã đi mất.

Ta chán nản phát tay vẩy vẩy bóng lưng của hân, sau đó cầm bàn cờ trở lại trong phòng của mình. Sắp xếp lại chăn màn, chui vào, không cần biết có chờ được hân trở về hay không, cứ phải ngủ một giấc thật ngon đã.

Không biết có phải bởi vì biết chuyện Long Diệu Âm hay không, buổi tối ta đều nằm mơ thấy chuyện lúc nhỏ. Buổi sáng tỉnh lại, vô cùng mệt mỏi choáng váng, rõ ràng ngủ lâu như vậy, nhưng tinh thần không hề phấn chấn. Ta vén màn, còn chưa kịp ngáp xong, đã phải cứng rắn nuốt lại.

Trong phòng có người, là một đám người, hơn nữa còn là một đám nam nhân.

Ta thả lại màn, vỗ vỗ mặt, nhất định là đang nằm mơ. Đang lúc ta lắc đầu hăng say, một người trầm giọng: "Cô nương đây không phải là nằm mơ."

"..... Các người là ai?"

"Tả hộ pháp của Ma giáo, Tống Nghị."

Ta nhìn người cầm đầu đang nói chuyện, khuôn mặt đầy râu ria, không khỏi bi thương, tiền sinh kể chuyện cổ tích rõ ràng nói, hai đại hộ pháp của Ma giáo đều là siêu cấp vô địch trẻ tuổi đẹp trai, mà Giáo chủ mới là một đại hán thô kệch. Ta còn ước mơ trong cuộc đời mình nhất định phải nhìn thấy hai đại hộ pháp kia một lần, kết quả tâm hồn thiếu nữ lại tan nát.

Ta vội che giấu vẻ bi thương, nói: "Các người tới đây để tìm Giáo chủ của các người sao?"

Tống Nghị gật đầu, nói: "Đúng vậy, trên đường đi chúng ta nghe được tin tức của Giáo chủ, chạy đến nơi này, lại không thấy tung tích của ngài ấy. Biết được cô nương có quan hệ tốt với Giáo chủ, lại tự tiện xông vào, vẫn mong cô nương thứ lỗi."

Lời nói khách sáo này nói thật là khéo, mấy ngày nay ta đi cùng Thủy Hành Ca quả thật có chút thân cận, bọn họ không tùy tiện xách cổ ta dậy để hỏi cũng coi như là nhìn vào mặt mũi của Thủy Hành Ca, nhưng nếu như ta không thức thời mà nói bọn họ là gan thật lớn lại dám xông vào hỏi mấy câu chết tiệt này, thì nhất định sẽ bị họ ném ra ngoài cửa. Ta cười cười, nói: "Giáo chủ của các người tới hôm qua nói có chuyện muốn rời khỏi đây một ngày, cho nên ta cũng không biết ngài ấy đã đi nơi nào."

Sắc mặt của Tống Nghị và mấy người bên cạnh hơi đổi, không nói gì thêm: "Cáo từ."

Thấy hơn mười người bọn họ rời đi, ta ngược lại rất kinh ngạc, đều nói người trong ma giáo trời sinh tính đa nghi, sao lại dễ dàng như vậy đã tin lời của ta nói.

Vừa mới đi giày vào, lại nghe thấy một tiếng chim hót thanh thúy cùng với tiếng vỗ cánh bay vào phòng ta, ta còn chưa kịp xuống giường đi xem, thì mấy người vừa mới đi kia đã lại phá cửa mà vào, Tống Nghị nhìn kỹ huyết cấp đang đậu trên xà nhà, mày rậm nhíu lại, nói: "Quả nhiên là huyết cấp bồ câu

của Giáo chủ."

Ta nắm chặt y phục, nếu như đánh thắng được họn họ ta nhất định sẽ rất vui, nhưng nếu đánh không lại, ta không thể làm gì khác hơn là dùng độc.

Một người nói: "Huyết cấp bồ câu này chỉ nghe lệnh của Giáo chủ, chưa từng rời người, hôm nay xuất hiện ở đây, sợ rằng vị cô nương này....."

Mọi người biến sắc: "Chẳng lẽ vị cô nương này....."

Mặt ta căng thẳng, lập tức xua tay: "Ta và ngài ấy mới quen không lâu, khẳng định không phải là Giáo chủ phu....."

"Nhất định chính là vị cô nương mà Giáo chủ đã tận lực tìm kiếm giúp ân công nhiều năm!"

..... Ta lại suy nghĩ nhiều..... Kể từ sau khi xuống núi ta phát hiện mình càng ngày càng tự luyến, đây là một căn bệnh, phải trị. Ta bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi, ta không phải là cô nương đó".

Giọng nói của Tổng Nghị nhàn nhạt: "Cô nương và Giáo chủ tất nhiên có quan hệ sâu xa, đã như vậy, chúng ta ở chỗ này chờ, Giáo chủ xong việc nhất định sẽ trở lại."

Ta khó xử nói: "Ta còn phải nhanh trở về."

Giọng của Tổng Nghị lại càng nhạt: "Vậy làm phiền cô nương rồi."

"....." Thật là không nói đạo lý!

Bị giam lỏng ta đây không ngừng kêu khổ, thà rằng cách núi ngũ độc ngàn dặm, đằng này ta lại đang ở ngay dưới chân núi đấy. Giống như có một bát thịt đang ở trước mặt nhưng người lại không thể ăn.

Rửa mặt, có người nhìn chăm chăm. Ăn sáng, có người nhìn. Ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh, bên ngoài cũng có một vòng người vây quanh. Ta than thở, trước kia thời điểm bị chính phái vây đánh ta thường mơ ngày nào đó ta có thể ủy phong hiệu lệnh một đồng người đi theo, nhất định sẽ rất phong cách, hôm nay quả thật rất phong cách, nhưng cũng không khỏi quá..... Phong cách rồi.....

Ta buồn bực không dám bước ra khỏi cửa chính nửa bước, đi ra ngoài dạo một vòng quay đầu nhìn lại trăm phần trăm là cảnh tượng này sao còn là dạo phố đây.

"Thủy Hành Ca ơi Thủy Hành Ca, chừng nào thì ngài trở lại." Ta gục xuống bàn chọc chọc đĩa bánh xốp trước mặt: "Khôn kiếp, làm gì có ai bỏ rơi thủ hạ tự mình chạy ra ngoài chơi như hân."

Bên trong phòng huyết cấp bồ câu từ trên

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Vàng trắng cong cong, mơ hồ ẩn hiện sau tầng mây đen. Ta ghé lên cửa sổ nhìn ra ngoài, trong viện vẫn còn có người. Ta lại từ từ đi tới cửa trước, nghe ngóng động tĩnh xung quanh một hồi. Nhẹ nhàng cầm lấy bọc quần áo, đưa tay mở khóa.

Năm đó sư huynh muội chúng ta ngồi thành hàng nghe sư phụ giảng bài, đi qua từng người ông đều nói: "Thiên phú dị bẩm, là kỳ tài học võ Ngũ độc giáo chúng ta sẽ từ người mà phát huy rực rỡ, cố gắng học công phu hạ độc cho tốt đi", đi tới trước mặt ta sẽ ngẩng đầu ưỡn ngực, sau một lúc lâu lại thấy sư phụ đọc rõ từng chữ "Người nên học công phu chạy trốn chết đi", lập tức cả nhà cười ầm lên.

Mà công phu chạy trốn chết không có gì ngoài hai loại, một loại là khinh công Đạp tuyết vô ngân, một loại là Vô thanh hạ độc. Khổ luyện sáu năm, đối với hai loại công phu này ta rất có tự tin. Huống chi ngay cả Thủy Hành Ca cũng từng trúng chiêu, những đệ tử này còn không phải dễ như trò bàn tay.

Lặng lẽ mở cửa, hai người canh cửa đã ngã xuống đất bất tỉnh, ta ngồi chồm hổm chọc chọc bọn họ, đã ngủ như chết rồi. Ta lập tức khom người cất bước, vừa mới bước một bước, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng phát ra từ hành lang: "Cô nương đây là đang muốn đi nơi nào?"

Ta dừng lại, rất thần nhiên đứng lên, nhìn người đang mặc hắc y đứng ở cửa, cười cười: "Ta đang định đi vệ sinh."

Tổng Nghị lườm ta một cái: "Hử? Cô nương định nói với ta, trong bao hành lý đó đều là giấy vệ sinh sao?"

Ta nghiêm túc trả lời: "Là nguyệt sự của ta tới."

Nhìn hần giống như đang muốn nói, cô nương có phải cô nên rút rì, giữ chút mặt mũi hay không đây, ta trấn định nói: "Tổng hộ pháp, ta còn có việc gấp, Giáo chủ của các người nói hôm nay sẽ trở lại, ta có ở lại hay không thật ra cũng không sao cả."

Mặt của Tổng Nghị vốn đã đen, lúc này bình minh sắp mọc sắc trời trắng xám lại càng thêm nổi bật, càng thêm âm trầm: "Kính xin cô nương đừng làm khó chúng ta."

Ta cắn răng, di chuyển lên phía trước, chờ khi ta tới được trước mặt hần ta sẽ vẩy bột phấn vào mặt hần. Vừa mới bước lên một bước, cánh tay bị người khác giữ chặt phía sau, ta kinh ngạc quay đầu lại, cùng lúc đó tia sáng đầu tiên của bình minh cũng chiếu tới, ánh sáng kia chiếu lên gương mặt có vẻ hơi tái nhợt của Thủy Hành Ca, bỗng nhiên ta thấy mình như đang say rượu, người trước mặt dường như đang tỏa sáng lấp lánh.

Bên kia Tổng Nghị soạt quỳ xuống, mừng rỡ: "Giáo chủ, thuộc hạ thất trách, khiến Giáo chủ chịu khổ."

"Bên ngoài không cần hành lễ, tránh cho võ lâm Trung Nguyên kiêng kỵ dòm ngó."

Nhìn về mặt kính sợ của Tổng Nghị, ta lấy cùi chỏ chọc chọc Thủy Hành Ca: "Chẳng lẽ không phải là ngài tùy hứng trốn đi chơi, sau đó khiến thuộc hạ của mình tìm khắp chân trời góc biển ư?"

Sắc mặt của Thủy Hành Ca lại càng xanh hơn, lông mày nhíu lại: "Cô lại xem quá nhiều truyện thần thoại rồi."

Thấy sắc mặt hần không đúng, ta hỏi vội: "Ngài làm sao vậy?"

Thủy Hành Ca không đáp, vung tay lên đóng cửa, nói với mọi người: "Các người trở về phòng đi."

Dứt lời, bèn kéo ta vào trong.

..... Giáo chủ đại nhân, ngài có thể dừng hành động mập mờ như vậy không, ngài đi từ phòng ta ra đã khiến mọi người hoài nghi, hôm nay vừa trở về đã vội vàng ta người một chỗ, chuyện này thực sự rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm nha.

Thủy Hành Ca bị thương.

Không, là hần lại bị thương.

Ta rất buồn bực giúp hần băng bó vết thương trên tay, nói: "Miệng vết thương rất sắc gọn, vũ khí đã thương ngài xem ra được mài rất sắc bén. Cũng may thủ pháp của người ra đòn không quá chính xác, nếu không sâu đến gân tay, tay của ngài sẽ bị phế rồi."

Thủy Hành Ca nhếch lên đôi môi đẹp quyến rũ, ta nhìn bộ dáng này của hần quả thực là muốn hừ lạnh một tiếng, lại càng thêm buồn bực. Thương thế kia cũng không phải do ta làm, tại sao về mặt của hần lại nói người chính là hung thủ, người chính là hung thủ, Giáo chủ ngài phải nói đạo lý một chút chứ.

Quán xong băng gạc, mặt trời đã hoàn toàn mọc lên, giống như một quả cam, tất cả đều sáng rõ tươi đẹp.

Ta đứng dậy cúi lưng một cái, nói: "Ngài đã trở lại, vậy hãy bảo bọn họ thả ta ra, ta phải trở về núi ngũ độc."

Thủy Hành Ca nhìn ta: "Mặt của cô bị thương sâu như vậy, nên quay lại chỗ của Vạn thần y thôi, nếu không rất dễ bị hủy dung."

Ta chần chờ chốc lát, nhìn hần: "Tại sao ngài không hỏi ta là cái gì đã biến mặt ta thành ra như vậy, vừa rồi lúc ta quay đầu lại, ngài không hề kinh ngạc, giống như đã sớm biết."

Hần dừng một chút, cười cười: "Là do nội tâm ta cường đại."

"....." Khen mình như vậy không thấy có vấn đề à..... Ta yên lặng ghét bỏ nhìn hần, nói: "Không trở về một chuyến trong lòng ta rất lo lắng."

Hần thần nhiên

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Ta nuốt nước bọt, bước đến trước mặt hắn, nói: "Sủng vật của ta đâu?"

Gương mặt của Mộc Thanh lập tức ửng hồng: "Đêm đó thấy nó bất động, ta bèn ra ngoài tìm lồng tre định trời sáng sẽ đưa nó xuống chân núi tìm đại phu, nhưng không ngờ sau khi ta trở về, đã không thấy tăm hơi nó đâu, tìm khắp Đường Môn cũng không tìm được."

"Làm sao huynh lại đến chỗ này?"

"Có một số việc cần làm..... Cô....."

"Hoá ra là như vậy." Nếu như nói cho hắn biết ta vẫn luôn lừa hắn, về sau có phải sẽ không thể cùng nhau giao hảo không đây. Ta lặng yên thờ dài, nhưng lừa gạt mãi thì có ích lợi gì, nếu quyết định làm bằng hữu với hắn, chỉ bằng sớm một chút thẳng thắn đối đãi: "Mộc Thanh, thật ra thì ta là....."

Nói còn chưa dứt lời, lại thấy một sư huynh chạy vào, gấp giọng: "Sư phụ, dưới chân núi có đệ tử của Ma giáo tập trung, chỉ sợ người đến không có ý tốt."

Sư phụ lập tức nhảy lên: "Mau thu dọn đồ đạc chạy trốn từ cửa sau!"

Chúng ta: "....."

Ta nhìn Thủy Hành Ca nhũn mày, đã nói không cho bọn họ đi theo, tại sao họ lại xuất hiện. Thủy Hành Ca nhún vai: "Có lẽ là bởi vì ta lên núi quá lâu, sợ ta gặp bất trắc."

"Mau bảo bọn họ đi, không cần dọa người."

"Được."

Nhìn hắn đi xuống núi, ta mới phát giác không khí không đúng. Sư phụ người mặt mày ý vị sâu xa là sao, sư tỷ người mặt mày như thể Ngô gia có muối sắp trưởng thành là sao, Mộc Thanh người..... Hiểu lầm rồi, ta và Thủy Hành Ca không cùng một thuyền! Chỉ là bởi vì..... Không đúng, sao ta lại tự nhiên quen thuộc với hắn như vậy?

Sắc mặt của Mộc Thanh âm u, giọng nói cũng có chút cứng nhắc: "Ta biết rồi, thì ra cô chính là Thánh cô của Ma giáo, khó trách Thủy Hành Ca một đường theo cô, thậm chí còn nghe cô sai khiến, ta nên sớm nghĩ ra."

"Không phải, Mộc....."

"Ta hiểu rồi."

..... Mộc thiếu hiệp, người không cần mơ mộng! Ta trăm miệng cũng không thể bào chữa, trơ mắt nhìn Mộc Thanh thất hồn lạc phách rời khỏi núi ngũ độc.

Sư phụ thấy thế vốn đang định đi thu dọn đồ đạc chạy trốn, đã ngừng lại, bày ra bộ dáng thần côn thâm trầm: "Nói đi tiểu yêu người có phải là Diệu Thủ Quan Âm không? Bảo bồi nhất định không ít, mau giao ra đây, vì sư có thể tha cho người chỉ diện bích một tháng."

Ta không ngại phiền toái giải thích: "Đó là tỷ muội từ bào thai với con."

Sư phụ lập tức thu lại vẻ tươi cười: "A, vậy người đi diện bích ba tháng đi."

"Sư phụ!"

"Không nghe, không nghe, không nghe."

"....."

"Vân Thường, dẫn nó tới thạch bích nhai."

Dứt lời, sư tỷ kéo tay của ta hướng thạch bích nhai mà đi. Đi qua trước mặt Thủy Hành Ca vừa trở lại, ta bỗng dừng nhớ tới, quay đầu lại nói: "Sư phụ, con kỳ Địa của người ở đâu?"

Sư phụ vọt lên mỏm núi phơi nắng, lười biếng nói: "Làm gì?"

"Thủy Hành Ca muốn mượn, người cho hắn mượn đi, có thể cùng Ma giáo tạo mối quan hệ tốt."

Sư phụ lờm ta một cái, không đáp lại. Cũng không cự tuyệt, có lẽ có thể thương lượng. Sư tỷ lưu luyến nhìn theo Thủy Hành Ca không rời, nghiêm mặt nói: "Sư phụ, vì đại danh của Ngũ độc giáo, người vẫn nên cho mượn thôi."

Không đợi sư phụ trả lời, sư tỷ đã lôi kéo ta đi tới thạch bích nhai. Đi xa, thấy Thủy Hành Ca và sư phụ đang nói chuyện, lại không biết đang nói gì. Chợt thấy hắn ngừng đầu nhìn về chỗ ta, khoảng cách quá xa, không nhìn ra đó là ánh mắt gì, hắn cũng nhìn một lúc khá lâu.

Giọng nói của ám muội của sư tỷ lập tức quanh quẩn bên tai: "Thu Thu, muội nói xem có phải Thủy Hành Ca yêu thầm ta hay không? Nếu không sao hắn lại nhìn về đây lâu như vậy?"

Ta thật bất đắc dĩ gật đầu, sư tỷ cùng ta không giống nhau, mặc dù đều có khuynh hướng tự luyện, nhưng rõ ràng sư tỷ so với ta có tư cách hơn nhiều, trình độ tự luyện cũng nặng hơn rất nhiều. Bởi vì bộ dáng của sư tỷ rất đẹp mắt, còn có danh hiệu Ngũ độc Nhất Chi Hoa, hơn nữa từ nhỏ đã được sư phụ, sư nương giữ lại bên cạnh có được chân truyền, công phu hạ độc cùng khinh công cũng là hạng nhất.

Nhưng nàng có một tật xấu, dễ dàng vừa thấy đã yêu. Hơn nữa không yêu cầu tuấn nữ, đại thúc râu ria, thiếu niên chưa trưởng thành, đều có thể lâm vào vực sâu. Nhưng nếu như đôi phương chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, lập tức sẽ bị vứt bỏ, sau đó vô tình rời đi.

Cho nên dưới chân núi thường xuyên có đại thúc, thanh niên, thiếu niên khóc lóc trên bậc đá, cầu xin sư tỷ hồi tâm chuyển ý, nhưng không có ngoại lệ không người nào có thể thành công khiến sư tỷ xuống núi gặp một lần.

Thế nhưng xà hạt mỹ nhân sư tỷ của ta lại cố tình có một cái tên vô cùng thuần khiết dễ nghe —— Hoa Vân Thường.

Sư tỷ ôm cánh tay của ta hai lúm đồng tiền như hoa, một thân lụa mỏng tung bay, trâm cài trên đầu phát ra tiếng đình đưng dễ nghe, đẹp không sao tả xiết: "Thu thu, bức họa của Diệu Thủ Quan Âm đã dán đầy đường cái, sư phụ là muốn muội tránh khỏi đầu sóng ngọn gió."

Tâm tư của Sư phụ ta tự nhiên hiểu, chỉ là loại phương pháp này trị ngọn không trị gốc, Long Diệu Âm trộm nhiều đồ như vậy, vật gia truyền, cung tên quý,

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ed: Jang Bò

Ánh trăng chiếu vào trong động chiếu rõ khuôn mặt của Thủy Hành Ca, đưa tay ôm lấy hông của ta, bàn chân nhẹ nhún một cái, cả người ta đã theo thân hình của hắn bay ra bên ngoài, cười gió đêm, nhảy xuống vách đá, cúi xuống nhìn bên dưới là một màu đen không thấy đáy. Ta kinh hãi ta ba hồn bảy vía đã tiêu tán một nửa, nắm chặt lấy vạt áo của hắn không dám lên tiếng.

Chuyện này. . . . . trong thoại bản rõ ràng là một tình tiết phong nhã tuyệt đẹp rơi vào trên người ta tại sao lại biến thành kinh hãi như vậy, rất muốn đánh hắn a! Ngươi thấy trên người hắn nồng đậm mùi thảo dược, ta không dám giãy giụa, nếu đụng trúng vết thương của hắn, hắn trực tiếp bỏ ta lại vách đá thì làm thế nào.

Thật vất vả cảm cực được đến lúc rơi xuống đất, ta nhìn sự hoảng sợ dạt dào bắt đầu nôn nao, đứng cách hắn xa ba trượng, ta khoát tay nói: "Coi như bỏ trốn cũng không cần vội vã như vậy."

Thủy Hành Ca cau mày, cuối cùng bưng bình, nói: "Cô lại nghĩ quá nhiều."

. . . . . Con mẹ nó, hơn nửa đêm chịu đựng trọng thương chạy lên thạch bích nhai cứu ta xuống, rốt cuộc lại là ta tự luyện!

Thủy Hành Ca nói: "Không phải cô muốn diện bích một tháng sao? Nếu thật sự ở nơi gió thổi lạnh thấu xương này ba mươi ngày, mặt của cô sẽ bị hủy. Thừa dịp trời tối, xuống núi tìm Vạn thần y."

Ta nhẹ nhàng đưa tay giữ lấy đồng băng gạc sắp rụng xuống, nói: "Ừm, cảm ơn, sư phụ là muốn ta tránh khỏi chuyện Long Diệu Âm, chứ không phải thật sự muốn nhốt ta ở chỗ này, đại khái rất nhanh người sẽ thả ta ra ngoài."

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe cách đó không xa có tiếng vang. Bên cạnh đây vực này chính là sơn môn, vào lúc nửa đêm thế này không phải là thay ca canh gác, đêm khuya lặng lẽ, chẳng lẽ còn có người tới đây ngắm cảnh hay sao? lát sau bên kia truyền đến giọng hỏi của sư huynh, sau đó một giọng nói rất quen thuộc vang lên, nhất thời không nghĩ ra cho đến khi người nọ báo danh, ta mới nhớ tới, là Đường Bảo Điền, sư đệ của Mộc Thanh.

"Đệ tử Thiên Cơ môn cầu kiến Lâm chương môn, kính xin vị sư huynh này thông báo một tiếng."

Giọng nói của sư huynh hết sức không kiên nhẫn: "Sư phụ đã ngủ, ngày mai các người hãy trở lại."

Một giọng nói trầm ổn mà thâm hậu, vừa mở miệng đã khiến ta chấn động: "Tại hạ Lý Thương, có việc gấp muốn gặp Lâm chương môn."

Danh tiếng của Lý Thương tại trung nguyên tuyệt đối là vang dội, ở trên đại hội võ lâm quần chiến ba ngày ba đêm, người khác sớm đã thể lực cạn kiệt miệng sùi bọt mép, hẳn vẫn một đường so tài đến cuối cùng, giành được vị trí minh chủ sau trận chiến đó. Cũng kể từ đó danh tiếng vang xa, đệ tử ra nhập Thiên Cơ môn chỉ sau một đêm đã tăng lên gấp bội.

". . . . . Lý. . . . . Minh Chủ? Thì ra là Minh Chủ đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho núi ngũ độc. Xin ngài chờ một chút, ta lập tức đi lên thông báo, xin hỏi ngài muốn uống trà gì? Long Tinh hay là Bích Loa Xuân?"

Sư huynh khí thế của người đầu hết rồi vậy!

Nghe tiếng sư huynh chạy thật nhanh lên núi, ta vô cùng đau đớn, sa ngã, sa ngã a, quả nhiên sư phụ ra sao đồ đệ cũng sẽ như vậy. . . . . Không đúng, ta âm thầm xì một tiếng khinh miệt, không cần thận lại kéo cả mình vào.

Đường Bảo Điền khẽ cười một tiếng: "Con thấy Ngũ độc giáo này chẳng qua cũng chỉ như thế, vừa nghe đến đại danh của sư phụ lập tức chân chó rồi."

Lý Thương trầm giọng: "Người lại quên ta đã nói với người, không thể khinh thường bất kỳ môn phái nào. Có thể tồn tại trên võ lâm, lại phát triển được môn phái lớn mạnh như vậy, chắc chắn sẽ có điểm đặc thù. Ở điểm này, người thủy chung không bằng Mộc Thanh."

Giọng của Đường Bảo Điền lập tức hạ xuống: "Sư phụ dạy phải, đồ đệ sẽ ghi nhớ trong lòng." Chốc lát lại nói: "Ban ngày sư huynh có nói nữ nhân gọi là Liễu Tiểu Phiến kia đang ở trên núi, lại còn là Thánh Cô của Ma giáo, nhưng đồ đệ tin chắc, đó chính là Long Diệu Âm. Thân phận của nữ nhân đó kỳ quái cực kì, liệu có phải cũng là người của Ngũ độc hay không? Mới vừa rồi người kia nói đi thông báo, đã lâu không trở lại, giống như là muốn đi báo tin."

Giọng nói của Lý Thương nhàn nhạt: "Cho dù Long Diệu Âm thật sự là người của Ngũ độc giáo, Lâm Hạo Nam muốn tiếp tục chứa chấp cô ta, cũng không dễ dàng. Ta ở đây đánh rần động cỏ, Long Diệu Âm tất nhiên sẽ trốn khỏi nơi nguy hiểm này, đến lúc đó ta tìm nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cứ coi như người nhận lầm người, còn ta là tới bái phỏng Lão bằng hữu, hai bên đều vô hại."

"Sư phụ anh minh. Chỉ là nếu để cho Mộc sư huynh biết. . . . . Có thể sẽ không tốt."

Nghe được tiếng Lý Thương thờ dài, nhưng lại không nói cái gì. Ta suy nghĩ nếu ta là Long Diệu Âm mà Mộc Thanh cũng nghĩ như vậy, vậy quan hệ của chúng ta sẽ trở thành dạng gì đây? Nghĩ không ra. Ngược lại còn giật mình, nhớ lại, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nếu Lý Thương thật sự lên núi chất vấn sư phụ việc Long Diệu Âm ở tại môn phái của người, lấy thân phận Minh Chủ của hắn, sư phụ muốn giấu ta cũng không giấu được, ngộ nhờ để người ta biết Diệu Thủ Quan Âm trộm hết bảo vật trong thien hạ đang ở núi ngũ độc, vậy chẳng phải sẽ dẫn tới hắc bạch hai bên quần đấu. Nhưng nếu như ta thật sự không ở trên núi, ra bên ngoài vậy thì chính là một mình ta sẽ bị quần ẩu rồi.

Ta hận đến nghiến răng, Long Diệu Âm đừng để cho ta tìm được người, tìm được lập tức đánh cho người thành đầu heo! Thân là đệ nhất thánh thủ trong thiên hạ thế mà lại để người ta nhìn thấy bộ mặt thật, người là đang cố ý sao? Cõi lòng ta đầy bi phẫn nghe sư huynh chạy xuống núi mời sư đồ Lý Thương đi lên, cho đến khi không nghe được nữa, mới nắm chặt quyền: "Thủy Hành Ca, không cần đưa ta trở về, ta muốn đi tìm người, muốn hung hăng đánh nàng một trận."

"Long Diệu Âm?"

"Ừ."

"Cô biết nàng ta ở đâu sao?"

"Không biết. . . . ." Ta khẽ ngẩng đầu, dùng vẻ mặt ôn nhu nhất nhìn hắn, khiến bản thân dịu dàng nhất có thể nói: "Giáo chủ đại nhân có thể giúp ta một chút hay không?"

Hắn nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Nếu là đưa cô tới chỗ Vạn thần y, ngày giờ có thể dự tính, ta không ngại. Nhưng tìm một thần long thấy đầu không thấy đuôi, không biết phải phí bao nhiêu thời gian, không được."

"Ngài tới Trung Nguyên không phải còn có nguyên nhân nữa là tìm ân nhân cô nương sao? Ta có thể giúp ngài nha, ở đây căn bản năm dặm sẽ có một nhà tắm, mấy ngày nữa trời chuyển lạnh, người lớn trẻ nhỏ đều đến đó tắm rửa, một buổi tối ta có thể giúp ngài kiểm tra hơn trăm người nha."

Con người của hắn hít lại rõ ràng đang giật giật, ta tiến lại gần, mềm giọng nói: "Nếu là ân nhân cô nương, cho dù thù hạ của ngài lợi hại hơn nữa, cũng không thể đi tới đó kiểm tra từng người được. Nữ nhân trong giáo phái của ngài đều là người Tây Vực đúng không? Họ có chịu cởi hết quần áo giữa một đám nữ nhân Trung Nguyên giúp ngài tìm người không? Không thể đi."

Lúc này rốt cuộc ánh mắt của Thủy Hành Ca cũng nhìn thẳng ta, cười nhạt nói: "Được, ta đồng ý. Trong ba tháng này ta giúp cô tìm người, nhưng cô phải tới nhà tắm ngồi chờ ba tháng. Nếu chỉ mất thời gian ba ngày, vậy cô cũng chỉ cần ngồi ở đó ba ngày. Nếu cô tìm được nàng trước, vậy coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ."

Giao dịch này rất là công bằng, hắn không có nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Ta đưa tay trái ra vỗ tay với hắn, nói: "Một lời đã định."

Hắn nhìn ta, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Chúng ta thừa dịp lúc sư huynh dẫn Lý Thương lên núi, rồi đi. Đi cũng đã xa, sắc trời dần sáng, vào đến trong trấn, tìm một tiên sinh viết thư, lại thuê một con chim bồ câu, gửi tin đi cho sư phụ, tránh để ông lo lắng.

Thủy Hành Ca ghét bỏ nhìn con chim bồ câu có màu lông không đồng nhất trong tay ta, nói: "Ta rõ ràng có huyết cấp bồ câu, tại sao cô không mượn? Lại dùng con chim bồ câu ngu si này?"

Hắn không nhắc tới còn may, nhắc tới ta liền xù lông: "Nếu nó lại cho ta thêm một trảo nữa thì sao? Ta còn có thể lập gia đình nữa hay không hả?"

Thủy Hành Ca thu liễm tầm mắt, quả nhiên đuối lý: "Huyết cấp trời sinh tính tình hung mãnh, quanh năm uống máu, cô lại tới gần nó như vậy, nhất định là nó tưởng cô là miếng thịt tươi ngon."

Tươi ngon. . . . . Thật sự không thể tìm được lời nào phản bác lại lời "khen ngợi" này, ta buồn bực nhún nhún lớp băng gạc, quần cũng thật quá dày đi che kín cả nửa bên mặt, cho dù ta đứng trước bảng dán đầy bức họa kia, cũng không có người nào nhận ra: "Ai nói huyết cấp hung mãnh, có một con khác rất ngoan ngoãn." Ta cảm khái: "Hơn nữa ngài biết không, nó còn biết ngồi giống như người, ánh mắt khinh bỉ, bày ra bộ dáng duy ngã độc tôn nghịch tặc thì chết về mặt rất đáng ăn đòn, lần sau gặp nó không bằng bắt đi hầm cách, nhất định đại bổ. . . . . Thủy Hành Ca ngài sao vậy? Uầy?"

Không biết tại sao lại đắc tội Thủy Hành Ca, một đường xa cách, ta suy nghĩ chẳng lẽ con kia huyết cấp kia là hắn lên nuôi, với khí độ của hắn cần gì vì một con chim bồ câu mà cùng ta trở mặt. Ta một bên gặm bánh nướng một bên ghét bỏ nhìn hắn, đường đường là Giáo chủ Ma giáo, vì một con chim bồ câu mà hờn dỗi với ta, ngài thì tốt rồi, hừ.

Ngẫm nghĩ lại, ta chợt hiểu, nuốt xuống bánh nướng, nghiêm túc nói: "Chim bồ câu hầm cách thủy rất bổ, sau khi ta hầm sẽ chia cho ngài một nửa."

Mặt Thủy Hành Ca cứng đờ, sau đó nở nụ cười, cười như được tắm gió xuân: "Đem cô đi hầm nhất định cũng rất ngon."

". . . . . Ta...ta tiếp tục ăn bánh nướng, chim bồ câu cái gì chứ đều là phù vân."

Hiện tại cuối cùng ta cũng đã hiểu rõ, Thủy Hành Ca là một kẻ biến thái, hơn nữa lại còn không thích cười, tục xưng là mặt than. Một khi hắn cười, chứng tỏ đang báo hiệu hai việc: một là hắn muốn lật bàn, hai là hắn muốn giết người.

Không cười thì thôi, cười một tiếng sẽ có người gặp nạn.

Ta thấy mình ngộ ra được chân lý yên lặng khen ngợi bản thân, thuận thực gặm hết bánh nướng, nói: "Được rồi, nói cho ta biết trên tay phải của vị ân nhân cô nương này có điểm gì đặc biệt."

Thủy Hành Ca chần chờ hồi lâu, mới nói: "Bởi vì có chút nguyên nhân đặc biệt, nên không thể để cho người khác biết."

"Ừ." Ta gật đầu một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của hắn, lúc mới bắt đầu không chịu nói cho ta biết, là sợ ta tiết lộ ra ngoài. Hôm nay lại nói cho ta biết, là bởi vì tin tưởng ta sao? Thể lực của Ma giáo không lộ như vậy, nếu như hắn sai giáo chúng đi tìm, cũng không phải là việc khó. Nhưng hắn không làm vậy, ít nhất ta có thể khẳng định chuyện này rất ít người biết, nhưng hôm nay ta trở thành một trong số người trong đó, đây là hắn đã coi ta như bằng hữu có thể tin tưởng sao?

Phát hiện ra điều này khiến ta có một chút mừng rỡ, càng thêm nghiêm túc nghe hắn nói.

"Ở cổ tay phải của nàng, có một vòng ấn ký màu đỏ nhỏ như sợi bông. Hai đầu nối nhau, là vết bớt bẩm sinh."

Ta đáp một tiếng, theo bản năng nhìn xuống cổ tay mình, trắng nõn, đừng nói một vòng đỏ, ngay cả nốt ruồi đỏ cũng không có, chỉ có một ấn ký màu đỏ đặc trưng của đệ tử Ngũ độc giáo, hết sức bất mắt. Ta vỗ vỗ tim: "Ta nhớ kỹ rồi, từ bây giờ ta sẽ giúp ngài nhìn chăm chăm."

"Ừ."

"Còn có. . . . ." Ta ho nhẹ một tiếng, "Sau khi tìm được ân nhân cô nương đó, ngài sẽ lập tức trở về Tây Vực sao?"

"Nếu như ở Trung Nguyên không có người nào có thể giải được độc trên người ta, tìm được nàng sau đó ta sẽ trở về."

"A." Khó có được có thể đi theo người có võ công cao cường hành tẩu giang hồ, rất có cảm giác an toàn, kể từ sau khi gặp hần, tất cả mọi chuyện đều hữu kinh vô hiểm, chơi cũng thật vui. Hần nói muốn trở về, ta lại có cảm giác không nỡ.

Ân nhân cô nương, hay là cô muốn một chút hầy xuất hiện đi?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ed: Jang Bò

Thương thế của Thủy Hành Ca khôi phục chậm hơn ta tưởng, đã qua mười ngày, vết thương trên mặt ta đã chuyển biến tốt, nhưng vết thương trên cánh tay hần lại dần dần biến thành màu đen. Rõ ràng không có độc, nhưng nhìn thật giống như đã không thể vãn hồi. Sắc mặt hần trừ hơi có vẻ tái nhợt, cũng không nhìn ra bất cứ suy yếu gì. Nội tâm hần quá cường hãn đi, bị cấm mấy đao cũng không có việc gì, nếu là ta, đã sớm gục xuống rồi.

Giúp hần thay thuốc xong, rốt cuộc ta vẫn không nhịn được nhắc nhở: "Một đường đi tới đây, mấy đại phu đó đều không thể tin được. Nếu cứ như vậy, cánh tay của ngài có thể sẽ bị phế, hay là chúng ta đi tới chỗ Vạn thần y đi?"

"Không cần, rất nhanh sẽ tốt lên thôi." Hần nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hỏi: "Đã sắp mừng một rồi hả?"

"Ừ, qua hai ngày nữa là mừng một rồi." Ta nén cười: "Chẳng lẽ Giáo chủ đại nhân lại muốn đi ra ngoài một ngày?"

Thủy Hành Ca khen ngợi nói: "Đã đoán đúng."

". . . . . Ngài . . . . ." Ta yên lặng nghĩ, Thủy Hành Ca ngài so với nguyệt sự mỗi tháng của nữ tử còn muốn đúng giờ hơn, nghĩ xong ta bèn đi rót nước, khi trở về thấy bụng quận đau, thật sự là nguyệt sự tới.

Nằm lý một đêm ở trên giường đau chết đi sống lại, Thủy Hành Ca ở bên ngoài gõ cửa nói: "Lên đường", ta khoác áo giùng giàng đứng dậy, mở cửa, hần mang theo vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu đánh giá ta: "Trên mặt cô viết bốn chữ 'Túng Dục quá độ'."

Phi!

Ta hữu khí vô lực phi nhỏ hần: "Hôm nay không muốn đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Thủy Hành Ca hỏi: "Cô bị thương ở đâu? Ta xem một chút."

Ta đau khổ, vẫn là nên sớm thành thật khai báo, nhỏ giọng nói: ". . . . . Nguyệt sự tới."

Thủy Hành Ca chau mày, cuối cùng không hỏi nhiều rồi đi. Ta thở ra một hơi, vừa nằm xuống không lâu, lại nghe thấy hần gõ cửa. Ta bực tức vén chăn lên, nếu có gạch ở đây ta sẽ lập tức ném hần!

Nữ nhân tới nguyệt sự cũng giống như bị một chục mũi tên nhọn đâm thủng bụng, đau thật sự được hay không!

Ngài có biết hay không đây.

Được rồi, hần sẽ không biết.

Ta mở cửa, một tay hần đang xách một đại thúc có mái tóc rối mù run rẩy ném vào: "Đại phu."

". . . . ."

Đại phu có lẽ đã bị hù dọa đến điên rồi. . . . .

Đại phu vô cùng bi thống cung kính trở về, Thủy Hành Ca đi theo hần lấy thuốc. Trong nhà yên tĩnh, ta thấy nhân sinh như vậy mới hoàn mỹ. Đang ngủ mơ mơ màng màng, lại có tiếng gõ cửa.

Không đề ý tới!

"Thuốc nấu xong rồi."

Ta thở dài, giấy gựa chịu đựng đau nhức định đứng dậy, đã thấy Thủy Hành Ca đi vào.

Từ trước tới nay người trong giang hồ đều coi cửa là cửa sổ, cửa sổ mới là cửa chính. Lấy kinh công của hần, muốn vào phòng quả thật rất dễ dàng. Ta vội kéo chăn lên che người, từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Người có bộ dáng đẹp đến cầm bát thuốc mà cũng như đang cầm bảo thạch, ta lập tức cảm thấy toàn thân Thủy Hành Ca cũng đang lấp lánh kim quang, ta hung hăng véo mình một cái: "Nghỉ ngơi hai ngày sẽ không sao."

Hần bắt sờ vì động, duỗi tay ra: "Uống."

Ta không thể làm gì khác hơn là ngửa cổ uống cho xong, đắng đến nhứ mảy, nhận gói đường từ tay hần, ta nói: "Trước kia phụ thân của ta cũng sẽ tay trái bưng thuốc tay phải cầm đường."

Thói quen này vốn rất đặc biệt, ít nhất trước kia khi ta ngã bệnh sư phụ sư nương cũng sẽ không cầm đường trên tay, các sư huynh cũng sẽ không, nhiều nhất là sáng khoái ném cho ta cả hũ đường. Nhưng tay phải của Thủy Hành Ca thậm chí còn cầm gói đường nhỏ bọc cẩn thận bằng giấy dầu, mở ra xem, tám năm sáu viên đường hạt sen.

Ta sùng sốt trong chốc lát, ngửa đầu nhìn hần: "Thủy Hành Ca, ngài sẽ không phải là ca ca thất lạc nhiều năm của ta chứ?"

Thủy Hành Ca nhìn ta chằm chằm nói: "Ta không nhớ có người thân lưu lạc ở trung nguyên."

Ta lắc đầu một cái, có lẽ là trùng hợp, chẳng lẽ cứ cầm đường trong tay sẽ là phụ thân, cầm đường hạt sen đều là thân thích của ta hay sao: "Có tin tức của Long Diệu Âm hay chưa?"

Trên giang hồ đám người Tống Nghị giăng kín lưới, đã tìm gần nửa tháng, vẫn không có bất cứ tin tức gì.

"Không có." Dừng chốc lát, hần lại mở miệng: "Ta đã sai huyết cấp trở về Tây Vực triệu tập Vũ Thiên Tầm tới."

Ta kinh ngạc nói: "Người đó chính là người mà giang hồ đồn đại ‘Chỉ cần là người sẽ không thể thoát khỏi sự truy lùng của nàng’ ư?"

"Ừ."

Đã sớm nghe nói Ma giáo có nhiều kỳ nhân, Vũ Thiên Tầm kia chính là một người trong số đó, chỉ cần có một chút dấu vết, trong vòng một tháng nàng có thể tìm được người nọ. Bình thường nếu bị nàng tìm được không có ngoại lệ tất cả đều sẽ có một loại đối xử, đó là bị nàng hành hung một trận sau đó sẽ giao cho cô chủ.

Ta mừng thầm, vốn đang lo lắng sau khi tìm được Long Diệu Âm sẽ không thể xuống tay, sợ sẽ bị liệt tử liệt tông của Thảm gia trách cứ ta khi dễ người trong nhà, nhưng nếu là do Vũ Thiên Tầm động thủ vậy sẽ hoàn toàn khác nhau.

Chợt ánh mắt của Thủy Hành Ca nhìn thẳng tới: "Cô là cầm tinh con chuột hay sao?"

Ta không hiểu: "A? Không phải, ta cầm tinh con dê."

Hần chớp mắt khoe môi, ta nghiêng đầu suy nghĩ: "Này đừng cười như vậy chứ."

Ta suy nghĩ lời này có ý gì, nhìn hần cầm chén thuốc đi ra ngoài, mới bỗng nhiên phản ứng kịp, bực tức nói: "Ngài mới là con chuột!"

Hơn nữa, người thật sự từng gặp qua con chuột biết cười sao!

&&&&&

Thuốc của đại phu một chút hiệu quả cũng không có, ta vẫn đau đến không muốn sống như cũ.

Ngày thứ ba cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hoàng hôn vừa tắt, ăn cơm xong, Thủy Hành Ca nói: "Ta phải ra ngoài, cô ở nơi này chờ ta."

"Ừm." Ta yên lặng xới cơm, sao ta lại có cảm giác giống như tiểu nương tử chờ đợi tướng công trở về, xong rồi xong rồi, gần đây càng ngày càng thích suy nghĩ lung tung. Quan hệ của chúng ta là mối quan hệ hợp tác, đồng minh vô cùng tốt!

"Chăm sóc mình cho tốt."

Ta dùng một chút, nói: "Thủy Hành Ca."

Hần đặt bát cơm xuống, uống một ngụm trà đáp: "Cái gì?"

"Đừng... đối xử tốt với ta như vậy. . . . ."

Hần quăng ra ánh mắt kỳ quái nhìn ta, nói: "Cô muốn ta ngược cô?"

Ta trừng mắt nhìn hắn, thật muốn lật bàn, mặt dày mày dạn nói: "Ngài đối xử với ta tốt như vậy, ta thích ngài thì phải làm thế nào? Ngài sẽ không lấy ta đúng không? Ngài nghĩ xem, đây là mối tình đầu của thiếu nữ, nếu như ngài vào nhuyển ngọc ôn nhu của ngài không thoát ra được thì làm thế nào? Phải không? Cho nên đừng đối xử với ta tốt như vậy."

Lúc này Thủy Hành Ca lại không cười nhạo ta, hình như nghiêm túc suy nghĩ một hồi, gật đầu: "Được." Cuối cùng lại nói: "Ta giúp cô thay thuốc trên mặt, sau khi ta đi, nhớ phải uống thuốc."

Ta ỉu xiu nhìn hắn, căn bản hắn cũng không biết đối với một cô nhi mà nói, loại quan tâm này có lực sát thương cực lớn. Quả thực so với mặt đường còn ngọt hơn, ngọt muốn chết người.

Loại ngọt này nếu được rót đầy vào lúc phủ ngũ tạng, thì cho dù có đau đớn đến mấy cũng không cảm giác được. Lúc ta vào phòng liếc nhìn gương một cái, chắc, sắc mặt hồng nhuận, tràn đầy hoa đào. Mặc dù chỉ nhìn thấy nửa bên mặt. . . . .

"Chờ vết thương trên mặt ta tốt hơn, ta sẽ tới nhà tắm giúp ngài tìm người."

"Nếu như không tìm được Long Diệu Âm thì sao?"

Ta phóng khoáng nói: "Dù sao ta cũng muốn tắm rửa, thuận tiện giúp ngài tìm, không tính vào trong giao dịch."

Thay thuốc xong, Thủy Hành Ca đi rửa tay, trong chậu đồng tiếng nước chảy róc rách vang lên, ngón tay thon dài, trắng nõn, thật đẹp mắt. Ta đứng ở một bên cầm khăn lông, chột hần ngừng động tác, khẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, ngoài cửa sổ không có người nào, trời đã tối, không có chút âm thanh. Đang định mở miệng, đã bị hắn tóm lấy, kéo ra phía sau tấm bình phong, ý bảo im lặng.

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh, cẩn thận lắng nghe, bên ngoài. . . . . Vẫn không có bất kỳ âm thanh gì.

Thủy Hành Ca cầm lấy tay ta mở lòng bàn tay ra viết lên: Có người.

Cao thủ! Ta có thể ôm bắp đùi của ngài một chút được không!

Ta gợn tay lên: Bao nhiêu người?

Trả lời: bảy, tám.

Ta oán thán, đầm đám hắn: Đánh bọn họ!

Lông mày của Thủy Hành Ca nhăn lại, nhìn sang phía cửa sổ. Ta cũng nghiêng đầu nhìn theo, chẳng có cái gì cả, bầu trời đen nhánh, không ánh trăng. Bên ngoài không có gió, chẳng lẽ hắn định chạy trốn? Không phải đi, cao thủ ngài cầm nhầm kịch bản rồi, ngài nên xông lên đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy mới đúng lại!

Sờ tay của hắn đầu ngón tay lạnh lẽo, mới vừa rồi còn nóng như lửa, nhưng bây giờ lại lạnh ngắt. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy môi hắn trắng bệch, vẻ mặt mệt mỏi: Ngài bị bệnh?

Sắc mặt của Thủy Hành Ca nghiêm nghị: Trốn đi từ cửa sổ.

Ta gật đầu một cái, nhìn môi của hắn đang đếm từng chữ, đếm tới hai, sắc mặt của hắn lại thay đổi: Sân sau của khách điểm cũng có người.

Ta theo bản năng cầm tay của hắn, xích lại gần chút, chỉ sợ hắn sức lực cạn kiệt ngã xuống. Bàn tay kia đã lạnh như khối băng, cho dù là trúng Hàn băng độc, cũng sẽ không lạnh đến nỗi này. Ta khần trương nhìn hắn, môi hắn đã bắt đầu đen lại, vẻ mặt vẫn giữ phong phạm Vương giả, làm người ta nhất thời quên đi giờ phút này hắn đang có "Bệnh nặng" trong người. Ta kéo kéo ống tay áo của hắn, viết: Ngài đi trước đi, ta yểm hộ.

Hắn gật mình thả lỏng trong chốc lát, thu lại tầm mắt, viết lên tay ta, ta cảm giác đốt ngón tay cũng đã cứng ngắt: Cô ở lại chịu chết sao?

Ta giận dữ chọc hắn: Ta sẽ lại vui vẻ xuất hiện trước mặt ngài đấy!

Thủy Hành Ca đã chịu nghe ta, đã không còn xa cách như trước đây, hình như là cảm thấy người bên ngoài muốn xông vào, hắn không dùng ngón tay viết, mà trực tiếp nói: "Nếu như hóa trang thành bộ dáng của cô, có lẽ cũng có thể trốn đi, mặc dù khinh công hơi kém một chút."

Ta cực kỳ đau lòng sờ lên trán hắn, xong rồi xong rồi, không phải hắn điên rồi chứ? Ngay lúc này lại bị cháy hòng đầu óc ư.

Không đợi ta đau đớn xong, bên trong phòng đã ầm ầm vang dội, vô số tơ lụa màu trắng tung bay đánh tới, âm thanh ván gỗ bị đánh gãy vang lên, tung bay trong đồng gỗ vụn, nhảy mất đã cuốn lấy ta và Thủy Hành Ca, trừ đầu, cả người đều đã bị quấn kín. Chỉ là tơ lụa, nhưng lại giống như tơ vàng chỉ bạc, cuộn chặt không thể động đậy.

Nâng mắt nhìn, bên trong phòng tất cả đều là nữ tử mặc áo trắng, chẳng những chiều cao tương tự, đến dáng dấp cũng giống nhau đều là ngực lớn eo nhỏ, khuôn mặt tuyệt mỹ phi thường. Lụa trắng tung bay khắp phòng, giống như ở trong tiên cảnh. Ta nuốt nước bọt: "Đệ tử của phái Nam Hải?"

Nam Hải không phải một hải đảo, mà là một môn phái. Môn hạ đều là nữ đệ tử tuyệt sắc, nhưng Môn chủ lại là nam, bởi vì yêu thích sắc đẹp cho nên tất cả đệ tử đều là những cô gái xinh đẹp, lấy dải lụa gấm phiêu dật làm vũ khí, khi cần thiết sẽ lấy sắc mê người, chính nhân quân tử trên giang hồ từng đồn

đại, thà gặp trúng mười Tu La, cũng không muốn gặp phải người Nam Hải.

Bởi vì một khi gặp gỡ, cơ hồ sẽ bị luân hãm vào vòng tay của mỹ nhân, danh tiếng cũng không cần nữa.

Họ cũng không trả lời, tất cả đều không thèm nhìn ta, mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Thủy Hành Ca. Ta thật có xúc động muốn lần lượt đi phát khăn tay cho họ, cô nương, lau nước miếng đi.

Một người cười nói: "Quả thật là Giáo chủ Ma giáo Thủy Hành Ca, cũng không khác lắm so với bức họa."

Ta bị phản nhảy đến chắn trước mặt Thủy Hành Ca, ngăn cản những tầm mắt sắc mị kia lại, nói: "Không cho nhìn! Hắn đang bị bệnh, mau tìm đại phu cho hắn."

Hơi thở của Thủy Hành Ca sau lưng ta cực yếu, nếu không phải đứng gần như vậy, cơ hồ sẽ không cảm thấy. Nàng kia lạnh nhạt nói: "Chúng ta không phải đại phu hành y cứu người, vào trong tù Chu công đại phu sẽ chiều cố tốt cho các ngươi. Nếu Giáo chủ đại nhân nguyện ý giao ra cuốn Bí tịch võ công của Ma giáo, môn chủ nhà ta ngược lại có thể suy nghĩ tha cho các ngươi một mạng."

Thủy Hành Ca chợt mở miệng nói chuyện, mặc dù âm thanh yếu ớt, nhưng khí thế không thua chút nào: "Thả nàng."

Cô gái lắc đầu, cười nói: "Bắt ngươi, là vì bí tịch. Nhưng bắt nàng, lại là vì Nam Hải bị nàng trộm đi Chi bảo trấn giáo. Hiện giờ các ngươi mau giao ra đây, một cái cũng không được thiếu."

Ta khóc không ra nước mắt, con mẹ nó, Long Diệu Âm, ta muốn đánh ngươi thành đầu heo!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ed: Jang Bò

Mắt bị bịt bằng vải đen, ta mơ hồ cảm thấy mình bị ném lên xe, chạy tầm nửa canh giờ, xuống xe bị mất được tháo ra, trước mắt là một nhà lao. Tơ lụa trên người buông lỏng, còn chưa kịp tung độc được liền bị họ tịch thu, một cước đạp ta vào trong tù, Thủy Hành Ca lại được diu vào căn thất.

Đều là tù binh đối xử sao lại có khác biệt lớn như vậy!

Thấy trên đệm cỏ có một cái chắn, ta vội đi lấy, dùng chắn đắp kín người Thủy Hành Ca, ai ngờ cô gái đứng ngoài mắt hạnh tròn tròn, quát: "Xấu nữ, đây không phải là cho ngươi!"

". . . . ."

Không phải mặt ta bị thương sao! Má trái của ta vẫn cực kỳ mềm mại trắng nõn có được không! Ta bực tức kéo chắn, lẻ lười: "Không phục thì mở cửa ra."

Mỹ nữ tức điên, tuyên bố muốn cắt ta thành tám khúc nhắm rượu uống, ta lập tức giơ ngón tay giữa lên với nàng. Nhưng nàng lao tới chưa kịp mở khóa, đã bị những người khác lôi đi.

Phép khích tướng không được, ta không thể làm gì khác là đắp chắn lên người Thủy Hành Ca, khuôn mặt của hắn đã lạnh băng chuyển sang màu tím ngắt, sờ sờ cổ của hắn, mạch tượng vẫn còn đập. Ta cúi người chui vào trong chắn, ôm chặt lấy hắn, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ta đây là vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống.

Cơ thể của Thủy Hành Ca thật kỳ quái, ta ôm cánh tay hắn, tay của ta cũng đã lạnh như khối băng rồi, thế nhưng hắn vẫn không ấm lên chút nào lạnh băng như cũ. Ta chỉ sợ hắn chết, dùng tay xoa xoa mặt hắn, nói: "Thủy Hành Ca, Thủy Hành Ca? Giáo chủ đại nhân? Ngài đừng chết, mau tỉnh lại."

Hắn vẫn bất động, hơi thở đã yếu như có như không, ta đã muốn khóc, cứ không mình bạch như vậy bị biến thành người băng, ta rất không cam tâm! Run rẩy định học theo mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp coi quần áo da chạm da làm hắn ấm lên thì kẻ vẫn luôn đóng chặt mắt này chợt chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt hết sức kỳ quái nhìn ta đang vén lộ nửa vạt áo.

". . . . . Đừng nhìn ta như vậy! Ta không phải loại nữ nhân kia! Ta là đang giúp ngài ấm lại, ấm lại Giáo chủ! Ngài đã từng xem qua tiểu thuyết võ hiệp

của Trung Nguyên chưa, trong đó đều viết như vậy! Đây, ngài còn nhìn! Còn nhìn chăm chăm!

Ta buồn bực nắm chặt vạt áo, trừng hấn: "Tình là tốt rồi."

Thủy Hành Ca không nói gì, nhấc tay lên, chậm rãi đặt trên cổ ta, ta tròn mắt nhìn: "Ngài muốn làm gì?"

Vốn đang yếu ớt, đột nhiên tay hấn nâng cao mạnh mẽ đánh xuống, đánh vào cổ ta đau nhói, hai mắt đen kịt ta hôn mê bất tỉnh. . . . .

Ta có thể làm thịt hấn không!

&&&&&

Ta bị con khát làm tỉnh, giằng co cả đêm không uống nước, mờ mắt ra chỉ thấy trong nhà lao mờ mờ ảo ảo, xoa một hồi lâu mới khôi phục lại. Chấn vẫn đập trên người, đang là mùa hè, hơi nóng lại càng thêm bốc lên. Ta đuổi lưng một cái, sờ sờ sang bên cạnh, không có ai.

Trong nhà lao không có bóng dáng của hấn, ta bò đến cạnh hàng rào sắt, nhìn ra ngoài, ngoài cửa hai thủ vệ đang đứng, không khỏi khẩn trương, họ mang Thủy Hành Ca đi đâu rồi? Thân thể hấn suy yếu như vậy. . . . .

Ta lầm nhảm nói: "Hi vọng võ công Nam Hải luyện không cần nam sắc, nếu không Thủy Hành Ca đánh không lại nhất định sẽ bị đè bên dưới."

Nghĩ đến cảnh tượng đó ta vội vàng lắc đầu, cuộn lại chần, lật đống lật tây mấy cái rồi ngồi xuống nệm rom. Ta hípc mắt, có một con rắn nhỏ dài bằng một cánh tay, to cỡ ngón cái màu nâu.

Nó bò bò lên chần, hình như đang hấp thu nhiệt độ, tỏ vẻ vô cùng vừa lòng. Ta cúi đầu xem xét, nhìn tỷ lệ phối hợp cơ thể nó, đầu nó nếu to hơn chút, cái đuôi lại nhỏ gọn hơn chút, haizzz ta không khỏi thất vọng: "Nếu người là rắn độc thì tốt biết bao nhiêu, ném qua bên kia hù chết họ, cắn họ một cái."

Nó thu cái đuôi, cuộn thành một vòng, cái lưỡi đỏ ngầu ngoe nguẩy. Ta chán chết sờ sờ đầu nó, rất ngoan, không cắn người. Dáng vẻ hoàn toàn không giống mấy con rắn độc mà sư phụ hay cho chúng ta huấn luyện lấy độc, chúng điều hung mãnh vô cùng. Có một lần không biết ông lấy từ đâu một con măng xà, dọa cho đại sư huynh ngất tại chỗ.

Tên tuổi của Ngũ độc giáo không phải nói suông, chúng ta luyện độc được, hầu như đều là từ rắn, rết, bò cạp, nhện độc, cóc độc, nhất là rắn độc, rất nhiều chủng loại, thường bị sư huynh muội chúng ta lấy độc. Dân dã mấy con rắn hổ nghe thấy tiếng chúng ta đều bỏ chạy, có một đoạn thời gian rất dài chúng ta phải ra ngoài năm dặm để bắt rắn.

Ta lo lắng nhìn ra ngoài, lăm bầm lâu bầu: "Thủy Hành Ca chẳng lẽ ngài thật sự bị Tiêu sắc lang coi trọng, như thế nào còn chưa trở lại."

Con rắn vẫn đang lè lưỡi kia hơi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn ta, ta nghe rằng: "Còn tròn mắt nữa ta sẽ mang người đi nấu, canh rắn ăn cũng không tệ nha."

Ta sờ bụng một cái, thật đói. Đang suy nghĩ có nên gọi bọn họ đưa cơm, liền nghe tiếng bước chân. Ta vội chạy đến cửa sắt, một bóng bạch y đập vào mắt, nhưng không thấy Thủy Hành Ca. Ta ním môi, bị Tiêu sắc lang mời đi uống trà cũng không cần uống lâu như vậy đi.

Cô gái đến trước cửa, ý bảo mở khóa, vốn là ánh mắt tùy ý nhàn nhạt quét vào trong một vòng, sắc mặt chợt thay đổi, kinh ngạc hỏi người bên cạnh: "Thủy Hành Ca đâu?"

Người nọ ngăn người, nhìn vào bên trong, cũng kinh hô: "Không, không thể nào chạy được, cửa không mở, chẳng lẽ hấn chui xuống đất hay sao?"

Ta sợ run, Thủy Hành Ca hấn. . . . . Không phải là bị Tiêu sắc lang mời đi uống trà, mà là trốn? Hấn thế nhưng một mình bỏ chạy, cho nên tối hôm qua hấn mới đánh ngất ta? Bởi vì không mang ta theo được, lại sợ ta làm bại lộ hành tung của hấn. . . . . Chợt cảm thấy thất vọng đau khổ, ta vốn tưởng rằng chúng ta đã cùng nhau trải qua mặc dù không tính là nhiều, nhưng ít ra hấn cũng không nên nghi ngờ ta sẽ bán đứng kế hoạch chạy trốn của hấn.

Hai nữ tử đi vào lòi ta ra ngoài, những người khác vội vã đi tìm người. Ta hữu khí vô lực bị họ kéo đi, suy nghĩ kỹ một hồi, ta cũng buông lỏng, mình và Thủy Hành Ca không quen không biết, cũng chỉ là đi cùng nhau một hai tháng mà thôi. Nghĩ tới đây, sức chiến đấu lại dâng cao, hỏi chính sự quan trọng hơn: "Hai vị tỷ tỷ các người muốn dẫn ta đi nơi nào?"

Họ không đáp.

Ta uể uải chuyển nói: "Ta có thể đi, nếu không các người buông tay, dù sao ta cũng không đánh lại các người, kéo như vậy trông vô cùng khó coi a."

Họ không để ý tới ta.

Ta. . . . . Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục để các nàng kéo đi với tư thế vô cùng churóng tai gai mắt. . . . . Đều là thân nữ nhi, sao phải hại nhau gáp gáp vậy a.

Phái Nam Hải cũng không ở Trung Nguyên, nơi này có lẽ là chỗ ở tạm thời của bọn họ, nhưng chớp mũi ta ngửi được mùi, tất cả đều là mùi son phấn, tai ta nghe, tất cả đều là tiếng cười của nữ nhân. Ta lập tức hiểu đây là địa phương nào, không hổ là Tiêu sắc lang, nơi này rõ ràng chính là thanh lâu.

Hai người đẩy cánh cửa gỗ trạm trổ hoa văn tinh xảo, mùi phấn son nồng nặc đập vào mặt, ta bị sặc ho khù khụ. Ta ngã ngồi trên tấm thảm lông, ngẩng đầu nhìn phía trước, lụa mỏng đỏ chót tung bay, mặt mù như trời tối, không nhìn thấy người phía sau, một giọng nữ kiều mỹ truyền vào trong tai, ta mà cả người nổi da gà.

Lụa mỏng cuộn lên, chỉ thấy trên dưới hai mươi nam tử khoác áo lông cáo ngồi ở trên ghế dài, tay trái đặt trên ngực mỹ nhân, tay phải sờ đùi mỹ nữ, ướt át vô cùng.

Ta oán thăm, mùa hè nóng bức, dùng hàng này không thấy nóng à. . . . .

Nam tử gò má trắng như ngọc, không thể không nói vô cùng tuần lãng, lại có một loại cảm giác tang thương lạnh lùng khó mà kháng cự, đáy mắt lộ ra tràn bốn chữ "Tung Dục quá độ", ta rất muốn hỏi một câu, người bị thận hư sao?

Hai người đặt ta ở đó, nhẹ nhàng chấp tay thi lễ: "Môn chủ, đã đưa Long Diệu Âm đến." Chân chò chốc lát lại nói: "Thủy Hành Ca đã chạy trốn, chúng ta. . . . ."

Lời còn chưa dứt, một đạo kinh phong đánh tới, hai người đang nói chuyện kia hóa thành một đường vòng cung trên không trung, ầm ầm rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Không hề kêu rên tiếng nào, đứng dậy quỳ xuống đất: "Tạ Môn chủ ban thưởng."

Ta lập tức nuốt nước bọt, người này chính là người một năm trước kế nhiệm chức trưởng môn đời thứ bảy Tiêu Luyện, ta lập tức yếu ớt nói: "Ta không phải Long Diệu Âm, đó là tỷ muội của ta, chúng ta là tứ bảo thai. . . . ."

Ly rượu trong tay Tiêu Luyện khẽ lay động, ánh mắt thẳng tắp nhìn ta chăm chăm: "Lý do này rất không được, Long Diệu Âm, người đánh cắp Ngọc tiêu của Nam Hải đã một năm lẻ ba tháng, cũng nên trả lại rồi."

Nha nha ta phi, Ngọc tiêu của Nam Hải chính là binh khí xếp hạng thứ mười trong bảng binh khí, có thể thổi bay trăm vạn hùng binh, mặc dù có chút khoa trương, nhưng danh tiếng không phải là thổi phồng lên. Long Diệu Âm người thật đáng bầm vằm! Ta thiếu chút nữa nhào qua ôm bắt đùi hắn: "Tiêu Môn chủ, ta thật sự không phải Long Diệu Âm, từ nhỏ ta và nàng thất lạc, ta cũng là thời gian trước mới biết nàng là tỷ tỷ của, trừ lần đó ra không còn liên quan, chuyện của nàng ta hoàn toàn không biết. Người tin ta, người tin ta đi."

Tiêu Luyện khẽ cười nói: "Long Diệu Âm, người diễn kịch ngược lại không tệ. Người đã nói người không phải Diệu Thủ Quan Âm, mà là thân tỷ muội của nàng, vậy người hãy lưu lại nơi này, chờ nàng tới đổi Ngọc tiêu cứu người thôi."

Ta dùng một chút, cách này rất tốt! Có ăn có uống cũng chỉ là nghỉ ở địa lao. Không đúng. . . . . Ta ngẫm nghĩ, thanh lâu tại sao có thể có địa lao? Chẳng lẽ thanh lâu này là sản nghiệp của Nam Hải? Mỗi môn phái đều có thủ đoạn nghề nghiệp riêng, giống như Phong Vũ lâu kinh doanh sông bạc, Ngũ độc giáo là tiệm gạo, Tiêu sắc lang mở thanh lâu đúng là rất bình thường.

Không đợi ta vui vẻ xong, Tiêu Luyện uống một hơi cạn sạch rượu, thần nhiên nói: "Đánh gãy gân tay gân chân của nàng, tránh cho nàng chạy trốn, cẩn thận đừng làm nàng chết."

Ta kinh hãi thiếu chút nữa nhảy lên: "Hay là các người dùng xích sắt đi, ta sẽ không trốn, nhất định sẽ không!"

Tiêu Luyện không nói thêm nữa, hơi nhấc ngón tay, hai người kia lại nhấc ta lên, kéo đi đường cũ. Một đường kéo về địa lao, ném ta vào, lại khóa cửa, đi ra cửa, giọng nói lạnh khốc: "Đi tìm đại phu đến, chuẩn bị băng gạc cùng thuốc cầm máu."

Ta ngẩn ngơ, nghe tiếng bước chân kia xa dần, dùng sức nhìn ra bên ngoài, còn có một người coi chừng. Ta khoát tay: "Ta khát nước."

Không để ý ta, mắt cũng không thèm nhìn một cái.

Ta gãi gãi đầu, lớn tiếng nói: "Thủy Hành Ca sao ngài lại chui từ dưới mặt đất chui ra vậy?"

Quả nhiên, vừa dứt lời, nàng kia đã vội vàng ba bước làm thành một bước chạy tới, vừa tới bên ngoài cửa sắt, đã bị ta tung bột phấn lên mặt, không một tiếng động ngất đi.

Ta há hê cầm lại cây trâm rồng ruột dùng để đựng thuốc mê lên búi tóc, đưa tay với lấy cái chìa khóa trên eo nàng. Đáng hận là nàng ngã xuống quá xa, ta với không tới. Lần đầu tiên trong cuộc đời ta hận tay của mình sao không dài hơn một chút, thò chân với, với đến mức chân đã muốn rút gân, vẫn không kéo qua được.

"Chẳng lẽ mạng ta xong rồi. . . . ." Ta tự giễu cười cười: "Chẳng những mặt bị hủy dung, còn bị đánh gãy gân tay gân chân, thật sự không thể gả ra ngoài rồi." Ta thở dài, trong mắt có chút hơi nước: "Thủy Hành Ca, ngài đi, tại sao không mang ta đi cùng. . . . ."

Rắc.

Chân. . . . . Rút gân. . . . . Ta vội rút chân trở lại, đau điếng người, thật vất vả xoa nắn, đứng dậy muốn thử lại lần nữa, lại thấy con rắn nhỏ màu nâu dùng cái đuôi giữ chặt cái chìa khóa, nhẹ nhàng nhấc lên, tháo ra. Sau đó từ từ kéo qua bên này cho ta. . . . .

Ta cảm động lệ rơi đầy mặt, cẩn thận ngẫm lại, động vật gần đây ta gặp hình như đều có chút kỳ quái, kỳ quái đến không giống như động vật, nhưng rõ ràng rất đáng yêu, vô luận là báo hay là con huyết cá biết ngồi giống như người kia, đều yêu muốn chết! Nhất là người, con rắn nhỏ!

Con rấn nhỏ quần cái chìa khóa, động tác tuy chậm, nhưng ít ra vẫn bò đến trước mặt ta. Ta vội vàng cầm lấy, run run mở khóa, tiếng ổ khóa mở thanh tháy kêu lên, ta cúi người nhắc nó lên, thiếu chút nữa là hôn một cái: "Nếu ngươi là người ta sẽ lấy thân báo đáp!"

Đây là tiếng lòng vô cùng chân thành nha!

Chỉ là tại sao ta có cảm giác thân thể con rắn đang quấn trên tay bỗng dưng . . . . . Căng thẳng lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ed: Jang Bò

Mới từ trong địa lao đi ra, lại nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ đến gần, ta nhìn xung quanh, nhưng không có nơi nào có thể ẩn nấp. Ngẩng đầu nhìn, mái hiên thấp bé, vẫn ở trong phạm vi có thể sử dụng khinh công. Nhún chân một cái, ra sức bò lên nóc nhà, không dám thở mạnh.

Mãi mới chờ đến lúc họ đi, ta chậm rãi đứng dậy, nhìn ra xa, thanh lâu này cũng thật là. . . . . Lớn, bọn họ không sợ lạc đường à.

Ta lắc đầu một cái, nhảy xuống mặt đất, vén ống tay áo lên, con rắn nhỏ vẫn cuộn chặt tay ta, thân thể nó man mát lạnh lạnh: "Hay là phóng thích ngươi ở nơi này đi, tùy tiện tìm một chỗ chui đi là được."

Nó bất động, thấp thò cái lưỡi hồng hồng, bộ dáng lưỡi biếng. Ta ngửa mặt lên trời thở dài: "Gần đây đã thủ gặp phải đều có bệnh tâm thần a. . . . . Ngươi nghe rằng thì sao, ta mười tuổi đã có thể tay không đánh chết rắn độc đấy!"

"Yêu nữ trốn chỗ nào!"

Tiếng quát vang lên, một vệt sáng bằng tơ lụa đánh tới, rõ ràng là lướt qua cánh tay, nhưng lại sắc như đao kiếm, ống tay áo rách vụn, ta kinh hãi nhảy lui về phía sau.

Hai dải lụa trắng quấn trên mười ngón tay của đệ tử Nam Hải, trái phải lay động, lại sắc bén đánh tới.

Sư phụ đại nhân nói, nếu ngươi đánh không lại người người phải bỏ chạy, không chạy thoát phải quả quyết ôm bấp đùi đối phương. Nếu như ôm bấp đùi cũng bị người ghét bỏ, vậy ngươi đành lấy sắc dụ thôi. Cuối cùng còn nói với ta, tiểu yêu, sư phụ khuyên con nên dùng cách chạy trốn mới là tốt nhất.

Ta bị sư phụ dả kích sáu năm, khi võ công cùng công phu hạ độc của các sư huynh sư tỷ tiến bộ vượt bậc thì khinh công của ta cũng cứng rắn bị buộc lên một tầm cao hơn. Nhưng chỉ thủ chứ không thể tấn công, thể lực của ta bằng không. Thừa dịp lúc họ thu hồi tơ lụa, ta nhảy lên nóc nhà, hướng về phía hậu viện chạy trốn.

Qua hậu viện, toàn tiếng oanh ca yến vũ cao ngạo, đã sắp tới đại sảnh của thanh lâu. Đáng tiếc bây giờ mới là buổi chiều, nếu là buổi tối, có lẽ có thể may mắn xen lẫn trong đám nam nhân bị ỏi mà rời đi.

Thấy một cái cửa sổ trên cao rộng mở, tiếng bước chân cũng dồn dập tiến tới gần, ta vội vàng nhảy vào bên trong.

Bên trong mùi hương thiếu đốt trần ngập, tản ra mùi thơm nồng nặc, khói trắng bốc lên mịt mù. Mấy nữ nhân thanh lâu vì muốn khách động tình, thường thường lúc đốt hương sẽ cho thêm Thôi tinh được. Nữ nhân ngồi thấy không có cảm giác gì, nhưng với nam nhân thì chính là một loại xuân dược lợi hại. Cảm giác thấy con rắn nhỏ trên cổ tay càng siết chặt, ta giờ tay lên捏 nó, sẽ không phải là rắn độc chứ. Nhưng rõ ràng thú vật, sao có thể bị mê hương ảnh hưởng.

Trong phòng tiếng nói kiều mị rơi vào tai, giọng nói êm ái của nữ nhân bay tới, ta đỏ mặt đi tới trước tấm bình phong, ngoắc ngoắc đôi nam nữ đang cời xiêm áo: "Hi ~"

Hai người mang bộ dáng gập quỵ, há mồm sợ hãi muốn kêu, hai tay ta nâng lên, hung hăng đập lên trên cổ của bọn họ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, song song ngã xuống giường.

Ta chạy đến học tử bên kia tìm kiếm y phục, lúc đầu: "Không có bộ nào đơn giản thuần khiết một chút nha, đây toàn là Không Tước a."

Thật vất vả mới tìm được một bộ toàn thân chỉ có bốn màu, cời y phục đã rách tả tơi của mình ra chuẩn bị thay. Nhìn thân thể của mình, không có vết

thương, nhìn gương mặt đã bị hủy dung, không khỏi cười khổ. Con rắn nhỏ trên cổ tay vèo cái buông ra, dùng tốc độ cực nhanh bò tới cửa, bò đi.

"Mới vừa rồi còn chết sống không đi, bây giờ lại chạy." Ta thay y phục hoa hoa lệ lệ, từ trong ngăn tủ lấy ra một chiếc khăn lụa trơn bóng, che lên trên mặt, soi soi gương, nếu nhìn một cách đơn thuần thật ra thì bản cô nương vẫn còn vô cùng xinh đẹp!

Chậm rãi đi tới trước lò hương, để mùi thơm ám lên người mình, ta hận không thể nhảy vào bên trong hun cả người để người gặp người sắc, thuận lợi chạy trốn.

Qua khe hở ở khe cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên trông thấy rất nhiều nữ tử áo trắng đang đi lại quanh đại sảnh.

Ra cửa, bước nhẹ vòng qua đường hẹp đi ra ngoài. Liếc mắt nhìn xung quanh, bèn tùy ý ngồi xuống một cái bàn tròn, nâng ly rượu mời một khách làng chơi uống. Ta cũng có một chút hiểu biết về nơi này, dù sao từ nhỏ đến lớn ta cũng ở bên cạnh thiên hạ vô địch sắc lang Nhị sư tỷ! Chỉ là. . . . . Sờ eo cái em gái nhà người a!

Ta lập tức giận giữ đứng dậy, ly rượu trong tay rắc rắc vỡ làm đôi, tên mập bên cạnh bị kinh hãi dữ tợn giật mình. Phát hiện không khí không đúng, ta vội cười cười, dịu dàng nói: "Cái ly này cũng thật quá giòn rồi, để ta đi đổi một cái khác."

Ta muốn nôn. . . . . Tên mập kia vẫn còn rất hưởng thụ, đôi mắt ti hí hí một cái: "Cô nương, chúng ta tới phòng đùa đùa nghịch nghịch thôi."

Vừa nghe có hy vọng, ta vội dậm dậm bả vai đầy thịt của hắn nói: "Đại gia, ở nơi này thật nhưc đầu, chúng ta ra bên ngoài tìm khách điểm tốt hơn được không?"

Tên mập vừa nghe, không chút suy nghĩ, đứng dậy kéo eo của ta: "Đi, đi ra bên ngoài!"

Ta mừng rỡ, lắc mông cùng hắn một đường bước ra ngoài. Một bước, hai bước. . . . . Mười bước, mắt thấy sắp xuyên qua đám người, đi qua bên cạnh từng nữ tử áo trắng, ta khẩn trương tay đổ đầy mồ hôi. Tên mập kia nói với má mì một câu, má mì bèn sai người ra mở cửa, đã thấy khe cửa, bên ngoài một mảng ánh sáng, sau lưng lại truyền đến một giọng nói: "Mẫu Đơn cô nương, xin dừng bước."

Cảm thấy rét lạnh, quay đầu nhìn lại, tay đã bị nữ tử áo trắng giữ chặt, cúi đầu nói: "Môn chủ cho mời."

Ta nhìn tên mập, van xin hắn giữ ta lại, cho dù thanh lâu này thật sự là sản nghiệp của Tiêu Luyện, nhưng cũng không thể thô lỗ đòi người của khách hàng đi. Ai ngờ tên mập mới vừa há mồm, thì đã thấy một cô gái diêm dúa lẳng lơ ôm lấy cổ của hắn, giọng nói vô cùng kiều mỵ: "Khách quan, để ta tới tiếp chàng nha."

Hai mắt tên mập sáng lên: "Được, được."

Phi! ! ! Trong lòng ta giận sôi hai người này, sau đó bị người ta kéo đi.

Nữ tử áo trắng cười lạnh: "Ngay dưới mắt của chúng ta mà định chạy trốn, nằm mơ. Còn nữa, ngươi còn dám dùng độc, ta sẽ trực tiếp ném ngươi vào hố phân."

. . . . . Quá tàn bạo. . . . .

Lại bị ném vào một phòng mùi huân hương y như vừa nãy, ta ngồi ở trên thảm lông, nhìn Tiêu sắc lang đang trái ôm phải ấp, không khỏi có cảm giác bội phục sâu sắc, rốt cuộc người này một đêm bao nhiêu lần hóa thú a. . . . .

Sắc trời đã tối, ánh tà dương bên ngoài chiếu vào trong phòng, những mảnh ánh sáng màu da cam quanh quẩn bên trong sương trắng, trông lại càng mất tinh thần. Tiêu Luyện cười lạnh, ngón tay nhẹ giờ lên. Những người bên cạnh đi tới lật khăn che mặt của ta xuống, đụng trúng vết thương, ta đau đến nhe răng.

Lắc lắc ly rượu trong tay, Tiêu Luyện thờ dài nói: "Đáng tiếc cho một đôi mắt đẹp như vậy. Ngươi đã không bị gân tay gân chân, vậy thì khoét đôi mắt đi thôi."

Ta ngẩn người, thấy hắn không giống nói giỡn, toàn thân ta phát lạnh: "Ngươi vẫn nên chọn huyết quản của ta đi. . . . ."

Tiêu Luyện không lên tiếng, mắt như chim ưng nhìn chằm chằm vào ta, hồi lâu cười cười: "Mặc nhi, đạo pháp của ngươi rất được, tới khoét mắt của nàng ra, đừng để cho máu làm dơ bản tâm thâm."

Nữ tử bên cạnh lập tức lấy cây chủy thủ từ trong tay áo ra, hàn quang vừa hiện, không đợi nàng đến gần, trước mắt ta đã mơ hồ thấy đau, run rẩy lui về phía sau, cô cười nói: "Nếu không hay là ngươi phê đôi chân này của ta, để đôi mắt lại cho ta đi."

Không thể tự do chu du thiên hạ, dù sao cũng tốt hơn không thể nhìn thấy một cảnh núi sông này.

Nữ tử tên Mặc nhi kia bước rất nhanh, thoáng cái đã đến trước mặt, tay trái ấn chặt cổ của ta, giờ tay phải lên. Mắt thấy chủy thủ đã sắp roi xuống, ta tự biết không thể nào chạy trốn, tức giận tung chân đá nàng, hung hăng đánh nàng một chưởng, xoay người muốn chạy trốn, đã thấy bốn năm người xông lên gắt gao giữ chặt ra.

"Thảm Thu ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi! ! !"

Tê tâm phê liệt kêu lên giống như lời thoại của mấy cuốn tiểu thuyết ta hay xem, ta bị cảm xúc bị phần của chính mình làm sợ, đao chưa rơi xuống, nước mắt đã ra. Bây giờ còn không rơi nước mắt, sau này sẽ không còn cơ hội rồi.

"Đợi một chút."

Ai có thể khiến chùy thủ của đệ tử Nam Hải đã chạm tới lông mi ta còn lập tức dừng lại, cũng chỉ có Tiêu Luyện.

Cuối cùng hắn cũng từ chiếc ghế dài đáng chết kia bước xuống, đến gần ta sau đó cúi người nói: "Trước đây ngươi nói ngươi là một trong tứ bảo thai, mới vừa rồi ngươi còn tự xưng là Thẩm Thu?"

Ta hận không thể nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn: "Đúng như thế thì thế nào!"

Tiêu Luyện cười lớn: "Bốn chị em các ngươi lần lượt gọi là Xuân Hạ Thu Đông?"

Ta ngây ngẩn: "Làm sao ngươi biết?"

Tiêu Luyện cất tiếng cười to, bàn tay thon dài tay phất lên, mấy người đang giữ chặt ta liền buông tay, một tay hắn cầm vai của ta nhấc lên, không thềm đề ý đến mặt ta đều là nước mắt ướt nhẹp, dùng sức ôm ta một cái: "Thu Thu, ta là Thập thất ca ca!"

Ta: ". . . . ."

Thần, Thần linh hiển linh sao?

Tiêu Luyện hưng phấn đến mức gương mặt "Túng Dục quá độ" của hắn cũng đã đỏ lên: "Ta là người con thứ ba của Cửu di nương, Thẩm Sách! Muội đã quên sao?"

Làm sao có thể quên! Tên đó thường gạt ta nói có sói đến, còn thích gạt ta nói chỉ cần ta thành tâm cầu nguyện là có thể lấy được đám mây trắng trên trời, lừa gạt ta ăn bao nhiêu khổ, Thập thất ca ca a! Ta kinh hãi hỏi: "Ngươi sẽ không khoét mắt ta xuống chứ?"

Tiêu Luyện cười nói: "Dĩ nhiên không khoét, nếu không liệt tổ liệt tông của Thẩm gia dù ở trong mộ cũng sẽ không để ta yên."

Ta nín khóc mà cười, từ nhỏ phụ thân đã thích dùng tổ tông dọa chúng ta, không hổ là người Thẩm gia. Ta hít mũi một cái, lần đầu tiên ta muốn cảm tạ cha ta ban đầu đã cưới nhiều di nương như vậy, sinh nhiều hài tử như vậy, hơn nữa hôm nay còn có một Môn chủ ca ca! Ta cảm động không thôi: "Thập thất ca, ca làm ta sợ muốn chết!"

Tiêu Luyện cười to, lại hỏi: "Ngươi cùng mấy người Xuân Xuân bị thất lạc?"

Ta lau nước mắt, gạt đầu: "Ừm, lúc trước nhà tan cửa nát, không còn nhà, ta vì miếng cơm, nên chạy tới gia nhập Ngũ độc giáo. Kết quả thời gian trước nghe nói Long Điều Âm lộ bộ mặt thật, vừa nhìn bức họa, Wow, đây rõ ràng là thân tỷ muội của ta. Sau đó bị ca bắt tới, thiếu chút nữa thì không có chân, không có tay."

Về mặt Thập thất ca ca xấu hổ: "Ta không biết là ngươi, tốt lắm, hiện tại đã không sao. Về sau cũng không ai có thể khi dễ ngươi. Lúc trước ta được một gia đình trong nhà dẫn đi, hắn nói có bạn cũ ở Nam Hải, ném ta ở đó, kết quả. . . . . Khụ khụ."

Nhớ tới sắc danh của ca ca vang dội, ta cũng đỏ mặt, ho khan hai tiếng: "Những chuyện này từ từ nói, Thập thất ca, ta muốn đi nghỉ ngơi một chút."

Giống như lúc nhỏ, hắn xoa xoa đầu ta, trở lại vẻ lạnh lùng: "Vậy thì đi nghỉ ngơi cho tốt đi." Hắn chậm rãi đứng dậy, nói với một đám đệ tử còn đang trong trạng thái kinh ngạc: "Chăm sóc tốt cho Thu Nhi."

Ngay sau đó có người tới đỡ ta, động tác êm ái vô cùng, giọng điệu cũng rất là thân thiện: "Thu Thu cô nương, mời qua bên này."

Cảm giác từ địa ngục vọt lên cửu trọng thiên, hoá ra là như vậy . . . . .

Ta ngây ngốc ngẫm mình trong bồn tắm đầy cánh hoa, đôi một bộ y phục thoải mái thơm mát, đến phòng ngủ, nằm trên nệm giường mềm nhũn, chợt cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp. Sau này ta không còn là Thẩm Thu không nơi nương tựa nữa rồi. . . . .

Cả đêm mộng đẹp, lại được trở về quang cảnh phồn hoa của Thẩm gia ngày xưa.

Phụ thân dẫn theo mấy chục huynh muội chúng ta trùng trùng điệp điệp vào tửu lâu, bao cả quán xem hí kịch, cười đến thập phần vui vẻ.

Trong mơ bỗng thấy nệm mềm bị lún một góc, ta lật người, lại lật trở lại, mở mắt nhìn, xiêm y màu xanh đập vào mắt, ta lập tức ngồi dậy, nhìn kỹ, là Thủy Hành Ca.

Lúc này bên ngoài mặt trời đã lên cao rực rỡ, trong phòng ánh sáng đầy đủ, bởi vì hắn ngồi ngược sáng, nên nhìn không rõ mặt. Ta khế lại gần, chỉ thấy đáy mắt hắn nhuộm một màu bi ai khó có thể dùng lời diễn tả, nhìn ta một hồi lâu chợt bi ai nói: "Xin lỗi."

Ta nghiêng đầu: "Hà?"

Hắn nắm chặt quyền, từng chữ nói: "Nếu không phải ta rời đi, cô cũng sẽ không bị Tiêu Luyện. . . . ."

"Hà?"

"Làm hại."

". . . . ."

Ta kinh hãi thiếu chút nữa ngã xuống giường, hận không thể cắn chết hắn! Ngươi mới bị Tiêu Luyện làm hại! !

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ed: Jang Bò

Ta trợn mắt, nén giận gầm nhẹ với hắn: "Ta rất tốt! Giáo chủ đại nhân không cần giả vờ mặt người dạ thú đau lòng cho ta!"

Thủy Hành Ca dừng một chút, nhìn xuống ta: "Cô mặc như vậy. . . . . Lại còn mạnh khỏe ngủ trong phòng chữ Thiên tốt nhất trong các phòng? Nơi này không phải là phòng ngủ của Tiêu Luyện sao?"

Ta cười lạnh, nhìn không được châm chọc: "Giáo chủ đại nhân nếu đã đi sao còn trở về, ta chết, vẫn còn thiên thiên vạn vạn cô nương có thể vì ngài mà tiến vào nhà tắm tìm ân nhân cô nương."

Thấy lông mày hắn nhăn lại, hình như muốn nói điều gì, rồi lại dừng lại. Ta gấp muốn chết, hận không thể chém hắn. Nhưng nghĩ lại, ta có lý do gì mà tức giận như vậy. . . . . Không quen không biết, ngay từ đầu kết hợp cũng vốn chỉ là ích lợi quan hệ. Ta ôm ngực, Thảm Thu ơi Thảm Thu, đối với loại nam nhân lúc mấu chốt vứt bỏ ngươi chạy trốn còn gì để động tâm!

Không rời đi, chẳng lẽ ngươi muốn biến thành quỷ một mực đi theo ta hay sao!

Ta nhìn mặt hắn ứng hồng mắt tự nhiên, khoe miệng nhếch lên: "Đừng nói với ta bộ dáng tràn đầy dục hỏa này của ngài, là kết quả của việc đêm qua ngài mò mẫm đi dạo cả đêm trong này."

Thủy Hành Ca thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nơi này khắp nơi đều là Thôi tình hương, cô nên cảm thấy may mắn vì ta có thể nhìn được không xuống tay với cô."

". . . . . Cảm ơn."

Không đúng, sao ta còn phải cảm ơn ngược lại hắn!

Hắn đứng lên, chặn hơn nửa tầm mắt của ta, trong mắt ta tràn đầy bóng dáng cao lớn của hắn: "Đi theo ta, nơi này không an toàn."

Ta ôm đầu gối bất động, nói: "Hết sức an toàn, Tiêu Luyện là ca ca cùng cha khác mẹ thất lạc nhiều năm của ta."

Thủy Hành Ca giật mình buông lỏng, ngoài ý muốn nói: "Ca ca?"

Ta vênh vang đắc ý, nói: "Đúng vậy, cho nên hiện tại ta rất tốt rất an toàn, nếu như ngài không muốn bị bắt, hãy chạy nhanh đi." Ta bỗng nhớ tới chuyện đêm đó, nhìn hắn chăm chú dò hỏi: "Hôm đó vì sao thân thể ngài đột nhiên lạnh như vậy, còn nữa, ngài nói ngài không hề rời khỏi thanh lâu, vậy ngài đã đi đâu? Tại sao. . . . . Không tới cứu ta?"

Mặc dù hỏi thế có chút da mặt dày, nhưng trong lòng ngứa ngáy kịch liệt muốn biết ý nghĩ của hắn, muốn biết rốt cuộc là tại sao hắn không xuất hiện.

Thủy Hành Ca nói: "Sau này có cơ hội thích hợp, ta sẽ nói cho cô biết."

"Hiện tại không nói được?"

"Không được." Hắn nghĩ cũng không nghĩ đã đáp rồi, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Nếu hôm nay nói cho cô biết, nhất định cô sẽ rời đi, không bao giờ muốn xuất hiện trước mặt ta nữa."

Thấy hắn có vẻ thật sự có ẩn tình, ta lặng yên nói: "Ngài chỉ cần nói cho ta biết. . . . . Ngài thật sự không bỏ ta lại một mình chạy trốn là được rồi. . . . ."

"Không có."

Ta nở một nụ cười: "Vậy sau này chúng ta vẫn là bằng hữu."

Hắn gạt đầu một cái, quay mặt đi: "Ta ra ngoài hóng mát một chút."

. . . . . Một mực chịu đựng Thôi tình hương. . . . . Thấy hắn bay ra cửa sổ, ta cười khỏ, đứng dậy rửa mặt, nhìn trong nước in nửa bên mặt vẫn bị bọc vải thưa, thật khó nhìn. Nghĩ tới việc Thủy Hành Ca không phải cố ý bỏ ta lại, trong lòng ta ấm dần. Chỉ mong hắn thật sự có nỗi khổ tâm, không phải gạt ta.

Nhưng mà hắn gạt ta hình như cũng không có chỗ nào tốt, hơn nữa có vẻ hắn thật sự chưa rời khỏi thanh lâu, nếu không trên người sao có đầy mùi thơm, còn có sao hắn biết được gian phòng kia vốn là phòng của Thập thất ca, chẳng lẽ nói, hắn một mực nơi này, chờ thời cơ hành động sao?

Giờ Thìn, Thập thất ca sai người tới, nói nơi này không tiện cho cô nương ở, đề nghị ta dời đến khách điểm bên cạnh. Ta lo lắng Thủy Hành Ca không tìm được, bèn nói nơi này ở rất thoải mái.

Cho đến gần tối, mới lại thấy Thập thất ca.

Huân hương trong phòng đã được bỏ đi, bên trong mặc dù vẫn có chút dư hương, nhưng cũng không ảnh hưởng. Thập thất ca mặc một thân trường bào màu đỏ sẫm, viền tay áo đỏ thắm thêu Đẳng Vân, màu sắc vừa cao nhã vừa mị hoặc. Bên hông đeo đai lưng bạch ngọc, tóc đen như lụa, buông xòa nhưng không hề lộ vẻ xốc xếch. Tùy ý mà phong thần tuấn lãng, hoàn toàn bất đồng với kẻ "Túng Dục quá độ" lúc trước.

Trên bàn bày hoa quả bánh ngọt, đói bụng đã hai ngày nay ta cầm lên một miếng bánh ngọt, mềm mại ngon miệng, hương vị hết sức ngọt ngào, thỏa mãn cười lên: "Thập thất ca, ca có tin tức của các huynh tỷ muội khác không?"

Thập thất ca lắc đầu nói: "Thiên hạ rộng lớn, biển người mịt mờ, khi đó trong nhà đột nhiên gặp biến cố, không thể bận tâm những thứ này. Hai năm trước ta ngồi lên chức môn chủ, có phải người đi tìm, nhưng không có một chút dấu vết."

Ta cau mày: "Theo lý thuyết, Thẩm gia chúng ta có chừng hai mươi tám tôn tử, trước đây thất lạc nhiều tuổi nhất là đại ca đã hai mươi bảy tuổi, bộ dáng sẽ không thay đổi, nếu cảm bức họa đi tìm, thì sao có thể không có tin tức của huynh ấy?"

Thập thất ca cười nói: "Cho nên nói điều kỳ lạ ở chỗ này, ta tìm người vẽ lại hình dáng của hai huynh trưởng, và ba tỷ tỷ, nhưng không tìm được bất kỳ người nào. Những tiểu đệ muội như các người lại càng không cần phải nói, tuổi còn nhỏ được người khác nuôi dưỡng, ngay cả tên cả họ cũng có thể bị sửa lại, bản thân mình cũng không nhớ được mình là ai."

Ta cười cười, nói rất đúng, nếu không Long Diệu Âm sao lại gọi là Long Diệu Âm, sợ là gặp được Thánh thủ cũng chỉ coi nàng như cô nhi mà đối đãi. Lúc đầu ta lên núi, sư nương rửa mặt chải tóc cho ta, nói người tên là gì, thì cứ kêu như vậy. Ngũ độc giáo chúng ta thu đồ đệ, không phải thu con cái, như vậy rất tốt.

"Thu Nhi, còn có một chuyện, nhiều năm qua ta vẫn không hiểu."

"Hả?"

"Ban đầu gia nghiệp của cha lớn như vậy, làm sao chỉ sau một đêm có thể sụp đổ, ta đã hỏi mẹ cả cùng mấy di nương mà cha sủng ái, tuy nhiên họ cũng không biết. Đến người quản gia từng bước không rời cũng không biết."

Ta gãi gãi đầu: "Nghe bà vú nói, cha bị kẻ xấu hãm hại, nhưng cụ thể tình huống như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm."

Thập thất ca than thở: "Thôi, đã qua nhiều năm như vậy, tra cứu cũng không còn ý nghĩa. Chỉ là không biết cha có còn sống hay không, những huynh muội khác còn lại bao nhiêu người còn sống trên đời."

Chúng ta cảm khái chuyện cũ một phen, chỉ thêm phiền muộn vô hạn. Lấp thêm miếng bánh ngọt, ta lại hỏi: "Long Diệu Âm trộm Ngọc tiêu của Nam Hải từ bao giờ?"

Thập thất ca cười khỏ: "Hai tháng trước." Hắn lại nhìn ta: "Mặc dù bị thương nửa bên mặt, nhưng cẩn thận phân biệt, vẫn không khác người trong bức họa là bao. Không khỏi bị mấy người mắt trộm đuôi giết, muội theo ca trở về Nam Hải tạm lánh thôi."

"Ừm. . . . . Ta còn có chuyện phải làm. Thập thất ca, tuy nói danh tiếng của Nam Hải rất lớn, nhưng danh tiếng của Ma Giáo hình như lớn hơn, huynh công khai bắt Thủy Hành Ca, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Hắn dừng một chút, uống một hớp rượu, mới từ trong ngực lấy ra một lệnh bài bằng vàng óng ánh: "Lý Thương âm thăm triệu tập các đại môn phái, quyết ngăn cản Ma giáo vào Trung Nguyên, một khi bọn họ xuất hiện, toàn lực vây quét."

Ta sững sờ, lệnh bài kia là Minh lệnh, chỉ có Minh Chủ mới có thể sử dụng: "Lý Thương hắn. . . . . Rốt cuộc hắn kiêng kỵ Ma giáo ở điều gì. Bọn họ cũng chỉ là ở bên kia đợi đã chán bèn nghĩ đến việc dẫn đệ tử đi dạo một chút ở Trung Nguyên, Lý Thương lại sợ náo loạn, cứ cho rằng chuyện không đơn giản."

Thập thất ca cười, cuối cùng lại cau mày: "Làm sao muội biết Ma giáo chỉ tới Trung Nguyên đi dạo một vòng?"

Ta nghĩ nghĩ, tìm lý do hợp lý nhất giải thích: "Ta và Giáo chủ của bọn họ là bằng hữu cùng chung hoạn nạn."

Thập thất ca ngoài ý muốn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Về sau không được qua lại nhiều với hắn, nếu không sẽ chọc họa sát thân. Tuy nói Lý Thương ý đồ không rõ, nhưng đuổi Ma giáo là việc bắt buộc phải làm. Muội vốn đã thay Long Diệu Âm gánh tội, nếu thêm cả Ma giáo, Thập thất ca cũng không có biện pháp bảo vệ. Không được, muội hãy cùng ta trở về Nam Hải."

Ta còn chưa kịp đáp lời, đã nghe một giọng nói: "Nam Hải không thể bảo vệ nàng, Ma giáo có thể."

Quay đầu nhìn lại, Thủy Hành Ca nhẹ nhàng xuất hiện trước cửa sổ. Ta yên lặng chăm chọc hắn, chẳng lẽ khinh công tốt thì thật sự có thể biến cửa sổ thành cửa chính . . . . .

Thập thất ca biến sắc, chủ thủ xuất hiện bên tay phải, vừa định đứng dậy, ta lập tức kéo hắn: "Thủy Hành Ca không phải người xấu."

Thủy Hành Ca cũng không tới gần, giọng nói nhàn nhạt: "Phái Nam Hải bắt được Long Diệu Âm tin tức đã truyền ra bên ngoài, rất nhanh bọn họ sẽ tìm đến, ngươi không che chở được nàng. Nếu ngươi nghe theo Lý Thương, vậy ngươi nên biết, vô luận thế lực của ngươi lớn như thế nào, cũng phải bận tâm danh tiếng trên võ lâm, mà Ma giáo chúng ta lại không cần."

Thập thất ca im lặng, hồ nghi nhìn hắn: "Ngươi mới chỉ tới Trung Nguyên được hai tháng, sao ta có thể an tâm giao tiểu muội cho ngươi chăm sóc?"

Ah, Thập thất ca, lời này của huynh thế nào lại để cho ta có cảm giác đang giao phó cả đời.

Ca ca hắn lại lạnh lùng nói: "Đêm đó bắt ngươi, không tốn quá nhiều sức. Nhưng hôm nay ngươi từ bên ngoài đi vào ta lại hồn nhiên không biết, võ công của ngươi chênh lệch quá lớn, sẽ không phải là đang tu luyện loại võ công tà môn nào đó chứ, vậy càng đừng hòng muốn ta yên lòng."

Thập thất ca vừa nói như thế, ta mới nhớ tới, Thủy Hành Ca đặc biệt để ý mòng một, mười lăm, hai ngày này, mỗi khi đến hai ngày này sẽ không trông thấy bóng dáng. Cẩn thận ngẫm lại, tối hôm qua đúng lúc là mùng một. Chẳng lẽ hắn thật sự luyện võ công kỳ quái nào đó, hai ngày này sẽ xuất hiện chuyện kỳ quái khiến cho hắn không thể gặp người?

Ta bỗng dưng chạy tới trước mặt hắn, vén tay phải của hắn lên, vết thương ngày hôm trước còn đang thối rữa, thế nhưng bây giờ tất cả đều không thấy. Màu da bình thường, trắng nõn không thấy một chút dấu vết. Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn lay động, khẽ tránh, không dám nhìn ta.

Lần trước chân hắn bị thương, hồi phục cực tốt. Hôm nay tay lại bị thương, hồi phục cũng quá tốt đi.

Ta chán nản túm lấy tay của hắn, mẹ nó ta phi, ta cũng muốn luyện loại võ công tà môn này! Ta cũng muốn bị thương liền có thể tự nhiên khôi phục! Cầu xin vết thương trên mặt cũng tự nhiên mà khôi phục a!

Hắn không nói lời nào, ta cũng không hỏi gì, qua hồi lâu, chợt nghe giọng nói bình tĩnh hiểu ra của Thập thất ca: "Thì ra quan hệ của các ngươi là loại quan hệ này, nếu như vậy, thì ta có thể yên tâm. Thủy Hành Ca, làm phiền ngươi chăm sóc tốt tiểu muội nhà ta!"

Ta và Thủy Hành Ca không hiểu gì nhìn hắn, nhìn bộ dáng vui mừng giống như Ngô gia có muội muội sắp trưởng thành của Thập thất ca, ta khó nhọc nói: "Không phải. . . . . Ca, ta cùng Thủy Hành Ca không phải loại quan hệ kia. . . . ."

"Về sau nếu hắn khi dễ muội, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ thay muội làm chủ."

"Huynh hãy nghe muội nói. . . . ."

"Đi nhanh đi, những tên khốn kiếp kia rất nhanh sẽ tìm tới, còn nữa, sinh cháu ngoại nhất định phải nói cho ta biết!"

Nội tâm ta lăn ba vòng tại chỗ, huynh hãy nghe ta nói, huynh hảo hảo nghe ta nói một câu!

Thập thất ca không nghe, đã hoàn toàn lâm vào trạng thái "Ta đã có muội phụ, hơn nữa còn là Giáo chủ Ma giáo thật là sáng khoái tinh thần a". Ta và Thủy Hành Ca neho mắt nhìn nhau, vạn bất đắc dĩ, cũng lười giải thích.

Thập thất ca sai người chuẩn bị hành lý cho ta, nặng trĩu, ta cười hớn hở: "Đều là tiền sao?"

"Chỉ là một chút tiền lẻ, từ đây đến Tây Vực muội tiêu tiết kiệm cũng không thành vấn đề."

Ta lén liếc một cái, vàng óng thiếu chút nữa ánh sáng làm mắt bị mù.

Chỉ là, một chút, tiền lẻ. . . . . Thân ca, đây căn bản không cần tiết kiệm a! Rốt cuộc huynh đã sống xa xỉ đến mức nào đây!

Ta vui vẻ ôm túi hành lý trước ngực, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Thủy Hành Ca đang nhìn ta: "Đội tìm được Long Diệu Âm, ta bắt nàng cùng tới Nam Hải tìm huynh."

Thập thất ca than nhẹ, giống như lúc nhỏ lừa ta lấy đồ chơi bằng đường, thâm thúy nói: "Một đường đi phải cẩn thận, phải sống cho thật tốt."

Giọng nói trầm thấp, trong lòng ta cũng vắng lặng, ngẩng đầu cười cười: "Thập thất ca, huynh cũng phải sống thật tốt."

Từ biệt sáu năm, gặp nhau lại chia xa, không biết đến năm nào mới gặp lại. . . . .

Đầu thu, cũng đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ed: Jang Bò

Ma giáo cử Vũ Thiên Tâm đi tìm người quả không lãng phí mới có bảy ngày, đã thấy huyết cáp đưa thư tới. Chúng ta vừa từ thanh lâu ra, đi tới sau trấn nhỏ, liền nhận được tin.

Thủy Hành Ca lại vào từ cửa sổ, nói: "Có tin tức của Long Diệu Âm."

Nguyệt sự lại sắp đến, cả đoạn đường nóng nực oi bức, ta gọi tiểu nhị mang nước dưa hấu ướp lạnh tới uống hết hai bát lớn nước lạnh, hiện tại đau đến chết đi sống lại. Trùm chăn co rúc ở trên giường, nhìn Thủy Hành Ca từ từ đến gần, cúi người nhìn ta, cau mày hỏi: "Rất đau sao?"

Ta cắn răng nghiêng lợi: "Ta đau rất không rõ ràng sao?"

Thủy Hành Ca ân cần đắp chăn ấm: "Còn có thể nói giỡn, cũng chưa đau đến mức thần chí không rõ ràng, ta đi tìm đại phu."

"Đừng." Ta vội kéo lấy hắn: "Ta ở lại đây hai ngày, sẽ ổn, ngài hãy lên đường đi trước, ta ra roi thúc ngựa đuổi theo sau."

Thủy Hành Ca nhìn ta một hồi lâu, hỏi: "Ta muốn tìm đại phu cho cô, chứ không phải là vì vội lên đường?"

Ta tức giận đuổi hắn: "Đau, ngài hãy để cho ta ngủ ngon giấc, sáng mai sẽ không có việc gì."

Hắn không kiên trì nữa, chờ hắn đi ra ngoài, ta che bụng, lấy tay xoa làm ấm bụng, về sau không bao giờ ăn những đồ lạnh chết người này nữa. Mới vừa ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài Thủy Hành Ca đang gọi.

Hình như không thấy ta đáp lại, một lúc lâu không có tiếng động. Trong mơ mơ màng màng có người lại nhảy cửa sổ mà vào, bên trong nhà ánh nến sáng lên, chiếu ta tỉnh lại, mùi thuốc đắng ngắt mơ hồ bay vào lỗ mũi, ta khổ sở ôm chăn định biến mất ở góc giường.

Giọng nói bình tĩnh của Thủy Hành Ca lọt vào tai: "Ngồi dậy uống thuốc."

Chưa từng nghe nói qua hắn người thích săn sóc như vậy, Giáo chủ đại nhân, giảng hồ đồn ngài máu lạnh vô tình, ngài có thể phù hợp hơn một chút với hình tượng trên giang hồ không? Tìm đại phu, nấu thuốc chuyện như vậy nếu để các tiểu cô nương biết sẽ bóp chết ta được chứ!

Ta uống xong thuốc, tay phải hắn đuổi đến, là mấy viên đường hạt sen. Ta nhất thời do dự, ta nên kiêu cách mà nói cảm ơn, hay là tự tìm đường chết mà nói ta không muốn uống thuốc nữa. Suy nghĩ một chút, vẫn là nên nói cảm ơn.

Ngón tay thon dài đặt nhẹ lên miêng gạc, ta kinh hãi cổ cứng đờ, lông mi dài của hắn chau lại: "Xem ra vẫn phải đi tới chỗ Vạn thần y."

Ta gạt tay hắn ra, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn: "Trước đi tìm Long Diệu Âm đã."

"Chỗ này ta đang ở, lại đứng ngay gần chỗ Vạn thần y."

Ta nháy mắt mấy cái, vui vẻ, đúng lúc thuận đường đi Y cốc. Chốc lát lại ỉu xiu, ta không có tiền. Nghĩ lại không đúng, ta có vàng Thập thất ca vừa đưa, ta là tiểu phú bà được chứ. Ta che miệng lên lên cười, chẳng những ngày nào đó về sau có thể trả lại tiền đã lỡ tay cầm nhầm của Mộc Thanh, còn có thể trả cho Thủy Hành Ca, lần này xem bệnh cũng có tiền.

Thủy Hành Ca khom người nhìn ta, ánh mắt quái dị: "Thẩm Thu, cô thật sự cảm tình con chuột ."

Ta giận dữ, nhấc chân muốn đạp hắn, thân thể vừa động đã đau lợi hại, eo còn chưa thẳng lên, người đã mềm nhũn ở trên giường, bụng ta đau đến không muốn sống. . . . .

Chột trên bụng nặng trĩu, chân khí cuộn cuộn xuyên thấu qua bàn tay, rót vào trong bụng, cảm thấy dịu đi rất nhiều. Ta trừng lớn mắt nhìn hắn, tác phong của Tây Vực cũng quá lớn mật rồi, trực tiếp đè tay lên bụng của cô nương gia như vậy thật sự không có vấn đề sao? Cho dù ta lấy tay che bụng, chân

khí kia vẫn nổi lên không dứt.

Tay của Thủy Hành Ca rất ấm, không giống hôm đó lạnh như tuyết. Ngón tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay sạch sẽ chỉnh tề, ta nhìn đến ngây ngẩn. Tầm mắt chậm rãi xê dịch về khuôn mặt của hắn, nam nữ thụ bất thân cái gì sớm đã bị ném ra chân trời góc biển rồi.

Thủy Hành Ca. . . . . Hôm nay ngài đối với ta tốt như vậy, nếu ta thật thích ngài thì làm thế nào?

Ta vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn hắn. Giống như nam tử bước ra từ tranh sơn thủy, gió nhẹ nước chảy không dính khói bụi trần gian, tiểu ngao phong vân. Không nói không cười vẻ mặt nghiêm nghị mang theo ba phần xa cách, mơ hồ lộ ra hơi thở lạnh lạnh, tuấn mỹ vô cùng. Ta cắn răng, hay là thừa dịp này, trực tiếp tỏ tình thôi. Hắn lườm ta một cái, xoay tầm mắt: "Tổn hơi thừa lời ngược lại thật sự là giống như con chuột."

". . . . ."

Tâm tình muốn thổ lộ đã hơi phi yên diệt. . . . . Ta vỗ vỗ mu bàn tay hắn: "Không đau rồi."

Hắn thu tay, hỏi: "Cô không hỏi vì sao mỏng một, mười lăm ta đều có chuyện, không hỏi chuyện vì sao ta bị thương?"

Ta kéo chân, đưa lưng về phía hắn: "Không hỏi."

Chuyện giữa chúng ta tổng cộng chỉ có thể định nghĩa là: bằng hữu bình thường, hai tháng bằng hữu bình thường, cùng chung hoạn nạn sau vẫn là bằng hữu bình thường.

Đã như vậy, hỏi cái kia nhiều làm gì, chỉ thêm mập mờ.

Hình như thấy ta thật sự không muốn biết, hắn ngồi một lát, liền rời đi. Ánh nến dập tắt, bên trong phòng một mảnh đen kịt.

&&&&&

Thủy Hành Ca sai Tổng Nghị đi bắt Long Diệu Âm, nghĩ tới tình cảnh một nhóm người lỏng lẻo hùng dũng bắt lấy Long Diệu Âm sau đó xách đến trước mặt ta, ta liền cảm thấy vui mừng, không nhịn được cười gian một cái.

Đầu ngón tay của Thủy Hành Ca hơi ngừng lại, lạnh nhạt nói: "Còn cười nữa, gương mặt mỹ nhân cũng sẽ trở thành lão thái bà."

Ta đang để hắn dịch dung cho ta, nghe thấy lời này, vội nghiêm mặt lại không dám cười: "Nhớ phải che hết được mặt bên phải."

Hắn dừng một chút: "Vết thương mặc dù đã tốt hơn, nhưng cô thật sự muốn che kín? Nếu không để thoáng khí, vết thương sẽ chậm hồi phục."

"Ừ, che đi."

Hắn không hỏi nhiều nữa, ngón tay dài ép nhẹ, từng điểm từng điểm lau đều.

Dịch dung xong, ta lấy gương đồng nhìn mặt của mình, quả nhiên là gương mặt mỹ nhân, đẹp mắt cực kỳ. Thử cười cười một cái mị quốc khuynh thành, nhất thời tâm tình thật tốt, hai tay vuốt ve nâng mặt lên nhìn hắn: "Thủy Hành Ca, ta nhìn có được hay không?"

Thủy Hành Ca nhăn mặt một cái, liếc mắt: "Không."

". . . . . Phối hợp một chút đi!"

"Đẹp mắt."

Ta hài lòng, vỗ vỗ tay: "Tốt lắm, đi thôi."

Chờ ta nhận ra từ nơi này tới chỗ Vạn Thần Y chỉ còn mười ngày lộ trình thì mới phát hiện Thủy Hành Ca vẫn một mực hướng Y cốc đi. Cũng không biết hắn đã lên kế hoạch từ đầu hay là vô tình đi tới.

Ta dùng y phục gói kỹ lưỡng nửa cân vàng mà Thập thất ca cho, cầm mấy ngàn lượng ngân phiếu giấu trước ngực, xác nhận bề ngoài không nhìn ra, mới cùng hắn ra cửa. Thủy Hành Ca hỏi: "Tại sao không tới hiệu đổi tiền?"

"Không an toàn." Đối với người nghèo sáu năm mà nói, loại vật này vẫn nên mang theo mới có cảm giác an toàn, người giàu như các ngài làm sao mà hiểu được!

Cách Y cốc chỉ năm ngày lộ trình.

Tổng Nghị dùng bỏ câu đưa tin, Long Diệu Âm mấy ngày nay không trở về ỏ, đã chia binh ra hai lối bắt nạt. Hắn đang ngồi chễm chệ chờ chúng ta tới.

Nói là ôm cây đợi thỏ, ta thấy, càng giống như là đợi Thủy Hành Ca. Sợ giáo chủ của bọn hắn chạy mất thì đúng hơn?

Thúc ngựa đi về phía nam, cả đêm mệt nhọc, nhìn thấy nguồn nước liền ngừng lại, cho chúng nó uống nước ăn cỏ.

Ta vuốt con ngựa lông bôm, tăng thêm tình cảm, thấy hần hai tay ôm ngực đứng ở bên hồ, mắt nhìn xa xăm, ta bèn hỏi: "Thủy Hành Ca, các ngài không phải cùng đi Trung Nguyên sao? Tại sao Tống Nghị cứ vội vã cuống cuống sợ ngài chạy, mới đầu ta còn tưởng rằng ngài mê luyện sắc đẹp của các cô nương Trung Nguyên nên len lén tới đây."

Ánh mắt như đuốc phóng đến, hần giật giật khoe miệng: "Mê luyện sắc đẹp của các cô nương Trung Nguyên?"

Ta nghiêm nghị gật đầu: "Ai bảo ngài luôn muốn xem tay phải của các cô nương." Cuối cùng lơ lửng cười lớn: "Ngài không biết bọn họ đồn ra ngoài thế nào sao? Bọn họ nói ngài muốn tìm tay phải của cô nương để thay thế mình . . . . . Khụ khụ."

Thủy Hành Ca xì một tiếng: "Sau khi tìm được Long Diệu Âm, cô muốn theo ta trở về Tây Vực hay là muốn tiếp tục chạy trốn?"

Ta tròn mắt: "Tìm được nàng ta là có thể yên bình, tại sao ta còn phải chạy trốn."

Giọng hần nhàn nhạt: "Nàng là thân tỷ muội của cô, cô nguyện ý đẩy nàng ra trước mặt mọi người? Ngay từ đầu cô đã tính toán, không giống như là muốn đánh nàng một trận, mà là muốn gặp nàng?"

Ta ho một tiếng, rõ ràng mặt ta đã rất hung thần ác sát rồi, tại sao hần vẫn nhìn ra, có còn riêng tư nữa không. Ta yên lặng rút chân lại, ngân phiếu ta giấu ở trong giày hần sẽ không biết chứ?

Con ngựa ăn no, chúng ta lại lên đường.

Đi qua Đường Môn, nghỉ tới Đường Nghị Đường là bạn tốt của sư phụ, ta lại dịch dung rồi, không khỏi mừng thầm, dù sao bị một môn phái để mất tới cũng không phải là chuyện tốt, biết được Đường Môn không phải là địch, ta cũng vui về một đường. Vòng qua Đường Môn, chính là Y cốc.

Sơn môn Y cốc là một bức tường nham thạch tự nhiên to lớn, màu xanh của cỏ, rêu quấn quanh khe đá, phía trên vẽ lộn xộn lung tung, giống như hôm đó khi tỉnh lại, trong phòng đều là hình vẽ các loại kỳ hoa dị thảo, cũng không biết rốt cuộc là ai làm ra. Nhìn lên trên, có một cự thạch khác, ngược lại không có hình vẽ, chỉ viết hai dòng chữ xấu xí làm cho người ta giận sôi "Hành y tế thế, thầy thuốc thiên hạ", bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ —— tiền vàng mau đến.

Vạn thần y, người là sợ giang hồ chính phái phong danh hiệu tư cách cho người, cho nên mới viết như vậy đi. . . . .

Vào cốc, thấy Thủy Hành Ca mấy lần nhìn lên trời, ta nói: "Còn có bốn ngày nữa là mười lăm rồi."

Hần đáp một tiếng, ta không hỏi nhiều, mặc dù rất tò mò rốt cuộc là hần đang luyện võ công gì, ngày ngày luôn chuẩn bị tinh thần như vậy.

Trông thấy nhà gỗ của Vạn thần y, lại thấy khu rừng nhỏ bên ngoài đã đứng rất nhiều người, nhìn kỹ trang phục của bọn họ, đều là Đường Môn.

Đang suy nghĩ là ai ở bên trong, chỉ thấy cửa phòng mở ra, Đường Nghị Đường sắc mặt xanh đen bước ra, nhìn đâu cũng thấy một môi bệnh hoạn: "Cảm ơn Vạn thần y."

Vạn thần y cầm bàn tích lạch cạch cạch cạch gỗ, vui vẻ nhưong mầy: "Không cần khách khí, tiền xem bệnh nửa rương vàng."

Đường Nghị Đường nhú mầy, không thèm nhìn mặt nói: "Ta sẽ sai hạ nhân đưa tới."

Vạn thần y cười đến run rẩy hết cả người bị ỏi nói: "Đậu Đậu, tiễn khách."

Dược đồng Đậu Đậu chạy ra ngoài, cung kính giơ tay lên: "Đường môn chủ mời."

Thấy đoàn người bọn họ đi tới đây, ta vội kéo Thủy Hành Ca quay người, khoác tay của hần ngăn đầu nhìn trời, phong cảnh vô cùng tốt, bầu trời trong xanh, có văn hóa cũng là một cái tội. . . . . Đường Nghị Đường người đi nhanh thêm vài bước a!

Tiếng bước chân sau lưng hơi ngừng lại, chỉ nghe Đường Nghị Đường vô cùng khổ sở ho khan ba tiếng, chậm chạp rồi đi. Đội bọn hần đi xa, ta sờ sờ lên cằm "Thân là Môn chủ Đường môn dùng độc nổi tiếng, thế nhưng lại trúng độc, hơn nữa tự mình không giải được, này trên võ lâm còn có ai lợi hại như vậy đây."

Thủy Hành Ca mầy nhú lại, trầm ngâm: "Là Bách hoa độc."

Tiếng cười của Vạn thần y vang dội, ha ha vui vẻ: "Bách hoa độc chính là kỳ độc của Tây Vực, chỉ có Ma giáo dùng, xem ra Đường môn chủ đắc tội ma. . . . . Vị công tử này nhìn rất quen mặt. . . . ." Hần chớp chớp, kinh ngạc nhảy lui ba trượng: "Thủy Hành Ca!"

Chân mầy Thủy Hành Ca vẫn chau, ta giật nhẹ tay áo của hần: "Là Tống Nghị cùng Đường Nghị Đường nổi lên xung đột sao?"

Hần lắc đầu một cái: "Chúng độc dược này chỉ độc, trong giáo chỉ số ít người dùng. Tới Trung Nguyên chỉ có Tống Nghị mới có, nhưng hần tuyệt sẽ không tùy ý dụng độc. Dù sao chúng ta tới đây không phải muốn giao chiến với Trung Nguyên, hần sẽ không làm ra chuyện không đúng mực như vậy. Nếu như có người muốn giá họa cho hần, trộm đi độc dược. . . . ."

Ta nghĩ một lát, không khỏi nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn hấn, Thủy Hành Ca cũng cúi đầu nhìn ta, ánh mắt giao nhau, đồng thanh thốt lên: "Long Diệu Âm?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ed: Jang Bò

Ánh mặt trời sáng chói cũng không cứu vớt được Tổng Nghị dưới ánh mặt trời chói chang mặt của hấn vẫn đen sì như cũ.

Hai tay hấn lần từ vạt áo, chậm chậm tìm kiếm, cho đến cổ, sắc mặt đen sì lông mày như kiếm, cứng ngắt nói: "Quả thật không thấy."

Bị trộm vật phẩm mang theo người nhưng lại hồn nhiên không biết, thủ pháp của Long Diệu Âm quả thật cao minh. Tổng Nghị nếu đã là hộ pháp, võ công hấn sẽ không quá kém.

Thủy Hành Ca hỏi: "Không phát hiện kẻ nào khả nghi?"

"Không có." Tổng Nghị lại bổ sung: "Hơn nữa còn là vật mang theo người, thuộc hạ vẫn không có cách nào lý giải."

Ta nhắc quạt quạt lửa trong lò, nhắc nhở hấn: "Dù là vật mang theo trong người, thời điểm đi tắm cũng sẽ rơi ra. Hơn nữa. . . . . Khụ, Tổng hộ pháp có đi dạo qua thanh lâu không?"

Tổng Nghị giương mắt nhìn ta, cô nương có phải cô nên dè dặt một chút hay không đây, đành giọng nói: "Không có. Tắm rửa. . . . ." Hấn dừng chốc lát: "Tiểu nhị có đi vào thêm nước. . . . . Tiểu nhị không có hành động gì khác lạ, ta lại tùy ý chọn khách điểm, tên trộm đó không thể biết trước mà chà trộn vào đó."

Ta thử thăm dò: "Kẻ trộm dịch dung rồi thì sao?"

Thủy Hành Ca ở bên nói: "Phàm là dịch dung đều có dấu vết, Tổng Nghị là cao thủ trong nghề, không thể nào giấu giếm được hấn."

Ta sờ sờ lên cằm, cười nói: "Vậy đơn giản, cho tiểu nhị tiền, sau đó để cho hấn đi trộm y phục, vậy là được. Cần thận giấu lại, tác phong này rất giống của Xuân tỷ tỷ. Nàng từ nhỏ đã có danh hiệu tiểu hồ ly, xảo trá thật sự." Thấy ánh mắt của Thủy Hành Ca nhàn nhạt nhìn ta, ta lập tức nói: "Ta là bé ngoan! Tứ bảo thai tính tình không phải nhất định sẽ giống nhau."

Dứt lời, thấy mặt Tổng Nghị càng đen hơn, trầm giọng nói: "Kẻ trộm là tỷ tỷ của cô nương? Tại sao lại hăm hại Ma giáo chúng ta, có dụng ý gì?"

Giọng nói tràn đầy sát khí, ta vội trốn sau lưng Thủy Hành Ca, nói: "Ta và nàng đã mất liên lạc lâu rồi, hơn nữa cũng không nhất định là nàng làm. Nếu quả thật là nàng, vậy cũng có thể là bởi vì nàng phát hiện các người đang tìm nàng, sau đó giờ chút trò đùa dai nhỏ nhỏ."

Trên trán Tổng Nghị nổi gân xanh: "Trò đùa nho nhỏ? Cô nương có biết, lần này tới Trung Nguyên là vì cùng các môn phái ở Trung Nguyên giao hảo, mở rộng mạch máu kinh tế của Ma giáo. Nhưng loại độc này tung ra, Ma giáo có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch."

"Bắt, bắt được Long Diệu Âm, là có thể chiêu cáo thiên hạ."

"Nàng kia ở nơi nào? Nơi ở của nàng đầy bát quái trận, người bình thường căn bản không vào được, người bảo chúng ta làm sao đi bắt nàng?"

Hấn giống như sư tử hồng, chặn cho ta cứng họng. Tuy nói không phải là ta hạ độc, nhưng đúng là ta đã cầu xin hấn đi tìm Long Diệu Âm, nếu như kẻ trộm này chính là Long Diệu Âm, thì chính là sai khi nàng phát hiện mới phản kích trộm độc. Nếu không có Thủy Hành Ca ở đây, chỉ sợ hấn đã sớm ném ta chôn xuống ao phân.

Thủy Hành Ca chậm rãi nói: "Bản việc, không thể trách nàng. Người giữ đồ bị người ta trộm đi, trách nhiệm hơn phân nửa là của người."

Tổng Nghị thở dài: "Thuộc hạ biết tội, đã gây ra đại họa cho Ma giáo."

"Trung Nguyên kiêng kỵ Ma giáo, cho dù không xảy ra chuyện của Đường môn chủ, bọn họ cũng sẽ không tháo phòng bị xuống, không sao. Bình đến tướng chần, khối phù nhiều Trung Nguyên này không cần cũng được." Thủy Hành Ca lại cau mày: "Long Diệu Âm đang ở nơi nào?"

"Mười dặm ngoài Đông Giao. Thuộc hạ từng đi qua, nhưng không có ai, cho rằng nàng không ở bên trong. Nhưng sau đó ngoài năm dặm đến một con chim cũng không có, mới nổi lên lòng nghi ngờ, lẻ vào nơi đó lần nữa, đi đã gần hết đường, mới giật mình đang ở trong trận, vội vàng lui ra ngoài. Đang muốn bẩm báo Giáo chủ, Giáo chủ liền tới."

Thủy Hành Ca gạt đầu một cái: "Rút người về, nếu bày ra trận pháp, thỏ khôn có ba hang, cho dù coi chừng trăm dặm xung quanh, nàng vẫn có thể ra ngoài."

Tổng Nghị trả lời, lui xuống, trước khi đi vẫn không cho ta sắc mặt tốt, mặt than tỏa sáng, là mặt than tỏa sáng a.

Ta than thở: "Nói như vậy, ta phải đi tìm người tinh thông Kỳ môn độn giáp phá trận tóm nàng rồi, ta hình như không biết người nào tài giỏi như thế."

Giương mặt lạnh lùng của Thủy Hành Ca mơ hồ có nụ cười: "Trong giáo của chúng ta trùng hợp có một người, đối với phương diện này có chút nghiên cứu."

Ta vừa ghen tỵ vừa hâm mộ nói: "Thủy Hành Ca, thủ hạ của ngài nhân tài cũng thật nhiều. Nhưng theo lý thuyết, bát quái trận này là của Trung Nguyên, các người cũng lưu hành nghiên cứu những thứ này sao?"

"Tam Trưởng Lão tiền nhiệm hàng năm cư ngụ ở Trung Nguyên, nhìn thấy vật thú vị, sẽ mang về trong giáo, kỳ môn độn giáp chính là một trong số đó."

Ta nháy mắt với hắn: "A ~ Ma giáo các người quả nhiên ráp tâm không tốt, sớm đã phái người ẵm núp ở Trung Nguyên."

Còn chưa âm dương quái khí xong, đã bị hắn giơ tay vỗ lên trán một cái: "Con chuột."

". . . . ."

Hoàn hảo Tổng Nghị đã rời đi. . . . . Nếu không hắn sẽ sử dụng ánh mắt giết chết ta rồi. Ta sờ sờ mặt, nhất định là bởi vì gương mặt mỹ nhân này thật là đáng yêu, cho nên hắn mới vỗ ta một cái. Ta tiếp tục quạt lò lửa, mùi thuốc nồng nặc, sặc ta bịt mũi: "Một chén thuốc hai mươi lượng, Vạn thân y đây là đánh cướp đấy." Ta lại nhìn hắn: "Ngài luyện công tẩu hỏa nhập ma, hay là để cho Vạn thân y xem một chút?"

Thủy Hành Ca đáp: "Không phải tẩu hỏa nhập ma."

Tâm hồn bát quái trong lòng bùng bùng, ta hỏi: "Vậy ngài bị làm sao? Ngày mai là mười lăm, ngài lại muốn một mình chạy ra bên ngoài sao?"

Thủy Hành Ca gạt đầu: "Ừm. Chờ người đó tới, lại đi tìm Long Diệu Âm"

"Cũng không biết có khi nào nàng tới tìm ta trước hay không. . . . ."

Chờ người đó từ Tây Vực tới đây, vết thương trên mặt ta cũng tốt lên nhiều, nếu Long Diệu Âm nhìn thấy mặt ta, đại khái nàng cũng biết ta là ai, cho dù vào trong trận, cũng sẽ không đá thương ta. Người ta muốn gặp suốt sáu năm đang ở phụ cận, không thể chờ thêm mấy ngày, thật sự là đứng ngồi không yên.

Uống qua thuốc, ta về phòng tháo mặt nạ, lấy thuốc của Vạn thân y xoa lên, nửa bên kia thành mặt trắng nhò. Thật muốn dính khuôn mặt mỹ nhân này lên, nhưng làm thế nào cũng không dán lại được, đành thế thôi, không ra khỏi cửa là tốt rồi, cũng sẽ không hù dọa người.

Nằm dài trên giường mơ mơ màng màng ngủ một hồi, trong mộng đều là cảnh Thảm gia sụp đổ, khắp nơi là cảnh người làm trốn chạy, ta ôm chân mẹ, hỏi bà phụ thân ở nơi nào. Lại bị bà một cước đá văng, ôm bọc quần áo chạy mất. Bốn nữ nhi, không sánh bằng mấy tờ ngân phiếu tài bảo trong tay bà. Ta vừa kéo muội muội chạy vừa quay đầu nhìn lại, đại trạch của Thảm gia đã bao phủ trong biển lửa.

Ta mở mắt ra, lau trán, đều là mồ hôi lạnh. Lặng yên một hồi lâu, mới chậm rãi đứng dậy, thật đói, chỉ cần ăn no vậy là đủ rồi. Vừa mang giày, ánh mắt thoáng nhìn, trên cột giường cắm một cái phi tiêu. Ta giơ tay lên rút ra, không rút ra được. Nhảy xuống giường, nắm bằng cả hai tay, dùng sức kéo ra, vẫn không có chút động tĩnh nào.

"Nha nha ta phi, nếu gửi cho ta cũng đừng có cắm sâu ba phân như vậy chứ!" Quan sát một hồi, ta yên lặng gỡ mảnh vải buộc trên phi tiêu xuống. . . . .

Người chưa tỉnh ngủ, đầu óc có hơi dần nha.

Ta an ủi tự mình như thế, mở mảnh vải ra nhìn, chỉ thấy phía trên có dòng chữ nhỏ viết tay "Nếu muốn gặp ta, giờ tý đi về rừng cây phía Đông".

Không có chữ ký, chỉ có một đóa hoa mai.

Con cái Thảm gia, vào học đường, đều học cách vẽ hoa mai. Cha luôn nói, ngộ nhớ ngày nào đó chúng ta thất lạc, có một dấu hiệu đặc biệt mới dễ nhận biết.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ cha đã sớm nghĩ đến việc Thảm gia sẽ suy tàn sao?

Ta lắc đầu một cái, cắt mảnh vải đi. Muốn đi tìm Thủy Hành Ca, lại ngừng bước. cũng đã đến mười lăm, ngộ nhớ lúc lâm vào khốn cảnh trong trận pháp, bị nhốt lại không thể đi ra thì làm thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, ta mặc thêm xiêm áo, cắt kỹ mảnh vải, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh trăng mười ba chiếu vào đá xanh lát trên đường phố, điểm sáng như sóng nước trong veo. Đêm đã khuya, không có người đi đường, chỉ có người bán hàng rong, đã chuẩn bị dọn dẹp sạp hàng. Bởi vì nơi này gần Đường môn, thương khách nam bắc thường lui tới cái trấn nhỏ này, phụ cận Đường

môn, không có đạo tặc dám quấy phá, vì vậy thương khách đi đường vòng cũng dễ hiểu.

Lần trước tới, đêm chưa khuya người đi đường nhón nha nhón nhào, mũi chân đụng tới gót chân, đèn rực rỡ chiếu xuống dưới, ánh sáng lấp lánh, tiếng người huyền ảo, không vắng vẻ như hôm nay.

Đã tới đầu thu, gió đêm hơi lạnh, ta bước nhanh một chút, hướng rừng cây phía Đông chạy đi.

Rừng cây phía Đông ngoài thành nổi danh hoang sơ, sáu năm trước võ lâm náo động, nơi này đã từng xảy ra đại chiến, lúc ấy tử thương vô số, có vài người không người nào nhận lãnh, vì vậy có Thi Cốt ở lại trong rừng cây. Hiện tại nửa đêm đi vào, mơ hồ thấy có quỷ hỏa trời du, phối hợp với côn trùng ngủ đông kêu vang, hết sức quỷ dị.

"Tha lỗi tha lỗi, ta là người tốt, chưa bao giờ làm chuyện giết người cướp của. Sáu năm trước ta còn là Tiểu hải đồng, người nhà đều là thương nhân, cùng các vị võ lâm tiền bối không có xung đột, ngàn vạn đừng tìm ta báo thù a."

Ta yên lặng điểm tên các vị Thần Tiên một lần, rõ ràng đi đã lâu, mà vẫn chưa ra khỏi rừng rậm. Ta dừng một chút, cắn răng nói: "Long Diệu Âm người đi ra cho ta! Kỳ môn độ kiếp loại vật này là để dùng trên người nhà sao!"

Trừ tiếng côn trùng kêu vang, vẫn không có tiếng vang nào khác. Chợt tốc độ gió trên đỉnh đầu đột ngột thay đổi, ta theo bản năng đánh sang bên cạnh, bên tai ầm ầm vang dội, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy các cọc gỗ hợp lại thành lưới lớn, nhưng bên dưới cọc gỗ, toàn là răng cưa sắc bén, đây rõ ràng là muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Tìm bỗng dừng như bị kim châm, ta run giọng: "Tại sao lại muốn giết ta?"

Rừng cây yên tĩnh, ta cho rằng sẽ luôn trầm mặc như vậy, chợt truyền tới một giọng nữ trầm thấp: "Ta muốn sống thật tốt, tiểu Thu, ngươi hãy thay Xuân tỷ tỷ chết đi."

Ta ngẩn người, bức tức: "Phi! Chúc cho liệt tổ liệt tông Thẩm gia hàng đêm vào giấc mộng của ngươi, khiến ngươi gặp ác mộng cả đời!"

Hơi thở ta run run, tay chân cũng không còn lưu loát, một đường chạy về, nhưng căn bản không biết đường ở nơi nào, né mấy cái bẫy rập, té ngã nhào. Nếu như bây giờ có gương cho ta soi, nhất định là chặt vật không chịu nổi.

Tiếng vang sau lưng dần ngừng lại, ta chạy muốn tắc thở, ngã bệt xuống dưới tàng cây há mồm thở dốc, dụi dụi mắt, cố gắng nhìn trước mặt. Cả rừng cây này sớm đã bị nàng bày bẫy rập, lại có trận pháp như quỷ đã tường gây trở ngại tầm mắt và phán đoán, ta có thể chạy thoát mới là lạ.

Trong lúc hoảng hốt ta như thấy Thủy Hành Ca đạp lên ánh trăng mà đến, y phục bởi vì ánh sáng đen tối trong rừng cây mà trở nên đen nhánh, mây đen trên trời tiêu tán, ánh trăng vừa lộ, chiếu rọi lên mặt của hắn, khí thế trong veo mà lạnh lùng tản ra, giống như Tiên Nhân, chiếu sáng cả rừng cây âm u này.

Ta yên lặng nuốt nước bọt, bầm bầm mình, không phải đang nằm mơ!

Thủy Hành Ca hạ mắt nhìn ta, chần chờ chốc lát, giơ tay lên gạt hai má của ta, nước mắt lạnh như băng trên mặt đều bị hắn lau đi: "Thì ra là cô sợ quỷ, sợ quỷ nửa đêm còn dám chạy đến đây."

Ta nức nẻ nghẹn ngào ôm lấy bắp đùi của hắn, khóc đến đất trời u ám.

Thân tỷ tỷ muốn giết ta, thật là khổ sở, thật là khổ sở, thật là khổ sở, thật là khổ sở. . . . . Bóp chết nàng.

Ta thích Thủy Hành Ca hơn, nhưng vật hy sinh cùng thanh niên tài tuấn trên giang hồ quả là không có tương lai.

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên cảm nhận cuộc sống dai dẳng khổ sở, chợt cảm thấy tiền đồ hoàn toàn u ám.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Ngươi Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ed: Jang Bò

Thủy Hành Ca thu chân: "Bản quần của ta, cô giặt."

"Ta giặt!"

". . . . . Y phục bị xé rách, cô mua."

"Ta mua!" Ta dừng một chút, lung tung lau nước mắt, ngẩng đầu hỏi hân: "Có đất không?"

"Vải được làm từ tơ của Ngân tằm Tây Vực Ngân, giải nóng xua hàn, nên rất quý." Thủy Hành Ca cảm áo ta nhẹ nhàng kéo, nhắc ta dậy: "Đi ra ngoài trước rồi nói."

Ta bỗng dừng cười với hân, không để ý ánh mắt kỳ quái của hân: "Thủy Hành Ca, chị ruột của ta muốn giết ta."

Chân mày của Thủy Hành Ca không nhúc nhích, gật đầu: "Cô nên sớm nghĩ tới."

Ta than thở: "Đúng vậy, ta sớm nên nghĩ tới. Tiếng tăm lừng lẫy, trộm hết của thiên hạ Diệu Thủ Quan Âm, sao lại đột nhiên chạy tới chỗ Lý Thương trộm tranh chữ, thứ kia mặc dù đáng tiền, nhưng so với những thứ trước đó nàng trộm cũng không tính là gì. Ngàn thiên cốc, Vạn Tượng lâm, thanh lâu phường những nơi nổi danh là hung hiểm như vậy còn không thể ngăn cản nàng, huống chi chỉ là một Thiên cơ môn rất bình thường. Nàng sao lại thất thủ lộ mặt được đây."

Thủy Hành Ca trầm giọng: "Cô không phải là không nghĩ tới, mà căn bản không muốn thừa nhận ý đồ chân chính đó."

Ta ngẩng đầu nhìn hân: "Thủy Hành Ca, nhân sinh đau khổ như vậy không cần phơi bày."

". . . . ."

Ngày mà Long Diệu Âm thất thủ, đúng ngày ta xuống núi đưa tin không lâu. Trước kia ta xuống núi chỉ là xuống phiên chợ ở trấn nhỏ chọn mua vật phẩm, người gặp được không nhiều, ta lại không xuất sắc, dễ dàng bị chìm trong biển người mênh mông. Nhưng lần này đi xa, gặp nhiều người, Long Diệu Âm lúc nào đó đã nhìn thấy ta, sau đó phát hiện ta giống hệt với nàng, thám thính được thân phận của ta, tiếp theo bèn tự biến tự diễn một tiết mục ăn trộm, bị thất thủ, lộ ra mặt thực?

Đây ta lên đầu gió sóng, nàng ở phía sau ngồi mát ăn bát vàng. Một khi ta thành hình nhân thể mạng, là nàng có thể mang theo tiền tài đã trộm nhiều năm qua vô tư tiêu dao tự tại.

Rõ ràng ngày trước tình cảm tốt như vậy, gặp phải người xấu, đánh bẻ đầu chảy máu cũng không để cho bọn họ khi dễ bất kỳ tý muội nào trong số chúng ta. Nhưng chỉ chia ly sáu năm, lại trở thành bộ dáng như bây giờ. Nếu liệt tổ liệt tông biết, không biết có bị nàng làm cho tức điên mà sống lại hay không.

Bàn tay ấm áp phủ trên đầu ta thiếu chút nữa thì ta nhào vào ngực hân khóc. Người khác thì muốn được ông trời thương hại, ưu ái nhiều hơn một chút, mà ta chỉ cần một chút là tốt rồi. Một khi có nhiều, ngày nào đó không còn nữa thì phải làm thế nào?

"Đi thôi."

Giọng điệu êm ái, thấm vào tận tâm can, ta lau nước mắt: "Ừ."

Có Thủy Hành Ca ở bên cạnh, một đường đi bầy rập xuất hiện hình như cũng có chút đơn giản buồn cười, không sợ hãi. Tay ta ôm lấy cánh tay hân, đầu dựa vào tay hân, lúc này không ăn đậu hũ thì đợi đến bao giờ. Không biến thành chim nhỏ nép vào hân một phen chính là lãng phí chiều cao chênh lệch này nhà.

Sắc trời ngày càng sáng lên, thân thể của Thủy Hành Ca lại càng lạnh, dần dần giống như đêm đó, bàn tay vốn ấm áp, cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo. Ta ôm chặt hơn, hận không thể lấy nhiệt độ của chính mình chia cho hân một nửa. Một Thủy Hành Ca không có năng lực phản kháng, ta không thích, thậm chí sợ hãi.

Khi nhìn quen dáng vẻ cường đại của một người, sẽ rất khó để tiếp nhận bộ dáng yếu đuối không chịu nổi một kích của hân.

Ta nhỏ giọng gọi: "Thủy Hành Ca?"

"Hả?"

"Tay của ngài lạnh."

Hân nắm chặt tay, chân mày nhăn lại, không nói nhiều: "Ừ."

"Hôm nay chúng ta có thể đi ra ngoài sao?" Thấy hân không đáp lại, vẻ mặt nghiêm cẩn, ta lại không dám hỏi nhiều, càng không dám hỏi kỹ.

Rừng Đông Lâm tuyệt đối không có khả năng dài như vậy, ta thậm chí hoài nghi ta đã đi nhầm tới một địa phương khác. Nhưng rừng cây không có gì khác thường, xung quanh đây chỉ có nơi này mới có nhiều đại thụ trăm năm che trời như vậy.

Hơn nữa kỳ quái là, mặt trời đã lên, nhưng chúng ta rõ ràng đã đi rất lâu, trên đỉnh đầu vẫn là một mảng màu da cam, không thấy ánh sáng, không thấy Đông Tây, hình như vẫn một mực ở chỗ đó, thời gian ngưng lại.

Sớm nghe nói năm đó người thuật sĩ tinh thông bát quái trận từng sử dụng nó trong quân đội của triều đình, giúp triều đình đánh bại quân địch. Sau này triều đình đắc thắng, lại sợ hãi uy lực của trận này, cố ý giết thuật sĩ. Mà may mắn người thuật sĩ sống sót bảo vệ được tính mạng, biến trận bát quái này thành bí truyền, tuy vô lâm đồn đại vậy, nhưng không ngờ trận pháp này uy lực lại lớn như vậy.

Cái này cùng võ công cao thấp không liên quan, không hiểu trận pháp bát quái căn bản là như Quỷ đả đường, là đường mà lại không phải là đường.

Trong miệng không thấy khát, trong bụng không biết đói, chân cũng không thấy mệt mỏi. Nhìn thú rừng chạy tán loạn trước mặt, cũng không có tâm tư đi bắt.

Thủy Hành Ca hình như cũng biết lạc đường, nhưng vẫn yên lặng, có hấn ở bên, thật an tâm.

Hắn chợt ngừng lại, không ngừng đầu nhìn trời, giọng nói chậm chậm: "Đã gần đến giờ Tý rồi."

Ta giật mình: "Nhanh như vậy sao?" Cuối cùng lại hỏi: "Làm sao ngài biết?"

Hắn dừng một chút: "Ta có thể cảm ứng được."

"Ngài là quái thú sao? Có thể giống như thú loại biết được canh giờ?" Ta cười, mới phát hiện đôi môi khô khốc, theo nụ cười này, khoe môi toét ra, mùi máu tươi bay vào trong mũi. Nhận thấy tay của hắn cứng lại, hình như muốn rút ra, ta vội ôm chặt, theo dõi hắn, hoảng hốt nói: "Thủy Hành Ca, không được bỏ lại ta."

Dứt lời, hắn ngăn người, ngay cả ta cũng sửng sốt. Thấy hắn hạ mắt nhìn ta, ta cảm nhận được trên mặt nóng bỏng, lúc này thô lỗ như vậy có phải quá trực tiếp hay không. Nhưng cũng không thể để hắn bỏ ta lại, không phải sợ hắn một đi không trở lại, cũng không phải sợ một mình ở đây sẽ chết, mà là . . . . Không muốn bị hắn bỏ rơi. . . . .

Rốt cuộc Thủy Hành Ca vẫn kéo tay ra, nhỏ giọng nói: "Ta sẽ rất nhanh trở lại."

Ta kéo hắn: "Coi như ngài thật sự đang luyện võ công kỳ quái, ta cũng sẽ không để ý."

Giọng nói của hắn chợt lạnh: "Mỗi người đều nói không để ý, nhưng mỗi người biết, đều không ngoại lệ rồi đi."

Ta cảm thấy mát mát, tự giễu cười nói: "Ta buông tay, nhưng ngài đừng nghĩ ta cũng là người như vậy, chỉ là ta không muốn làm cho ngài khó xử." Ta khoát khoát tay, nói: "Đi nhanh đi, không phải phải giờ Tý rồi sao? Ta sẽ ở nơi này đợi ngài trở về."

Dứt lời, ta ngồi xuống dưới tàng cây, ngồi bất động. Nếu ta đi loạn, sớm muộn cũng sẽ bị rơi vào các loại bẫy rập. Chẳng bằng chờ hắn trở về, hơn nữa ta cũng không muốn hành động một mình.

Yên lặng chán chường ngồi chốc lát, vẫn thấy bóng dáng kia đứng bất động trên đồng lá khô, bóng dáng ẩn hiện, ta không khỏi tức giận, ngừng đầu nhìn hắn chằm chằm: "Thủy Hành Ca, rốt cuộc ngài có đi hay không?"

Ánh dương chiếu lên mặt hắn không nhìn rõ tái nhợt, mặt mày như mực, ánh sáng trong mắt bắt diệt, tựa như chứa ngàn vạn tinh tú, chỉ nhìn qua đã thấy hắn đầy mưu lược, không chuyện gì có thể làm khó hắn. Bị hắn nhìn thẳng, ta cơ hồ cảm thấy bị khí thế đè ép đến khó thở, vừa muốn nghiêng đầu, lại thấy hắn cúi người, thế mà lại ta ôm vào lòng.

Giáo chủ đại nhân, ngài...ngài có thể đừng ôm chặt như vậy, ta sắp bị ghim chết rồi. . . . . Chỉ là, hắn đang sợ hãi cái gì?

Giọng điệu của Thủy Hành Ca càng hạ thấp: "Nếu như cô thật sự rời đi, ta cũng sẽ không trách cô."

Ta mờ lún mắt, tư thế ôm này quả thật rất mập mờ, nhất thời hỗn độn. Vừa mới run rẩy hai tay muốn thuận thế ôm lấy hắn, lại thấy hắn chợt buông lỏng, ánh sáng bên cạnh, ngạc nhiên nhìn, thấy hắn vừa đánh ngã. . . . . Một con thỏ trắng?

Thủy Hành Ca thời điểm này ngài lại đi đánh thỏ làm gì!

Ta thiếu chút nữa thì học ba lít máu để bày tỏ sự chán kinh của ta, nhưng trong chớp mắt, thân thể cao lớn thẳng tắp của Thủy Hành Ca không thấy đâu, chỉ thấy hai con thỏ trắng trên mặt đất.

"Thủy, Thủy Hành Ca?" Ta kinh hãi tinh thần phấn chấn, hắn chui xuống đất? Không đúng, trên đất không có hố. Hắn bay lên trời? Không đúng, không thấy hắn bay lên trên!

Đợi chút. . . . .

Ta tròn mắt nhìn con thỏ đang nửa ngồi dưới đất nhìn ta chằm chằm, sợ hãi thiếu chút nữa ngất đi, đầu óc thật sự không đủ dùng! Ta cười khan hai tiếng: "Thủy Hành Ca, ngài đừng nói với ta là ngài biến thành thỏ nha."

"Ha ha ha ha, Thủy Hành Ca, nhất định là ngài chui xuống đất có phải hay không?"

"Ha ha ha ha, Thủy Hành Ca. . . . ." Ta thiếu chút nữa khóc lên: "Cái này quá trái ngược với lẽ thường ngài có biết không! Ngài muốn dọa ta biến thành thần kinh hay là tâm thần?"

Một con thỏ trắng lao đảo chạy trốn, một con kia vẫn nửa ngồi nhìn ta. Một đôi mắt đỏ hồng đặc biệt sáng ngời, cũng không nháy mắt lấy một cái. Ta run rẩy giơ tay lên chọc chọc nó, eo nhỏ mềm mại, cũng không thêm chạy, chỉ nhìn ta chăm chăm, một đôi tròng mắt sắc bén, lạnh nhạt.

Ánh mắt ngạo thị thiên hạ này trừ của Thủy Hành Ca còn có thể là ai!

Ta gõ gõ cái đầu đang choáng váng của mình, người và thỏ nhìn nhau hồi lâu, nhất thời không biết nên nói gì.

Loại chuyện này chỉ có trong thần thoại. . . . . Rốt cuộc ta cũng biết vì sao Thủy Hành Ca lại lo sợ người khác biết điều bí mật này của hắn như vậy. Đây là nói, mỗi khi mỏng một, mười lăm hắn sẽ hóa thân thành thú, mà mới vừa rồi hắn đụng vào con thỏ, cũng chính là vào giờ tý đụng phải con thú đầu tiên, sau đó hắn sẽ biến thành bộ dạng của nó?

Chuyện này đã không cách nào dùng lẽ thường để giải thích.

Ta lại lần nữa sợ hãi than Ma giáo thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp địa phương tốt a, mặc dù đều là quái tài.

Biến đổi thành thỏ Thủy Hành Ca rõ ràng rất đáng yêu, hơn nữa có thể tận tình chà đạp nha.

Ta len lén cười, cúi người dùng đầu ngón tay chọc chọc lông bụng mềm như nhung của nó: "Thủy Hành Ca, biến thành thỏ cảm giác như thế nào?"

Nó trừng lớn mắt, cuối cùng bỏ xuống ánh mắt lạnh lùng tìm tòi nghiên cứu, đổi lại thành nét mặt "Cái đồ người phạm ngu xuẩn", ta nhẫn nhịn không được cười ha ha: "Những người biết rõ chân tướng của ngài chạy mất nhất định là bởi vì ngài biến thành con cạp, con voi những con đó không đáng yêu, cho nên mới nói lựa chọn chân thân rất quan trọng. Ngài nếu là biến thành chim nhất định sẽ bị ta nấu canh ăn, nếu biến thành rắn độc cũng nhất định bị ta bắt đi chế độc. . . . ."

Ta đội nhiên á khẩu, không đứng.

Cái đồ người phạm ngu xuẩn. . . . . Nét mặt này, giống như đã từng thấy qua.

Bấm một chút, mỏng một mười lăm. . . . . Báo xa lị, huyết cạp bỏ câu, con rắn nhỏ. . . . . Đường như đều là. . . . .

Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Ngài...ngài. . . . . Ngài nói, lúc ta thay quần áo trước mặt ngài ngài có nhìn trộm hay không!"

Thỏ con không có đáp, nhưng ánh mắt rõ ràng đang né tránh, là né tránh, đang giả bộ ngu ngốc giả vờ thuần khiết a!

Ta lắc hai chân trước của nó, muốn khóc: "Ngài nói cho ta biết, ngài không nhìn, ngài không có nhìn. Khẳng định là nhìn, báo xa lị nhìn một lần, con rắn nhỏ nhìn một lần, đều là coi hết sạch thay quần áo, ngài nói bọn chúng có phải là ngài hay không, phải hay không?"

Thỏ liếc mắt nhìn ta.

"Ồ ô ô." Ta lau nước mắt chua xót, bị một đấng mày râu thấy hết còn không biết, lúc ấy không có biết gì, không có gì đúng không?

Đột nhiên ta cảm thấy mắt thế diện cực kỳ, nếu không hay là thừa dịp Thủy Hành Ca đang là thỏ trắng giết hắn diệt khẩu đi.

Không trung chợt truyền đến một hồi tiếng cười khinh miệt: "O, thì ra là còn chưa chết. Ta đã từ Đường môn đi bộ một vòng trở lại, muốn nhặt xác cho người, nhưng người vẫn còn sống. Nói lời điên cuồng, bị ép điên rồi sao?"

Lòng ta chìm xuống, là Long Diêu Âm.

Hay nói là, tỷ tỷ của ta, Thẩm Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Ta bế con thỏ lên, cười lạnh: "Thẩm Xuân, cứ làm xuân thu đại mộng của người đi, người điên là người."

Dứt lời, một khắc kia ánh mặt trời cũng biến mất, trong nháy mắt biến đổi đột ngột, rơi vào trong màn đêm đen nhánh.

Ánh sáng trong rừng cây âm đạm, cho dù là mười lăm trăng tròn, ánh trăng cũng bị đại thụ che trời che lại. Trong bóng tối âm u một nữ tử mặc y phục màu đen chậm rãi đi ra, thân hình thon thả, toàn thân như là theo thói quen thẳng tắp, mỗi một bước đi rơi xuống đất có lực nhưng không hề có tiếng vang, dưới ánh trăng mờ hồ dần dần lộ ra gương mặt. Người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng ta đang đứng đối diện một mặt gương rộng lớn.

Dáng dấp của chúng ta lúc nhỏ giống hệt nhau, nhưng không ngờ, sau khi lớn lên, vẫn giống như cũ. Nếu như có điểm khác, đó chính là nàng gầy hơn so với ta rất nhiều, ánh mắt cũng sắc bén hơn, dáng người cứng cỏi bền bỉ.

Luyện công phu trộm cắp, lại luyện từ năm mới mười tuổi, chắc hẳn luyện rất khổ cực. Ánh mắt kia quá sắc bén khiến người ta nhìn vào không khỏi tim chân run, tỷ muội gặp lại, không nghĩ sẽ tàn khốc như thế.

Thập thất huynh cùng cha khác mẹ còn đối với ta tốt như vậy, thân tỷ tỷ cùng một mẹ lại muốn mượn ta "Thoát thai đổi cốt", thật buồn cười.

Long Diệu Âm đầu không động, hạ mắt quan sát ta một lượt, cười cười: "Hảo muội muội, mấy năm qua xem ra muội sống rất tốt, lần này hãy thay tỷ tỷ chết đi."

Ta tức giận nói: "Có tỷ tỷ nào ích kỷ như người sao? Người phải dùng thân muội muội tới chết thay mới có thể có cuộc sống tốt sao?"

Giọng nói của Long Diệu Âm như thường: "Thấy gương mặt thật của ta, còn có ba tiền bối, bọn họ tuy nói nhìn mặt mũi sư phụ ta sẽ không nói qua chuyện này, nhưng khó bảo toàn một ngày kia, bọn họ sẽ phơi bày ta. Cho nên mượn tay Lý Thương, dùng khuôn mặt của người, khiến sự tồn tại của ta biến mất, là tốt nhất."

Ta không tìm được lời nào để mắng nàng.

Long Diệu Âm chấp tay thờ dài nói: "Sáu năm trước, ta bị Thánh thủ thu dưỡng, sư phụ đối với ta rất tốt, nhưng mỗi ngày luyện công đều mệt chết, ta thường xuyên nhớ tới lúc còn làm nữ nhi ở Thẩm gia. Nhịn ba năm, ta xuất sư, bắt đầu trộm vặt, không ngờ thiên phú hơn người, một lần thành danh. Sau lại nhịn đến lúc sư phụ qua đời, ta cũng không bị buộc đi làm chuyện ta không thích. Nhưng khi ta giống như người thường đi ở trên đường phố, lại phát hiện mình không thể sống giống như người bình thường. Luôn lo lắng ngày nào đó thân phận của ta bại lộ, sợ cuộc sống này sẽ biến mất. Hôm đó ta ở quán trà uống trà, nhìn thấy người, rốt cuộc ta đã biết, phải thế nào để vượt qua có được cuộc sống của người bình thường."

Ta dùng sức phỉ nhổ nàng hai cái: "Người đừng nghĩ chỉ mình người sống như vậy, ta cũng thế. Người quá mức ích kỷ."

"Hừ." Nàng giơ tay ý chỉ ta im lặng, cười gằn dở, mắt đầy chán ghét: "Ta không thể so với người, Tam muội, Ngũ độc giáo là môn phái tự do, nếu người và ta thay đổi vị trí, người nhất định cũng sẽ muốn mạng của ta. Cho nên, mạng của người hãy cho ta mượn đi!"

Dứt lời, thấy nàng phi thân lên, tay phải phát ra ánh lạnh, hẳn là đang cầm chủy thủ đâm tới chỗ ta. Thân thể ta nhất thời lạnh lẽo, tuy nói một đường bầy rập vô số, nhưng dù sao cũng không phải nàng tự tay muốn giết ta.

Ngón tay hơi đau, cúi đầu nhìn, Thủy Hành Ca tên này thế nhưng giương răng thỏ cắn ta.

Trở về sẽ mang người đi hàm!

Kinh công của Long Diệu Âm rất được, nhưng võ công lại rất kém, rốt cuộc ta cũng hiểu rõ tại sao nàng lại vây nhốt ta suốt cả một ngày mới xuất hiện, võ công như vậy, rất dễ dàng bị ta chém giết. Đợi nàng đến gần, ta bất ngờ xuất chưởng, lợi dụng bước chân của nàng thay đổi, ta mượn ưu thế nhẹ nhàng tránh thoát.

Chủy thủ trở tay đâm tới, động tác cũng không nhanh, lời đồn Diệu Thủ Quan Âm kinh công giỏi võ công tệ quả nhiên không phải là giả. Ta nghiêng người tránh né, thừa dịp nàng thu tay lại, giờ tay lên vẩy độc phấn trong lòng bàn tay ra, trúng mặt nàng.

Vốn tưởng rằng nàng có thể tránh thoát, một đống độc được trong tay đều đã chuẩn bị xong, ai ngờ nàng hoàn toàn không tránh được, lại trúng chiêu, sừng sốt chốc lát: "Người" còn chưa nói xong, đã gục xuống.

"....."

Ta cùng thỏ liếc nhìn nhau một cái, mặt nó tràn đầy vui mừng, rốt cuộc cũng thừa nhận võ công của ta cũng không tệ.

Quá trình kinh hiểm, kết quả rất không ngờ. Ta rút sạch các loại binh khí lộn xộn có thể gây án trên người Long Diệu Âm, yên lặng nhặt y phục của Thủy Hành Ca lên, xé thành vãi, mạnh mẽ cột nàng vào gốc cây. Liềm liềm môi khô khốc, lại rách thêm rồi. Thấy hai móng thỏ trắng ôm vãi vụn tròng ta, ta vỗ vỗ đầu nó: "Đây không phải là sợ nàng chạy sao, huống chi ta cũng không thể giết nàng."

Dứt lời, lại ôm nó vào trong ngực, lỗ tai rất mềm, thân thể cũng rất ấm, ta bắt giác dùng mặt cọ xát thân thể của nó, lại dừng lại, giờ nó lên nhìn kỹ: "Nếu vừa rồi ngài dụng trúng thỏ cái thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ sẽ biến thành..... thỏ mẹ?"

Nó yên lặng nhắm mắt lại.

Ta cười to, ôm nó cười thiếu chút nữa thì lạc giọng, cười đủ rồi ta cúi người nhìn xuống đất, ánh sáng quá mờ, cái gì cũng không nhìn rõ: "Ta không nên đánh ngất nàng, lần này không tìm được đường ra ngoài rồi....."

Thỏ trắng bức tức nhảy xuống, nhấc chân lên bãi đất trống cào, cào thành mấy chữ to: "Người lập trận bị hạ, trận pháp phá."

Ta gật đầu một cái, xóa mấy chữ này, tránh cho sau khi Long Diệu Âm tỉnh nhìn thấy sẽ nghi ngờ. Ta dùng tảng đá đập chùy thủ của Long Diệu Âm thành răng cưa, cùn đến không thể cùn hơn nữa, mới đặt lại lên tay nàng. Nếu như không có ai đi qua đây, nàng dùng con dao này cưa hơn nửa canh giờ là có thể cưa đứt vài rồi.

Đi hơn nửa canh giờ, quả nhiên là trông thấy cảnh vật có chút biến hóa, chỉ là đại thụ vẫn cao vút như thế, không cách nào phân biệt. Nhưng đi đến một ngã ba, thỏ trắng liền bắt đầu lắc tay ta chỉ, quả nhiên thị lực của động vật trong đêm tối rất tốt. Thật là biến thành thỏ cũng vẫn có cảm giác an toàn.

Ta sờ sờ đầu nó: "Thủy Hành Ca, ta không hề rời đi, đứng không." Nhìn nó cuộn tròn vùi

ở trong ngực, đôi bụng một ngày ta không khỏi nuốt nước miếng, tự nói: "Nếu dùng nồi Tì Sa* hầm cách thủy một canh giờ, nhất định ăn sẽ rất ngon. . . . ."

*Nồi Tì Sa: Một loại nồi làm bằng đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ uống trà.

Thân thể thỏ trắng cứng đờ, nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt lạnh như muốn giết người. Có lẽ là ta đói quá nói quàng, sát ý yếu ớt đó căn bản không thể ngăn cản ý nghĩ kỳ quái của ta với nó.

Ta ôm ý nghĩ ra khỏi đây là có thể ăn thịt, hoàn toàn không biết một mối đi về phía trước

Bình minh, ánh sáng đang xuyên thấu đám sương, chiếu vào rừng, đường đất cuối cùng cũng nhìn rõ. Sau khi nhìn, mới phát hiện, tối hôm qua một mình ta mò mẫm run rẩy đi tới tận cuối rừng cây. Bởi vì có vô số lầy rập, cho nên ôm Thủy Hành Ca đi thật lâu, mới ra khỏi khu rừng.

Đi ra khỏi rừng cây, ta đã đói đến độ muốn mang Thủy Hành Ca đi hầm. . . . . Ta ôm nó đi tới trần trên, nhìn

inay quan mi dau tien, vai xuong moi noi vac noi: "Cien
nhì, cho ta mười tô mì! Còn có mười củ cà rốt!"

Thỏ trắng ngồi ở trên bàn, ngồi nghiêm chỉnh, giống như
người. Không đứng, nó vẫn chính là người. Ta rót hai
bát nước, một người một thỏ vùi đầu uống.

Có lẽ là ta cho tiền nhiều hơn, tiểu nhị chỉ nhìn chúng ta
mấy lần, rồi thu bát lại.

Ăn hết ba tô mì, mới cảm giác mình sống lại. Nhìn thấy
cà rốt một cây cũng không động, ta chọc thỏ: "Ngài không
ăn ư?"

Nó nhìn chăm chăm bát mì trong tay ta.

Ta nhỏ giọng: "Thủy Hinh Ca, ngài ăn mì giữa phố, sẽ
bị người ta bắt lại đưa đến miếu thành hoàng tế lễ đấy!
Ngài có gặp qua thỏ ăn mì sao? Ăn cà rốt thật ngon đi!"

Thỏ trắng liếc mắt một cái, nhắc chân, một cước đá bay cà
rốt.

"..... Ta sớm muộn cũng mang ngài hàm!" Ta đứng
dậy ôm lấy nó, chạy vào khách điểm bên cạnh, ném xuống
một thỏi bạc, đặc biệt thuê một gian phòng, sai tiểu nhị
đưa đồ ăn. Sau đó gấp thức ăn cho nó, xới thêm một bát
cơm nóng hầm hập: "Ăn đi."

Chúng ta ăn rồi chùng lốn bát cơm, ăn uống no đủ, liền
ôm chần mỷ mãi ngời một giấc. Tỉnh dậy đã là buổi tối,
thấy thỏ trắng vẫn còn mềm mại cuộn tròn trên ghế ngai, ta
xuống giường, nghiêng đầu nhìn nó, không thấy tỉnh.

Liền lẩn lờ chau xuống dưới lầu. tắm rửa sạch sẽ. Lầu

Đang rửa chén, chợt bỗng nhiên nước sôi, nước sôi sùng sục. Thấy một chậu nước nóng đi lên, thấy nó đã tỉnh rồi.

Vắt khăn lông lau bộ lông trắng muốt cho nó, nó lại dùng mọi cách trốn tránh, lau được một nửa, ta mới nhớ tới một cái vấn đề, lau như vậy. . . . . Hình như là đang trực tiếp tắm rửa cho Thùy Hành Ca. . . . . Nhất thời không được tự nhiên, mở khăn lông ấm ra, nói: "Tự mình làm sạch sẽ đi." Thấy nó đi đặt bất động, ta lau lung tung cho nó một cái.

Móng vuốt đầy thịt thấm nước, viết: "Y phục."

Ta đây mới nhớ tới y phục của hắn đã bị ta xé thành vãi trời người rồi, khó trách nó sẽ ôm vãi vụn tròng ta. Ta cười gương: "Phải đi mua ngay cho ngài một bộ mới."

Chạy đến cửa hàng, đánh giá một đồng y phục treo trên kệ, lần đầu tiên mua y phục cho nam tử. Thùy Hành Ca cao bao nhiêu?

Chương quý cười nói: "Cô nương tới mua y phục cho tình lang sao?"

Ta cà lăm đáp: "Không, không phải."

"Cô nương không cần ngại ngùng, đây là chuyện vui nhà, xin hỏi vị công tử kia thân hình như thế nào?"

"Uhm, rất cao, không mập không ốm, vóc người thoát nhìn rất. . . . ." Ta chỉ vào một người đứng trước cửa:

"Đại khái chính là gần giống người kia. . . . . Mộc Thanh?"

Người đang đi tới nơi này không phải chính là Mộc Thanh u, hần ngược mắt nhìn ta, đồng tử của hần co rút lại, hơi thở cũng gấp gấp rút, vọt tới giữ cổ tay của ta, trầm giọng: "Chưởng quỹ cho ta mượn một phòng nói chuyện."

Đứt lời, vất xuống một túi bạc.

Ta không thể làm gì khác hơn là cùng hần vào một phòng, phòng này hơi hẹp, cách gần như vậy, ta không khỏi mất tự nhiên. Giọng nói của Mộc Thanh trầm thấp, giọng điệu có chút khiển trách: "Cô không muốn sống nữa sao? Cũng không mang khăn che mặt ra cửa, không che giấu thân phận của mình một chút. Trên đường cái ta đã nghe thấy có người nói nhìn thấy Long Diệu Âm, muốn đi bắt người, cô nghênh ngang như vậy không sợ bị bắt sao?"

Nghe giọng hần tràn đầy quan tâm, ta dừng một chút, từ từ, ánh mắt người này có chút không đúng, hần không phải ngộ nhận là ta là Thánh Cô của Ma giáo, cũng không phải là chưa xem qua bức họa của Long Diệu Âm, nhưng hần một chút cũng không muốn bắt ta đi Hướng Vũ lâm tranh công, ngược lại là đang bảo vệ ta?

Trong lòng ta một lộp lộp, nhìn ánh mắt của hần càng thêm không được tự nhiên, Mộc Thanh. . . . . Yêu thích ta? Ta mờ mịt, khi nào thì bắt đầu! Chúng ta mới gặp nhau mấy lần, cũng chưa nói tới một trăm câu.

Ta nhất thời trăm mối vẫn không có cách nào giải thích, chẳng lẽ đây là vừa thấy đã yêu như lời đồn, nhưng. . . . . Ta hoàn toàn không phát hiện! Vẫn luôn nghĩ không có ai thích, nhưng thì ra không phải là không có, là ta không

chú ý tới. Vậy mười sáu năm trong cuộc đời, rốt cuộc ta đã bỏ lỡ bao nhiêu thiếu niên, chợt cảm thấy cuộc sống thật đen tối.

"Liều cô nương!"

"À?" Ta vội hồi hồn, lúng túng nói: "Mộc Thanh, ta muốn nói thẳng thắn với huynh hai chuyện. Một, ta không phải là đệ tử Tiên Lạc phái, thật ra thì ta tên là Thẩm Thu, là đệ tử của Ngũ độc giáo."

Mộc Thanh sững sờ, lại thở phào nhẹ nhõm: "Cho nên cô cũng không phải là người của Mộ giáo?"

Ta gật đầu, thấy trên mặt hắn không giấu được vui sướng, càng thêm kiên định hắn quả nhiên là hắn thích ta, mà ta vẫn không phát hiện, quá trì độn: "Còn nữa, ta không phải Diệu Thi Quan Âm, nàng là của tỷ tỷ ruột thịt của ta, dáng dấp giống nhau mà thôi, ta là người tốt."

Mộc Thanh chợt cười: "Ta chưa từng tin cô sẽ là kẻ trộm khắp thiên hạ Long Diệu Âm."

Ta kinh ngạc nhìn hắn: "Chưa bao giờ tin?"

Mộc Thanh gật đầu: "Ừ, bởi vì cô không giống người làm ra loại chuyện đó. Tuy nói trên đời có kẻ cướp của người giàu giúp người nghèo, nhưng Diệu Thi Quan Âm rõ ràng không phải."

Cảm giác được người khác tin tưởng thật tốt, từ trong đáy lòng ta cảm kích Mộc Thanh.

Mộc Thanh cuối cùng hỏi: "Cửa hàng này hình như chỉ bán y phục nam tử. . . . . Cô tới nơi này là . . . . ."

Ta dừng một chút, nhìn vẻ mặt nghiêm túc tìm tòi của hắn, không khỏi chần chờ. Mặc dù Mộc Thanh là người tốt, hắn cũng nguyên vẹn tin ta nhưng hôm nay ta. . . . . Thích Thiuy Hành Ca hơn. . . . . So với tin tưởng, Thích Hành Ca không chê ta, yên lặng bảo hộ ta hình như càng làm cho người ta động lòng.

Ban đầu Mộc Thanh tránh ta ba lần bảy lượt, mặc dù lúc ấy cũng không quen thuộc, nhưng so với ta và Thích Hành Ca trải qua nhiều chuyện, tình cảm tích lũy cũng càng sâu đậm. Nếu che giấu, lại tiếp tục dây dưa, đối với hắn sẽ quá tàn nhẫn.

Ta ngẩng đầu cười với hắn, thật thà nói: "Là mua cho Thích Hành Ca."

Đứt lời, quả nhiên trông thấy ánh mắt đang sáng ngời của hắn ảm đạm xuống.

Trông, làm cho người ta. . . . . Hết sức không đành lòng.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3438607#p3438607>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Trên đường từ cửa hàng về, ta nghĩ mãi về lời Mộc Thanh nói với ta.

"Nếu như cô trở thành người của ma giáo..... Ngày khác chúng ta tất nhiên sẽ thành kẻ địch."

"Thủy Hành Ca hành vì quái gỡ, lại đứng đầu một giáo, chưa chắc đã thích hợp với cô."

"Ta..... Chờ cô."

Nghĩ đến câu nói sau cùng, ta lắc lắc đầu, bước vào trong phòng, gỡ mạng che mặt mà lúc trước khi đi Mộc Thanh dùng kiếm cắt thành xuống. Nhìn về phía cái ghế, không thấy thỏ.

Nếu như người trong giang hồ biết Thủy Hành Ca cứ mông mốt, mười lăm sẽ xảy ra chuyện, sợ rằng chẳng những môn phái ở Trung Nguyên, mà ngay cả kẻ có dị tâm trong Ma giáo, cũng sẽ đoạt vị thôi. Là ta lôi kéo hán không cho hán đi, nói cho hán biết ta sẽ không rời đi, hán còn tin ta.

Mặc kệ hán có dẫn ta đi hay không, ít nhất ta sẽ không rời hán, nếu có thể chúng ta nhất định sẽ không phụ đối phương.

Ta cời giầy, ngồi trên giường ôm đầu gối than thở: "Thật ra thì Mộc Thanh cũng không tệ, trước đây ta và hán gặp nhau, mặc dù khi đó chỉ là hai mắt nhìn nhau. Nhưng không cần thận, lại nhất kiến chung tình vừa gặp đã yêu, dù sao đáng đáp của hán cũng không tệ, anh tuân lịch sự. Lại là đệ tử nhập thất của Lý Thương, Lý Thương không con cái, sau này rất có thể hán sẽ thừa kế Thiên Cơ môn, rất có tiềm lực nha."

Ta lắc đầu: "Chẳng lẽ ta không nên cự tuyệt, quá quyết đoán? Không đúng, như vậy đối với Mộc Thanh quá bất công, không thể vì đường lui của mình mà mập mờ với hán, không nên kéo hán theo. Thẩm Thu người quả nhiên là một người thiện lương a, ta yên lặng tự khen mình."

Ta làm bầm lều bầu, nằm cuộn chặt, lại thấy một đám lông mượt mà đang định trốn ra khỏi chăn. Chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, thấy nó muốn chạy, ta bèn tóm nó lại.

Duỗi chân, bắt được. Duỗi móng, cảm.

Ta nhìn nó, đánh liều một phen, run run nói: "Thủy Hành Ca."

Thỏ: "....."

Nếu hán biến thành người nhìn vào gương mặt kia chắc chắn ta không thể nói ra được rồi! Hơn nữa, hiện tại nó không thể nói chuyện, coi như có bị cự tuyệt cũng phải đợi qua giờ tý, ta sẽ không phải lo lắng xấu hổ.

Còn đáp! Ta thật sự vô cùng muốn mang nó đi hăm! Lớn như vậy rồi thô lộ một lần dễ dàng lắm sao! Ngài không thể nghiêm túc nghe ư, cũng đã biến thành thỏ rồi sẽ không đỏ mặt, ngượng ngùng thì nhắm mắt lại ta cũng sẽ không trách ngài, nhưng còn đuổi cả hai chân muốn chạy trốn là chuyện gì đây.

Trong lòng ta chợt lạnh, chẳng lẽ hán không thích ta?

"Thủy Hành Ca! Ngài hãy nghe ta nói." Ta thật sự muốn trối nó lại, không đợi ta nói xong, tiếng gõ mõ điểm canh bên ngoài bay vào trong nhà, ánh trăng trắng như tuyết chiếu vào cửa sổ, mặt đất đầy sương lạnh. Ngay lúc đó dưới thân nóng lên, xúc cảm mềm mại như nhung của lông tơ không thấy nữa, cúi đầu nhìn, gương mặt của Thủy Hành Ca ngay trước mắt.

Cái này thì cũng không nói làm gì, dù sao cũng chỉ là bị đè mà thôi.

Nhưng nếu như..... Thủy Hành Ca không mặc quần áo thì phải làm thế nào?

Ta: "....."

Mặt nóng như bị chưng chín, đỏ như cua luộc, ta run rẩy lật người định chạy trốn, lại bị hán một tay kéo trở về, ánh mắt không cần thận liếc trúng thân thể cường tráng kia, tâm trạng của ta lập tức ngổn ngang trong gió. Chẳng lẽ việc đè ép đã kích phát thú tính của hán, không nên tiếp tục đè!

Giọng nói của Thủy Hành Ca trầm bổng du dương: "Khí thể vừa rồi khi bắt ta đi đâu mất rồi?"

Ta che mắt, muốn trốn tránh: "Đã tan thành mây khói! Luru mạnh, ngài còn không nhanh mặc quần áo!"

"....."

Bên tai chợt nghe tiếng hán cười khê, ta mở kê tay nhìn hán: "Thủy Hành Ca....."

Hán kéo chăn che hạ thân, giữ tay của ta, lạnh nhạt nói: "Cái gì? Mới vừa rồi không phải rất lớn tiếng sao? Sao hiện tại lại ỉu xiu như vậy?"

Dù là nửa người trên cũng rất dễ làm người khác phun máu mũi được chứ! Ta kéo chăn cuộn lên trên người hán, hán bất động thanh sắt nhìn ta, ta vờ như không thấy gương mặt đang héo rút của hán, với khuôn mặt nghịch thiên này căn bản là không nói nên lời, yên lặng bị đá kích ta dùng sức xê dịch, lại thấy hán thò người ra nghiêng tới chỗ ta, khí tức đình trệ, giật mình định thần lại đã thấy gò má trắng nõn áp sát.

Đột nhiên ta cảm thấy ta mới là con thỏ trắng nhỏ kia, hán rõ ràng là con sói xám lớn!

Mắt thấy lỗ mũi cao thẳng đã sắp dán lên mặt ta, ngoài cửa sổ chợt có một người nhảy vào, cười vang nói: "Giáo chủ, đã mười sáu rồi, ta tìm người thật

khô....."

Hai chúng ta cùng nhau nhìn chăm chăm người vừa nhảy vào, là một nữ tử trẻ tuổi mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, vẻ cười đùa đã hoàn toàn cứng lại trên mặt, đôi mắt ngập nước tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, run run rẩy rẩy lui về phía cửa sổ: "Người...các người, tiếp tục..... Coi như ta chưa từng xuất hiện!"

Một cước đã bước lên bệ

cửa sổ, muốn chạy trốn, Thiệu Hành Ca gọi nàng lại:

"Đi mua cho ta một bộ y phục mới."

Cô gái trừng lớn mắt: "Đã xé hư rồi sao?"

Thiệu Hành Ca cười cười, vẻ mặt thân thiện nhìn nàng, không nói gì. Cô gái tức giận lên: "Thuộc hạ tuân lệnh! Lập tức đi ngay!"

Ta thăm nghĩ xong rồi, danh dự của Thẩm Thu ta từ đây bị chôn vùi, không khỏi tức tức nhìn hắn, vừa nhìn, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra, vội nghiêng đầu, cúi người đi giày.

Thiệu Hành Ca dò hỏi: "Mới vừa rồi cô định nói gì với ta?"

"Không có!" Ta sợ hắn hỏi kỹ, liền chuyển đề tài:

"Người đó là ai vậy?"

Ta chỉ có thể xác định một việc nữ nhân kia không phải là nữ nhân của Thiệu Hành Ca, nếu không nhìn thấy bộ dáng này của chúng ta, đã sớm tới đây bắt tiểu tam là ta rồi. Ta thậm chí chẳng lẽ tất cả người của Ma giáo đều không đi lăng của chính sao!

"Vũ Thiên Tâm."

Ta sững sờ, kích động nói: "Là người có công phụ truy

tìm dễ nhất thiên hạ, chỉ cần một cọng tóc cũng có thể tìm được Vũ Thiên Tâm?"

"Ừm." Thủy Hành Ca hỏi: "Mộc Thanh cũng tới trấn này rồi hả?"

Ta mở hồ đáp một tiếng, tiếp tục nói sang chuyện khác: "Lại nói Vũ Thiên Tâm, ngài mười bốn đã tích ngay lúc đó nếu phát hiện, tại sao mười sáu mới tìm đến?"

"Ta có quy định, mong một mười lăm sẽ đóng cửa luyện công, bọn họ sẽ không tới quấy rầy." Hấn lại hỏi: "Mười vừa rồi cô làm làm làm làm những lời đó ý là. . . . ."

Người này sao lại không thể gạt qua vậy chứ. Ta yên lặng châm chọc hấn, không muốn nói, chính là không muốn nói, nghiêng đầu nhìn hấn: "Thủy Hành Ca, ngài có thể giúp ta nghĩ cách, vừa có thể để cho Long Diệu Âm thoát khỏi thân phận Diệu Trì Quan Âm, lại khiến cho ta bình yên vô sự hay không?"

Ánh mắt hấn lóe lên, rớt cuộc cũng không tiếp tục hỏi, suy nghĩ một chút, gạt đầu: "Cũng không phải là không có biện pháp, chỉ là cô ta có nguyện ý phối hợp hay không."

Tiếng gõ cửa vang lên hạ các rất quy củ, bên ngoài là giọng nói của Vũ Thiên Tâm: "Ta đã mua tới rồi."

Ta ra mở cửa kinh ngạc nói: "Thật là nhanh."

Giọng nói rõ ràng rất nhỏ, người bên ngoài lại cười đáp: "Khinh công của bản cô nương chính là nhất lưu."

Ta thở dài một tiếng, khinh công cùng thính giác cũng quá

Cả hai đều mặc váy, nhưng váy của mình quả thực quá tốt đi.

Mở cửa, chính diện nhìn nhau, trông rõ ngũ quan của Vũ Thiên Tâm, cũng không quá bình thường, nhưng khuôn mặt mượt mà hình trái xoan, vẫn vô cùng xinh đẹp. Nàng nhét túi một bọc quần áo, rồi lui ra ngoài.

Không ngờ dáng dấp của Vũ Thiên Tâm lại là một tiểu cô nương, ta vẫn cho rằng ít nhất phải là một nữ tử trên hai mươi tuổi. Ta thật ước ao ghen tị, gần bằng tuổi, thế mà người ta lợi hại như vậy, còn ta vẫn chỉ là mảnh vụn trên giang hồ.

Thiêu Hành Ca thay quần áo ta quay lưng nhìn ra ngoài cửa, vừa rồi hẳn áp sát, là muốn nói với ta cái gì?

Vũ Thiên Tâm bước vào, cẩn thận đánh giá ta, mỉm cười. . . . . Tại sao ta cảm thấy bộ dáng này của nàng giống như là má mị ở thanh lâu. . . . .

Thiêu Hành Ca hỏi: " Có việc gấp?"

Vũ Thiên Tâm lắc đầu một cái: "Không gấp, ngài sai chúng ta tìm Long Diệu Âm, rạng sáng nay ta vào trong rừng Đông Lâm, không biết nàng ta bị người nào trói lại, hôn mê ở đó. Sau đó ta liền đưa nàng vào khách điếm, hiện tại Tổng Nghị đang trông chừng nàng."

Thiêu Hành Ca nhìn ta: "Xì trí như thế nào?"

"Chỉ nói phương pháp kia của ngài một chút, nếu như nàng phối hợp là tốt nhất."

Thiuy Hành Ca cau mày: "Ta có nói cho cô là biện pháp gì?"

"Không có." Ta suy nghĩ một chút, cứ như vậy theo bản năng liền tin tưởng biện pháp của Thiuy Hành Ca nhất định được, cảm giác lệ thuộc này thật quý giá. Sau đó ánh mắt liếc thấy vẻ mặt của Vũ Thiên Tâm lại thay đổi, đợi chút, vẻ mặt bất ổn tại trận của cô là như thế nào đây.

Theo Vũ Thiên Tâm trở về khách điểm ban đầu, Long Diệu Âm bị trói thành cái bánh chưng, ngồi trong chum nước treo ở trên không trung, trong miệng nhét vải bở, chỉ có thể phát ra tiếng ư ư a a.

Ta tháo vải bở trong miệng nàng, bị nàng hung ác nói:
"Thảm Thu, muốn giết hãy dứt khoát mà giết đi!"

"Ta sẽ không giết người." Ta nhẫn nhịn xúc động muốn ném vải bở vào mặt nàng: "Ta không phải người, sẽ không làm loại chuyện tàn sát tỷ muội ruột thịt."

Long Diệu Âm cười lạnh: "Vậy người muốn làm cái gì, giao ta ra, đổi lấy bình an cho mình?"

"Long Diệu Âm!" Ta suýt chút nữa thì đánh nàng:

"Đổi lấy bình an? Ta vốn vẫn sống những ngày gió êm sóng lặng, là người bán đứng ta... coi như giao người ra, cũng là lấy lại cuộc sống vốn có của ta, chứ không phải đổi, càng không cảm thấy thiếu người điều gì."

Sắc mặt Long Diệu Âm dần dần bình tĩnh, vẻ mặt chó nhà có tang nói: "Người thắng làm vua người thua làm giặc, người muốn chết muốn giết hãy sáng khoái chút."

Trong sân đứng hơn mười người, cũng chỉ có âm thanh của ta và nàng lên lên xuống xuống. Ánh đuốc chiếu sáng ngời, nhìn Long Diệu Âm bị ánh lửa chiếu đến đỏ mặt, giống như đang ở trong kính. Ta lặng yên, nhìn về phía Thiệu Hành Ca, thấy hân bóng dáng của hân sẽ thấy an tâm.

Giọng nói của Thiệu Hành Ca chậm rãi: "Người nhìn thấy mấy vị tiên bối kia, là lúc nào?"

Long Diệu Âm một lần liếc mắt đáp: "Hai năm trước, sư phụ qua đời, bọn họ tới phúng viếng. Bởi vì thân phận sư phụ đặc biệt, vì vậy chỉ có mấy người bạn tri kỷ tới viếng."

Thiệu Hành Ca yên lặng một lát, nói: "Vậy thì chỉ cần khiến người của Thiên Cơ môn tin tưởng gương mặt lúc đó không phải là mặt thật của người là được rồi."

Long Diệu Âm phản bác: "Không thể nào, những tiên bối kia phải làm thế nào? Tiên bối là bạn tốt của sư phụ, không riêng gì bọn họ, cả thiên hạ đều biết Đạo thánh và Diệu Thiệu Quân Âm căn bản không hiểu thuật dịch dung. Cho nên sư phụ cùng ta ra cửa trộm đạo, đều mang theo mặt nạ. Nếu không ta tốn công tốn sức muốn nàng thế thân ta làm cái gì? Tùy tiện tìm một người không được sao. Coi như gạt được Lý Thương, cũng không gạt được bọn họ."

Ta xen vào nói: "Nếu là bạn tốt của Đạo thánh, bọn họ căn bản không có ý muốn vạch trần người, là chính người suy nghĩ lung tung."

Long Diệu Âm lại cười lạnh: "Từ sáu năm, khiến ta tin tưởng, cũng chỉ có bản thân mình."

Ta im lặng, không muốn uốn nắn lại quan điểm cho nàng. Mỗi người trải qua khác nhau, nàng tin hay không, cũng không thể mạnh mẽ áp đặt ý nghĩ của ta cho nàng. Đối với thân muội muội nàng còn có thể hạ sát thủ, huống chi chỉ là không tin tưởng một số người.

Nàng tin, nàng ta yêu, chỉ có chính mình mà thôi.

Giọng nói của Thùy Hành Ca nhàn nhạt, âm điệu lạnh lùng: "Mỗi môn phái đều có truyền không thể ngoại truyền, dù là Đạo thánh cũng không khác biệt. Người làm theo ta nói, không cần tìm người chết thay, người cũng có thể tự do mai danh ẩn tích, sống tự tại. Nhưng nếu như người còn dám có ý đồ với nàng, Ma Giáo tuyệt sẽ không bỏ qua cho người."

Chữ cuối cùng rơi xuống, nhiếp chấn tâm hồn, giọng điệu nhàn nhạt, nhưng giống như lưỡi dao sắc bén khiến người sợ hãi. Ta nhìn sắc mặt như thường của Thùy Hành Ca, trong thoáng chốc hiểu được, thật ra thì hắn vẫn luôn là Giáo chủ Ma giáo, chỉ vì có chút nguyên nhân, mà ta quên đi điều này.

Ta chỉ là một con tốt thí trên giang hồ, cùng với người thông dong nắm cả thiên hạ này. . . . . Sẽ có sau này sao?

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3438837#p3438837>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Tin tức Đường Nghị Đường trúng độc truyền khắp võ lâm, mấy ngày gần đây người giang hồ tới trấn lại bắt đầu nhiều hơn. Ta vốn định bỏ ra mười đồng mua một túi hồng lên núi, nhưng khi nhìn thấy mấy người lưng đeo bội kiếm không phải mua Ngọc Quan Âm, thì chính là mua tượng Kim Phật, trên dưới ta đều không thể so sánh, nên ta quyết định mang theo một tâm lòng thành của mình đi, quả an ủi gì đó cũng quá khách khí rồi.

Không uống công ta bỏ ra nhiều tiền như vậy mua một đồng thuốc của Vạn thần y, hôm nay vừa nhìn, vết thương trên mặt đã rất nhạt. Vũ Thiên Tâm giúp ta đeo đồ trang sức trang nhã, vừa tô son vừa thờ dài nói: "Tuổi còn nhỏ thật là tốt, da dẻ thủy nộn. Dáng vẻ này của ta, đã hai mươi hai, không còn trẻ nữa rồi."

"....."

Hai mươi hai tuổi vóc người tựa như tiểu cô nương, người thật sự không phải là đang đá kích ta sao.....

Che mặt bằng lụa mỏng, đẩy cửa bước ra ngoài, đã nhìn thấy Thủy Hành Ca đứng ở hành lang nói chuyện với Tống Nghị, nói nhỏ mấy câu, liền thấy Tống Nghị rời đi. Ngẩng đầu nhìn ta, hỏi: "Thật sự không cần ai đi với cô?"

"Ừ, không phải lát nữa các ngài cũng đến sao? Bọn họ cũng không thể làm gì được ta."

Thủy Hành Ca chậm rãi nói: "Cẩn thận."

Ta vuốt tay áo, che kín điểm đỏ trên tay, đi trước một bước tới Đường Môn.

Lần trước tới nơi này thiếu chút nữa bỏ mạng, hôm nay lên núi vẫn còn chút ám ảnh. Mấy ngày nay bận an bài chuyện của Long Diệu Âm, vẫn chưa có cơ hội nói chuyện thật tốt với Thủy Hành Ca, chờ sau khi chuyện lần này kết thúc, nhất định phải tâm sự một chút.

Một đường lên núi gặp người đều là tay trái bọc nhỏ tay phải bọc lớn, người gặp ta quay đầu nhìn lại đã đạt đến một trăm phần trăm, ta bình tĩnh cảm mười mảnh vàng lá trong tay mở thành cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng đung đưa, mọi người nhìn thấy, vô cùng hâm mộ, rồi rít thu hồi ánh mắt khinh bỉ.

Vừa đến sơn môn, ta vội cất vàng lá, đi lẫn vào trong đám người.

Hiện tại đã quá trưa, người đến lại nhiều, chúng ta cũng không phải là tới ăn trưa. Đi vào nội đường, tội liên đới địa phương cũng đã không rồi. Ta cảm lý trả đi khắp nơi, nghe mấy tên nhân sĩ chính phái giang hồ nói chuyện bát quái.

"Nghe nói mấy hôm trước Diệu Thủ Quan Âm gửi trộm thiệp cho Đường môn chủ, muốn trộm Trấn môn chi bảo Cửu hương độc cùng Vũ Hoa tiêu."

"Cách thời gian ghi trên bài thiệp cũng còn nửa canh giờ, nhất định phải bắt được nàng, trả lại Hoa Sơn bảo kiếm cho ta."

"Long Diệu Âm này cũng thật to gan, đã thất thủ chỗ Minh Chủ, còn dám ra ngoài quấy phá."

"Không phải nghe nói nàng và Ma giáo có dây dưa sao, hơn nữa Đường môn chủ trúng Bách Hoa độc, đó không phải là độc được trấn phái của Ma Giáo hay sao?"

Ta nói làm sao lại có nhiều người tới như vậy, thì ra là đến bắt Long Diệu Âm. Đám người kia vẫn còn đang riu ra riu rít, trong sảnh có người cao giọng nói: "Môn chủ đến."

Hơn trăm người lập tức yên tĩnh trở lại, cả sảnh đường yên lặng như tờ.

Sắc mặt của Đường Nghị Đường so với hôm đó ở Y cốc đã tốt hơn rất nhiều, chỉ còn đôi môi vẫn tím đen, độc tố vẫn chưa được giải hoàn toàn. Thấy mọi người, hắn giọng cười ôm quyền, âm thanh cũng không vang như thường ngày, nói: "Đa tạ các vị đường xa mà đến, tại hạ thân thể khó chịu, các vị mời tùy ý dùng chút trà bánh."

Môn nhân đã lục tục từ hậu viện mang đến một cái ghế dựa, nhìn sơ qua mọi người rồi ngồi xuống. Đường Nghị Đường ngồi ở chủ vị, nghe Đường Tống Đức thông báo các lễ vật của các môn phái, tạ ơn từng người.

Chờ bọn hắn thay nhau hư tình giả ý xong, thấy canh giờ đã không sai biệt lắm, ta mới đi đến giữa nội đường, nhận thấy ánh mắt sáng quắc của mọi người tụ tập, trên trán ta đã đổ một lớp mồ hôi, giọng lên nói: "Đệ tử của Ngũ độc giáo tới bái kiến Đường môn chủ."

Đường Nghị Đường nhìn thẳng ta, ánh mắt sắc bén như chim ưng nói: "Có lòng rồi."

Đường Tống Đức chợt nói nhỏ vào tai hắn, Đường Nghị Đường trầm ngâm nhíu lông mày, vừa đứng lên, liền thấy một người lão đạo chạy vào: "Su phụ,

lộ, Cửu hương độc cùng Vũ Hoa tiêu đã bị trộm!"

Mọi người nhất thời sôi trào, một tên mập nhìn ta mấy lần, chỉ vào ta nói: "Đó không phải là Long Diệu Âm ư?"

Ta trừng mắt nhìn hắn, linh tinh tháo khăn che mặt xuống, lập tức thấy binh khí trong tay mọi người ào ào rung động, không đợi ta cãi lại, chỉ thấy một người có thân hình cao lớn đi ra, ôm quyền: "Dường môn chủ, Thâm cô nương tuyệt đối không phải là Diệu Thù Quan Âm, nếu như là cô ấy, làm sao có thể đồng thời gây án lại xuất hiện ở trước mặt ngài. Huống chi ta có thể làm chứng, cô ấy đúng là đệ tử của Ngũ độc giáo."

"Mộc. . . . . Thanh." Ta dừng một chút, nhìn lại người đang ngồi, thấy họ đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, sắc mặt của Đường Nghi Đường trắng bệch.

Một người chợt giật gặc nói: "Kế dương đông kích tây, muốn che mắt mọi người, Long Diệu Âm, người còn quá non nớt. Người vô tình bị lộ mặt thật chỗ Minh Chử, vì vậy hôm nay tới Đường Môn, cố ý trộm Cửu hương độc, bản tôn cũng đang ở nơi này, khiến mọi người thay người rita sạch hiềm nghi, đáng tiếc thủ pháp lừa bịp này của người, cũng quá non rồi."

Ta tức giận nói: "Ta bị người khác giả mạo là người bị hại lớn nhất, sao lại biến thành Long Diệu Âm rồi. Hơn nữa cơ quan của Đường Môn nổi tiếng thiên hạ, tùy tiện tìm một người ngoài đường là có thể phá sao?"

Một người chợt nói: "Chẳng lẽ cơ quan của Đường Môn cũng chỉ thường thôi?"

Đường Tống Đức lập tức trầm giọng: "Các hạ có muốn thử một chút hay không, dùng thân thử nghiệm?"

Người nọ lập tức im bặt.

Sau một lúc lâu, lại có một người vội vàng chạy vào:
"Khởi bẩm sư phụ, chúng đệ tử bắt Long Diệu Âm, đang đuổi tới bên này, kính xin sư phụ định đoạt."

Một Chương môn của một môn phái lập tức đứng dậy:
"Bọn ta nguyện ý giúp Đường môn chui một tay, vây bắt Long Diệu Âm!"

Ta nghĩ thầm, giúp một tay là giả, muốn bắt nàng lấy lại bảo bối bị trộm mới là thật. Đường Nghi Đường gật đầu, mọi người tùm tùm lao ra, rồi rút đứng ngoài viện, chờ Long Diệu Âm tự chui đầu vào lưới.

Không quá nửa nén hương, liền thấy một bóng dáng thanh lệ đạp ngói mà đến, hình ảnh công quả thật rất tốt. Hình như đang trước có người, lập tức dậm chân. Đệ tử Đường môn đuổi tới phía sau song chương vung lên, mạnh mẽ kéo tấm khăn che mặt của nàng, lộ ra khuôn mặt.

Ta ngita đầu nhìn, thở dài nói: "Khuôn mặt của nàng và ta quả nhiên giống nhau như đúc."

Mộc Thanh cúi đầu nhìn ta, ánh mắt hết sức kỳ quái, ta nhướn mày nhìn hắn, sau đó hắn cũng thu lại không có mở miệng.

meny.

Mọi người kêu gào, nhưng lại không có ai dám lên trước, Long Diệu Âm đã đứng lại trên mái hiên, nhìn mọi người lạnh giọng: "Ta khuyên các người tốt nhất đừng động, bởi vì trong rượu các người vừa uống, ta đã bỏ Bách Hoa độc."

Trong đám người có người kinh sợ nói: "Yêu nữ ác độc! Mau giao thuốc giải ra."

Long Diệu Âm cười: "Bách Hoa độc của Ma giáo, ta phải mất rất nhiều công sức mới trộm được, nếu không phải ta cho các người ném thử một chút, chỉ sợ cả đời các người cũng không cách nào biết sự lợi hại của Bách Hoa độc, cho nên các người nên cảm ơn ta."

Có người bức tức: "Yêu nữ, người thật nham hiểm."

Ta rút kiếm của người bên cạnh, tiến lên một bước, chống nạnh nâng kiếm: "Long Diệu Âm, người có giỏi thì bỏ mặt nạ xuống! Có bản lĩnh thì dùng mặt thật của mình đi!"

Long Diệu Âm lườm ta một cái, ngón tay lần sờ dọc theo cằm chậm rãi cuộn lên một tấm da mỏng, da vừa kéo xuống, nàng cười lạnh: "Ai mà thêm dùng gương mặt này của người."

Mọi người cũng hít vào một hơi, đã có người kinh ngạc: "Hoa khôi Phi Yên!"

Long Diệu Âm lại chậm rãi giơ tay, lại kéo xuống một tầng da.

"Nga Mi sư thái!"

Nàng như ảo thuật, ước chừng đôi năm cái mắt, mọi người rõ ràng đã chìm mê trong trò chơi đó, rốt cuộc nàng cũng đứng dậy, kéo xuống một gương mặt lạ lẫm: "Muốn biết diện mạo thật của Diệu Thủ Quan Âm ta, các người còn quá non nớt."

Một giọng nữ thanh thúy không biết từ đâu truyền đến: "Long Diệu Âm, người trộm Bách Hoa độc của Ma giáo, giá họa cho chúng ta, thật là to gan."

Chúng ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đi đằng trước là một nam tử gương mặt lạnh lùng, thân như ngọc thụ, một đôi con ngươi bình tĩnh thông dong. Bên trái là một cô gái đang cười khế, bên phải là một hán tử mặt đen. Chỉ có ba người, lại làm cho bốn phía đang huyên náo nhất thời vắng lặng, có người kêu lên: "Thủy Hành Ca."

Vũ Thiên Tâm nhảy lên đằng trước, ôm quyền nói với Đường Nghị Đường: "Gặp qua Đường môn chủ, nghe nói Đường môn chủ trúng kỳ độc của Ma giáo, nhưng trong giáo phái cũng không có người nào dùng loại độc này với Đường môn, vì vậy chúng ta theo Giáo chủ đến, tránh việc bị người khác vu hãm. Ma giáo tới Trung Nguyên là muốn cùng võ lâm giao hảo, kính xin các vị Chương môn minh giám."

Giọng điệu của nàng không có một tia ngạo khí, bình tâm tĩnh khí, âm thanh lại dễ nghe. Sau khi nói xong, cũng không có ai nhảy ra phản bác. Nếu đổi thành Tống Nghị nói lời này, sợ rằng hiệu quả sẽ suy giảm lớn.

Giọng nói của Thủy Hành Ca nhàn nhạt: "Các vị bị trúng Bách Hoa độc, Ma giáo sẽ giải."

Lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Thủy Hành Ca, đợi đến lúc hồi hồn, Long Diệu Âm đã phi thân lên, lạng không giẫm chân tại chỗ, khinh công quá tốt làm cho người ta ngạc nhiên, thoáng cái người đã rời khỏi viện. Nàng chợt cúi ngoai lưng, tiện tay ném đi, phấn hoa phiêu tán bay xuống, kẻ ngu cũng biết phấn hoa này tuyệt đối không thể nào là bột mì! Nháy mắt kinh hãi mọi người không rảnh đuổi theo, tránh né chạy trốn chết.

Long Diệu Âm cuồng tiếu rời đi, trong sân đã loạn thành một đoàn. Dừa giốn đã xong, ta tự biết sẽ không còn bất kỳ liên quan gì tới nàng.

Long Diệu Âm từ đó có thể dùng gương mặt vốn là của mình yên ổn sống, trên giang hồ bức họa của "Ta" cũng không còn giá trị, Ma giáo cũng không bị hiềm nghi độc hại Đường Nghi Đường. Một hòn đá hạ ba con chim, mà ta cùng Long Diệu Âm cũng sẽ không gặp lại, nếu còn gặp lại thì vở diễn hôm nay sẽ vô ích, đến lúc đó lại phải trình diễn tiết mục tỷ tỷ giết muội muội.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng rời đi, trong lòng bi thương. Đang sững sờ, không kịp tránh né, cổ tay nóng lên, Mộc Thanh nắm tay của ta muốn kéo vào trong. Vừa mới bước lên, liền thấy một cánh tay duỗi đến, dễ như trở bàn tay hất tay Mộc Thanh ra, trọng lực mất, ta ngã ra phía sau, rơi vào vòm ngực ấm áp.

Thủy Hành Ca đã lấy tay, giọng điệu khách khí vô cùng:

"Cám ơn Mộc Thiệu Hiệp, khiến người phải tâm rồi."

Mộc Thanh: ". . . . ."

Ta: ". . . . ."

Có thể hay không thỏa mãn tâm tình được anh hùng cứu mỹ tâm của ta! Ta lớn như vậy còn chưa từng thất qua, Thủy Hành Ca người phải bồi thường cho ta!

Thủy Hành Ca mặc kệ ta trợn mắt, cũng không để ý Mộc Thanh đang ngây ngẩn, ông tay áo rộng lớn vung lên, lột trên đầu ta bay ra, không dính nửa phần. Ta không dám nhìn Mộc Thanh nữa, tránh phía sau Thủy Hành Ca, Mộc Thanh, chúng ta hữu duyên vô phận, người hãy tìm cô nương nhà khác tốt hơn thôi. Hơn nữa. . . . . Sao ta lại có cảm giác nếu hấn bước gần thêm bước nữa, sẽ giống như độc phân kia bị Thủy Hành Ca đánh bay. . . . .

Nhất định là ảo giác của ta. . . . .

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3438881#p3438881>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Giải quyết xong chuyện Đường môn, giống như trút được gánh nặng. Ta lấy lại cây sáo ngọc của Thập thất ca từ chỗ Long Diệu Âm, không nói cho nàng biết chuyện của Thập thất ca, dù sao ở trong lòng của nàng, người nàng yêu chỉ có chính nàng. Đem cây sáo bằng ngọc đưa cho Vũ Thiên Tầm, chưa kịp nói địa điểm, nàng đã bay đi chỉ lưu lại một đám bụi.....

Kiếp trước nhất định nàng là thiên khuyển ở chỗ Thái Thượng Lão Quân nhà cả ngày ăn linh đan diệu dược nên bây giờ mới tỉnh thông.....

Trở lại phòng viết một lá thư cho sư phụ sư nương, đơn giản nói lại mọi chuyện. Sau đó chạy đến phòng cách vách tìm Thủy Hành Ca mượn huyết cáp,

thư này không vội, tìm bồ câu đưa thư bình thường cũng được, chẳng qua ta có việc muốn tìm hấn nên mới viện cớ.

Gõ cửa, lát sau thấy Tống Nghị đi ra, giọng nói âm lãnh: "Cô nương nếu không có việc gì, thì nên ít đến quấy rầy Giáo chủ."

Ta ngẩn người, thấy hấn định đi, đưa tay ngăn hấn lại: "Tống Nghị lời này của ngươi là có ý gì?"

"Ý tứ chính là Giáo chủ tới Trung Nguyên là có chuyện quan trọng, không phải tới thay cô nương giải quyết phiền toái. Huống chi kể từ khi gặp cô nương, Giáo chủ không ngừng bị thương, cho dù là thiếu ân tình gì của cô nương, cũng đã sớm trả sạch, kính xin cô nương tự trọng."

Ta không có cách nào phản bác hấn, bởi vì dường như sau mỗi lần hóa thân Thủy Hành Ca đều bị thương. Vào trong phòng, Thủy Hành Ca đã pha xong trà, đẩy một ly đến trước mặt ta. Ta mặt không đổi hỏi hấn: "Tả Hộ Pháp của ngài sao lại có thành kiến với ta lớn như vậy."

Giọng nói của Thủy Hành Ca lạnh nhạt: "Có lẽ là do dáng dấp của cô giống với một cố nhân, cố nhân đó, là sự phụ của Tống Nghị."

Ta vừa tức vừa buồn cười nói: "Vậy hấn nên tôn trọng ta, chứ không phải chán ghét ta."

Thủy Hành Ca lắc đầu: "Mấy năm trước Ma Giáo gặp nạn, sự phụ của hấn bỏ rơi tất cả đệ tử, trộm tiền tài chạy mất."

Ta đột nhiên nghĩ tới mẹ ta, nhất thời lý giải được tại sao Tống Nghị lại ghét ta như vậy. Ta uống một ngụm trà, không khí yên lặng, hồi lâu, ta mới hỏi: "Báo xa lị là ngài?"

Thủy Hành Ca trả lời: "Đúng."

"Còn gì nữa không?"

"Huyết cấp, rắn nhỏ."

Nói đến rắn, ta thật hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, suy nghĩ một chút lúc ấy thật nguy hiểm, cả đêm ở cùng một chỗ còn hít phải mê tình hương, khó trách lúc ta thay quần áo nó muốn chạy trốn. Chỉ cần đối phương là nữ nhân, bình thường..... Giống đực? Khụ khụ, cũng sẽ có phản ứng thôi.

Nghĩ tới đây, ta vội ho nhẹ: "Cho nên mỗi tháng trước mồng một mười lăm, thân thể ngài sẽ bắt đầu biến đổi vô lực sao?"

Thủy Hành Ca gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt, dùng giọng mũi nhắc nhở ta, hấn không muốn nhắc tới chuyện này. Ta cũng không tính hỏi kỹ, nhưng một lát sau, hấn lại nói: "Sáu năm trước, Tử trường lão đột nhiên phản giáo, võ công của hấn cũng không tính là thượng thừa, nhưng lại dễ dàng giết chết phụ thân ta, lại chém giết rất nhiều cao thủ. Sau đó Tam trường lão trở lại từ trung nguyên, tra ra được hấn ký khế ước với thân ma, dâng lên hồn phách đổi lại ma tính, võ công tăng mạnh."

Ta nuốt nước bọt, nếu như là người khác nói với ta chuyện này, ta nhất định sẽ cảm thấy người này đang nói chuyện xua, nhưng việc Thủy Hành Ca hóa thân là việc ta tận mắt nhìn thấy, không thể hoài nghi.

"Ta cùng mấy người trong giáo giả vờ phục tùng, thừa dịp hấn thiết yến, mời rượu hấn, chúc hấn uống say. Nửa đêm chúng ta xâm nhập, ta lên vào phòng ngủ của hấn, chém chết hấn, ai ngờ hấn nhập ma, người chết nhưng tâm chưa chết, trong lúc đánh nhau ta vô ý bị hấn cào trúng, ma tính xâm nhập vào cơ thể, từ đó mỗi khi đến mồng một mười lăm, ta sẽ hóa thân thành thứ đầu tiên ta chạm trúng."

Ta giật mình nói: "Nói cách khác, nếu như hôm đó ngài chạm trúng bàn ghế hoa cỏ, cũng sẽ biến thành như vậy?"

Sắc mặt của Thủy Hành Ca nghiêm túc gật đầu, ta bỗng dừng nghĩ đến Thủy Hành Ca biến thành một đóa hoa, không nhận được cười xì ra tiếng, dưới ánh mắt giết người của hấn ta vẫn không ngừng được cười, cuối cùng cười bỏ ra bàn.....

Giáo chủ đại nhân, ta không phải cố ý chà đạp ngài đừng ném ta ra ngoài.

"Cô không sợ?"

Ta lắc đầu, cười đến mỏi cả hàm, xoa xoa mặt nói: "Không sợ, bởi vì ngài sẽ không hại ta, cũng sẽ

không hại người khác."

Thủy Hành Ca lặng yên hồi lâu, mới lên tiếng: "Ta nuôi huyết cấp bồ câu, không phải là vì đưa tin, mà vì huyết cấp rất mạnh mẽ, hơn nữa động tác lại nhanh, nếu như là hóa thành hình dạng của nó, dưới bất kỳ tình huống

nào cũng có thể bình yên trải qua một ngày."

Huyết cấp đúng là một lựa chọn tốt, mà lại do Thiệu Hành Ca nuôi, cho dù giáo chúng phát hiện hẳn không có ở trong phòng ngai, nhìn thấy huyết cấp bồ câu cũng sẽ không nghi ngờ.

"Cho nên ngài tìm Vạn thần y, là vì muốn giải ma độc?"

"Ừ."

Ta gãi gãi đầu: "Loại chuyện như vậy, đáng ra nên tìm đạo sĩ hoặc là thuật sĩ chứ!"

Thiệu Hành Ca nói: "Ban đầu ta trúng ma độc, đúng ra đã độc phát mà chết, có một kỳ nhân đi ngang qua cứu sống ta, nhưng trong cơ thể vẫn còn tồn tại một chút. Người kia, chính là ân nhân ta vẫn nói."

Ta chợt hiểu, thì ra là Thiệu Hành Ca thiếu phần ân tình này.

"Hắn có chuyện, không thể tự mình đi tìm cô nương kia, vì vậy nhờ vả ta. Lại nói cho ta biết, cô nương kia có khả năng giải bách độc, tìm được nàng, chẳng những giúp cho hắn, cũng là giúp mình. Chỉ là tìm nhiều năm như vậy, vẫn không tìm ra manh mối."

Ta theo bản năng nhìn xuống cổ tay mình, có chút mát mát tại sao ta không phải là cô nương mà hắn muốn tìm, lại thấy cổ tay xuất hiện đoạn tơ hồng, chỉ dài bằng một ngón tay, cũng phải là cả vòng màu đỏ như Thiệu Hành Ca đã nói. Ta lau một cái, bị dính ở đâu, chẳng lẽ vừa rồi

tô son trượt tay vẽ trứng? Lau không ra, đành phải thôi, đợi lúc đi tắm dùng nước nóng kỳ cọ thật sạch.

"Tối nay ta sẽ tới nhà tắm, giúp ngài tìm." Ca vỗ vỗ ngực, cuối cùng lại hỏi hân: "Nếu tìm được cô nương kia, ân nhân vẫn chưa trở lại thì làm thế nào?"

Thiêu Hành Ca suy nghĩ một chút nói: "Vậy thì ta sẽ chăm sóc nàng."

Chăm sóc. . . . . Sẽ. . . . . Lần đầu tiên ta hi vọng ân nhân này là một lão bà bà. . . . .

Buổi tối cầm y phục đến nhà tắm, vừa vào bên trong đã thấy sương trắng tràn ngập, khí nóng vây quanh, hơi lạnh của tháng chín lập tức tiêu tan.

Ca đi qua đám người, nhìn thật kỹ cổ tay của các nàng, tìm nữa phòng, cũng không thấy ai có vòng ấn ký. Đang định tiếp tục đi qua, thì bị một người níu lại, quay đầu nhìn, là một đại thẩm mập mập, nàng trợn mắt trừng trừng nói: "Tiểu cô nương, ta chú ý người đã lâu rồi, người học kín người, lại lén lút nhìn chúng ta, có mục đích gì?"

Cả phòng tắm lúng nhúng, mọi người rớt rít đứng cách ta ba trượng, vẻ mặt như nhìn sắc lang.

"Nghe nói mấy ngày gần đây có nam tì tướng mạo như nữ nhân cải trang thành nữ xâm nhập vào nhà tắm rình coi, kẻ này chẳng lẽ chính là sắc lang đó."

"Đáng đáp ta có lỗi có lỗi, ta vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ nha!"

Ta liếc nhìn đại thẩm vạn phần hoảng sợ "Hoàng hoa đại khuê nữ", mặt trời lặn có khi sẽ thấy hoàng hoa, đại khuê nữ hoàn toàn không thấy nha đại thẩm! Người không cần nhân cơ hội giả bộ nai tơ, liếc mắt nhìn qua người tối thiểu cũng đã sinh lồn đứa!

"Đánh nàng! Đuổi nàng ta ngoài!"

Thấy các nàng lấy nước ném khăn lông, ta vội phi thân chạy nhanh ra ngoài, khóa cửa gỗ, vội vàng mặc y phục, lung tung cài nút áo, từ trong viện nhảy lên nóc nhà, chạy qua vài cái nóc nhà, mệt quá thở hổn hển.

"Nếu để cho sư phụ biết đường đường là đệ tử Ngũ Độc giáo lại làm chuyện như vậy, nhất định sẽ đánh ta đến chết." Ta đang lắc đầu thở dài, lại nghe thấy tiếng cười khê, quay đầu nhìn lại, trên đường phố ánh đèn dầu lơ lửng, nhìn hết sức rõ ràng, ta tức giận nói: "Ta ở đây thay ngài tìm người, ngài cười cái gì."

Không đúng, ta rút một cái, Thiệu Hành Ca, người này cười lên sẽ không có chuyện gì tốt, đây là thời gian trước ta tổng kết ra được.

Thiệu Hành Ca vô cùng bình tĩnh ngồi xuống, nhìn ta một lượt: "Cô vào nhà tắm tìm người, hay là đi nhìn trộm?"

". . . . ." Ta thiếu chút nữa không kìm được cắn hấn một cái: "Những đại thẩm, cô nương kia nói ta là sắc lang, nhìn lên họ!"

Lần này, Thiệu Hành Ca lại càng cười lớn, sà sà sà sà.

Sau này, cũng không biết là lần cuối cùng chưa còn, cũng cũng anh tuấn, cũng là lần đầu tiên ta thấy hắn cười thoải mái như vậy, nhưng lại là cười chuyện ta bị đại thẩm đuổi giết. Ta cúi đầu ôm cánh tay của hắn muốn cắn, sắc mặt của hắn chợt biến đổi, đẩy ta ra, sát khí tràn đầy: "Trong máu ta có ma độc, cô cũng muốn mong một mười lăm sẽ biến thành quái vật sao?"

Nghe hai chữ quái vật, ta ngẩn người: "Thìu Hành Ca, ngài không phải là quái vật."

Cịong nói hân nhàn nhạt: "Ta phải."

"Ngài không phải!" Ta lần nữa ôm cánh tay của hắn, sợ hắn đột nhiên chạy: "Ngài chính là ngài, chỉ là trùng một loại độc kỳ quái mà thôi."

Hắn nheo mắt nhìn ta: "Độc kỳ quái nào lại có thể khiến người mong một mười lăm biến thành quái thú?"

Ta lực lộ xì lông, cắn đầu sông chết muốn cắn hắn một cái tỏ vẻ ta tuyệt không sợ hắn, không coi hắn là ngoại tộc. Thìu Hành Ca khẽ trợn to mắt, giơ tay lên, không phải đẩy, mà là ôm lấy. Bàn tay sau lưng dùng sức thật mạnh, ta dù dần dần cũng cảm nhận được, lồn mắt nhìn nhau, ngây ngẩn cả người.

Đêm cuối tháng chín, không trăng, có gió. Dưới nóc nhà đường phố huyện náo tiếng người, tiếng rao của người bán hàng rong. Chúng ta đứng nơi này lại tĩnh lặng không một tiếng động.

Thân thể dựa vào người hắn, tóc tán lác rù xuống cổ hắn, tư thế này muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Hồi lâu, ta thử giắt giắt tay chân sắp chết lạng của mình, không muốn rời đi, mở miệng nói, giọng nói cũng gần như biến mất: "Thầy Hành Ca, ta nói rồi, ngài đừng đối tốt với ta như vậy. . . . . Ta hiện tại. . . . . Giống như. . . . . Giống như. . . . ."

Hắn trầm ngâm nhìn ta chằm chằm, ánh mắt lạnh nhạt mà an tĩnh.

Ta dừng một chút, dùng sức đập hấn một quyền, trợn mắt, mới vừa rồi hấn căn bản là nghĩ đến mình lại xót xa cho bản thân đi! Đã ở trước mặt ta, chẳng thán như vậy hấn còn tự ti cái gì.

Một quyền đập xuống, hấn cau mày, bắt lấy tay ta: "Giống như cái gì?"

Ta hừ, sửa lại y phục, cài cần thận nút áo, nói: "Ta giống như đối tượng."

". . . . ." Khóe môi hấn nhếch cao, đứng dậy, đưa tay: "Đi ăn cái gì."

Ta nhìn ngón tay thon dài của hấn, muốn cầm, lại không dám cầm. Muốn cầm là bởi vì thích hấn, muốn lấy tay mình nắm lấy tay hấn. Không dám cầm, là bởi vì ta không dám xác định hấn có giống như cha ta, cười một người lại một người, mà ta chỉ là một trong số đó.

Thật ra thì người tự ti, là ta. Từ nhỏ xung quanh đã có một đám sư huynh sư tỷ xinh đẹp, võ công ta lại kém. Cùng Thầy Hành Ca hát đồng, hoàn toàn là người của

hai thế giới.

Rốt cuộc ta vẫn không nắm tay hắn, tự mình ngồi dậy, phều phồng một cái: "Đi thôi."

Mặt của Thiệu Hành Ca đen thành Tổng Nghị thứ hai.

.....

Ta nhất thời kinh hồn bạt vía, dám cự tuyệt làn tay ấm áp của Giáo chủ đại nhân, Thẩm Thu người nhất định là chán sống, chán sống rồi.

Không ngờ Thiệu Hành Ca cũng có lúc tính tình dễ chịu, giọng nói êm ái: "Muốn ăn cái gì?"

"Sùi cảo."

"Ừ, vậy thì đi ăn sùi cảo."

"Còn có Mì Dương Xuân."

"Ừ."

"Cà quay cũng muốn."

"Tự mình trả tiền."

"..... Vậy ta chỉ cần một chén mì chay thôi."

"....."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3438945#p3438945>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Bởi vì Ma giáo giải độc cho chúng môn nhân trên Đường môn, nên danh tiếng rất tốt, mọi người bàn tán việc Ma giáo muốn xưng bá Trung Nguyên có phải là đồn nhảm hay không. Mà Thủy Hành Ca ra tay giúp Đường Nghị Đường giải độc, không tự nhiên phải có thể nữa. Tương Thủy được ca bức họa không cần tiền đi đẩy đường dán, mà ta cũng bỏ được niềm nghỉ, cùng hắn đi trên đường, rốt cuộc không cần lo lắng bị người chém.

Mấy ngày nay Đường môn thịnh tình khoản đãi chúng ta, đi ăn khắp phố lớn ngõ nhỏ đều có người đãi thọ. Cứ thế qua năm ngày, buổi sáng ta sờ bụng, không khỏi bị thương, đẩy cửa đi ra ngoài, nghe tiếng bước chân nghiêng người nhìn, tầm mắt dần dần nhìn về phía Thủy Hành Ca trong lớp quần áo vẫn như cũ bụng không hề lồi lên chút nào, càng thêm ưu thương, hắn cũng quá lãng phí thức ăn!

Không bao lâu, Tống Nghị mặt than không thêm đi cầu thang, mà nhảy thẳng từ trên nóc nhà xuống, chặn ở giữa ta cùng Thủy Hành Ca, chặn ta lại ánh mắt bị phân, ôm quyền: "Đã y theo Giáo chủ phân phó, an bài thỏa đáng, ký kết minh ước."

Ta ghé đầu hỏi: "Minh ước gì vậy?"

Tống Nghị quay đầu lại, vẻ mặt ngơ ngác biết quá nhiều sẽ bị diệt khẩu, ánh sáng trong mắt rất rõ ràng, ta rút đầu, Thủy Hành Ca nói: "Hiệp nghị mượn địa bàn của Đường môn vận chuyển thương phẩm."

"Giáo chủ!"

Tống Nghị gấp giọng, bị Thủy Hành Ca giơ tay lên ý bảo im lặng, lại tiếp tục nói: "Nói đơn giản, là hợp tác vận chuyển hàng hóa thông qua địa bàn của Đường môn, hàng hóa của Ma giáo có thể từ nơi này thông suốt vận chuyển."

Ta ò một tiếng, Tống Nghị liền nói: "Nếu người tiết lộ chuyện này ra ngoài, người hãy chờ chết đi."

"....." Ta thật sự không đáng tin như vậy sao! Không đúng, ta an ủi mình, chỉ là bởi vì đáng đáp của ta giống với sự phur vô lương kia của hắn mà thôi, không phải lỗi của ta.

Tống Nghị vừa đi, Thủy Hành Ca nói: "Chuyện này quả thật không thể để cho quá nhiều người biết, chỉ thông qua địa bàn của Đường Môn còn không đủ, phải khai thông cả thủ phủ Trung Nguyên mới được."

Ta chợt hiểu: "Cho nên các người mới ngàn dặm xa xôi chạy đến đây." mấy ngày nay Thủy Hành Ca cùng đi với ta sống phóng túng kia mà, căn bản không thấy hắn cùng Tống Nghị thương nghị gì, bộ đáng cực kỳ an nhàn.

"Thương lộ mở lại, cũng không dễ dàng. Nếu nói ngoài ra có môn phái nào có địch ý biết, thương lộ này sẽ không thể khai thông. Phải ký kết minh ước, đã thông cả tuyến nam bắc, có lẽ sẽ tiêu phí hơn nửa năm thời gian."

Ta gật đầu một cái, lại cau mày: "Mở lại? Ma giáo các người trước kia chẳng lẽ ở trung nguyên....."

Hắn đáp: "Chỉ là sau đó bởi vì trong nội bộ ma giáo sinh loạn, vì vậy thương lộ bị cắt đứt." Hắn lại hỏi: "Hôm nay muốn ăn cái gì?"

Ta ngẩng đầu: "Thịt."

Thẩm Thu người có thể do dự một chút rồi hãy nói ra không a! Xong rồi, trong mắt của hắn ta chắc chắn sẽ là hình tượng tham ăn tham ngủ, cuộc sống nhất thời trở nên đen tối.

Xuống dưới lầu, bởi vì giờ này mới ăn điểm tâm, đã qua giờ Mẹo, căn bản không có quán trà nào khác. Tiểu nhị bê lên một khay trà thượng hạng, ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nội tâm sôi trào hỏi hắn: "Thủy Hành Ca, mừng một sắp tới đúng không?"

Hắn không biến sắc uống một ngụm trà: "Ừm"

Ta nhẩn nhẩn không cười, giọng nói vô cùng thành khẩn: "Thủy Hành Ca, ngài có biết Gấu trúc không?"

"Không biết."

"Có việc?"

Ta nhúng nước trà, vẽ một vòng tròn lớn trên bàn, vẽ thêm cái đầu, tay chân bốn vòng, trên mặt hai vòng, vỗ vỗ tay: "Chính là nó, lần tới ngài biến thành con này đi, ta muốn ôm nó đã lâu rồi."

Thủy Hành Ca miễn cưỡng lờm ta một cái, khuôn mặt co rút: "Vật này lại có thể khiến cô muốn ôm ấp."

"Đen đen trắng trắng thật đáng yêu, Tây Vực không có, nếu không khẳng định ngài cũng muốn mang một con về nuôi."

Hắn không thèm suy nghĩ, lắc đầu đáp: "Không muốn."

Ta buồn phiền, ta không thể vào rừng sâu núi thẳm bắt một con về nuôi, Gấu trúc có vẻ rất hiền lành, nhưng vóc dáng rất lớn, làm sao có thể dễ dàng đến gần, hơn nữa căn bản ta cũng không thể ôm về. Ta trung ánh mắt đầy trông mong nhìn Thủy Hành Ca, cơ hội này thật tốt, ta có thể đùa giỡn, ôm ấp nó mà không sợ bị nó cào.

Có lẽ là bị ta nhìn chằm chằm không được tự nhiên, hắn đứng lên nói: "Đi rửa tay."

Ta lập tức bắt mắt: "Ngài đây là lấy cớ rời đi sai Tổng Nghị bắt Gấu trúc về sao?"

Hắn cúi người nhìn ta chằm chằm, trông mắt híp lại, cười khê: "Thu Thu, những tiểu thuyết thô tục kia không nên xem quá nhiều."

"

. . . . ." Không cần chăm chọc ta, sáu năm qua trù luyện công cũng chỉ có mấy cuốn tiểu thuyết đó an ủi tâm hồn bi thương của ta!

Đợi chút, gọi hắn tục danh Thu Thu của ta là sao đây. . .
. . . Ta run lên, nhìn hắn xuống lầu, tưởng tượng đến cảnh hắn biến thành Gấu trúc mập mập tròn vo, ta thiếu chút nữa thì khạc lên. Ta quyết định phải thật thành khẩn khuyên bảo hắn, Thủy Hành Ca, cho ngài cơ hội tạo hình tượng gần gũi đáng yêu, ngài thật sự không muốn sao?

Đang suy nghĩ tìm từ, cõi lòng đầy mong đợi chờ hắn trở về, kết quả là thấy một ông lão chiếm đoạt vị trí của hắn. Ta nhìn vòng quanh mọi nơi, có ý tốt nhắc nhở: "Gia gia, nơi này đã có người ngồi."

Lão đầu cười cười, hiền lành hòa ái, nhưng chỉ một khắc sau mây đen liền ào. Ta lập tức phát hiện có điểm không đúng, đứng đây không chạy trốn, sau lưng tiếng xé gió lướt qua tai, chưa kịp tung bụi phấn vào hắn, đã bị hắn trở tay vặn chặt, dùng sức khê bóp. . . . . Trật khớp tay rồi. . . . .

Không phải võ công của ta kém cỏi, mà là người này thật sự là một cao thủ. Ta chưa kịp rên một tiếng, đã bị hấn điểm huyết đạo, trùu lên đầu túi vải đen, xốc lên vai vác đi rồi. Một đường hồi hải đi về phía trước, đập nước điểm canh, hơi thở không loạn không chìm, rốt cuộc là người của môn phái nào.

Không đứng, nội tâm ta găm thét, bản cô nương lại “được” đắc tội người nào!

&&&&&

Nếu như hàng năm trên võ lâm có cuộc thi bỏ phiếu lựa chọn người xui xẻo nhất, ta nhất định sẽ đứng hàng đầu, sau đó kiếm được một đám đại thâm, cô nương rơi nước mắt đồng tình.

Lão đầu vút ta trên mặt đất giống như vút một bọc quần áo, xé miếng vải đen mỏng, vẫn cười hòa ái dễ gần: “Cô nương, nếu đã đâm chắm ngòi chúng ta và Thiên Cơ môn, tất nhiên là phải trả một cái giá cực đắt.”

Nói xong cũng rời đi, lão gia gia, người không cần bỏ lại mỗi câu này khiến người ta đầu óc mơ hồ a. . . . .

Ta quan sát căn phòng, hít hà, không bày biện đồ gì nhiều, trong không khí mơ hồ có mùi máu tươi. Trên đất, trên tường lại không nhìn thấy, chắc là nơi này đã từng có vết máu, rồi sau đó lại được lau sạch sẽ. Nghĩ tới đây, ta không khỏi nuốt nước bọt.

Sau một lúc lâu, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, nghe tiếng vang chỉ có một người, là âm thanh kia quá mức

vị công tử này, ta nghĩ người nhận tam người rồi.

Về mặt hân hạnh thêm ưu thương, nắm bả vai của ta, dùng sức lắc: "Sương nhi, là ta, là ta, làm sao nàng có thể độc ác với ta như vậy! Lúc đầu đúng là ta lợi dụng nàng trộm [Vạn Kiếm Thánh Công], nhưng mà ta lại hối hận, nàng trộm kiếm phổ, nhưng cũng trộm tâm của ta! Sương nhi, Sương nhi! Ta sai rồi, nàng đừng giả vờ không biết ta."

Khớp tay bị trật của ta bị hấn lắc đau đến không muốn sống, sắp ngất vì quá đau nhưng nghĩ tới chuyện hấn nói. Vạn Kiếm Thánh Công. . . . . Đây không phải là chuyện thời gian trước nổi tiếng khắp giang hồ sao? Nữ đệ tử Hoa sơn Trích Sương trúng mỹ nam kế, tự tiện trộm kiếm phổ, kết quả lại bị mỹ nam lừa lấy được kiếm phổ, bị hấn một chưởng đánh xuống vách đá, hương tiêu ngọc vấn. . . . .

Chuyện đó mặc dù rất tệ, nhưng ta còn lôi kéo Thiệu Hành Ca ngồi quán trà nghe hai lần, vì vậy lại bị hấn ghét bỏ. . . . . Ta căng thẳng, run rẩy nói: "Ta không phải Trích Sương, đó có thể là tỷ tỷ thất lạc nhiều năm của ta. Còn nữa, người là vị kia. . . . ."

"Sương nhi! Ta đã biết rõ không nên dối gạt nàng, nhưng nàng không cần lại giả vờ ta! Tỷ tỷ thất lạc nhiều năm. . . . Có thể đừng xem nhiều mấy cuốn truyện dung tục đó được không, loại kịch văn này dùng rất gương ép?"

Ta. . . . . Ta cũng biết rõ việc này thật sự rất thông tục nhưng công tử đây là sự thật a. Rốt cuộc lại là hảo tỷ muội nào của ta, đời trước ta thiếu họ ư, tại sao cứ là ta. . . . . Ô ô ô. còn nữa không cần ai oán như Thiệu Hành Ca

... , còn nhà chúng các người nhà... Chúng ta...
châm chọc ta xem tiểu thuyết. . . . .

Hắn đột nhiên dùng sức ôm lấy ta. "Kiếm phổ nàng hãy lấy lại, ta với nàng cùng đi Hoa sơn, Mặc chúng môn nếu không tha thứ cho nàng ta sẽ diệt Hoa sơn."

" . . . . . " Cịong nói rất bá đạo, Hoa sơn dù sao cũng là đại môn phái, làm sao có thể nói diệt liền diệt, ta nghĩ lại, ngạc nhiên, "Người là. . . . . Ngưu Tri Nhạc? Lâu chủ của Phong Vũ Lâu Ngưu Tri Nhạc?"

Vừa buông ra tay lại bộp một tiếng ôm ta trở về: "Là ta, Ngưu Tri Nhạc. Nếu nàng thật sự mất trí nhớ, chúng ta lại làm lại từ đầu."

Ta dở khóc dở cười: "Lâu chủ, người có thể giúp ta bẻ lại khớp tay trước không, bỏ huyết đạo của ta, ta sẽ nói chuyện đoàng hoàng với người."

Ngưu Tri Nhạc giúp ta bỏ huyết đạo, nắm cánh tay, thở dài nói: "Sương nhi, ta một mực tìm nàng, nhưng sau khi nàng đưa kiếm phổ cho ta liền biến mất, không xuất hiện, đến cơ hội giải thích cũng không cho ta. Cho đến tháng trước, đột nhiên Lý Thương muốn tiêu diệt Phong Vũ Lâu ta, sau đó ta nghe ngóng, mới biết là hiểu lầm, mà người phát tán lời đồn, nghe nói là một nam một nữ. Ta bèn sai trưởng lão đi bắt bọn họ trở lại, kết quả không ngờ người nọ lại là nàng."

Ta chợt hiểu, nhớ tới lần trước Thiệu Hành Ca đưa tiền cho khát cái, để cho bọn họ tung lời đồn, không ngờ lại dẫn tới chuyện này. Không đợi ta nghĩ xong, cánh tay rắc một tiếng. . . . .

Ngư Tri Nhạc cười như hoa, tranh công nói: "Đã tốt rồi."

" . . . . . "

"Sao vậy?"

Ta thiếu chút nữa ném đôi giày vào mặt hắn, cắn răng nghiêng lợi: "Ta bị thương tay trái. . . . . Người bẻ là tay phải! ! !"

" . . . . . "

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3439009#p3439009>

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ed: Jang Bò

Ta yên lặng ghét bỏ Ngư Tri Nhạc, hẳn rõ là..... Gương mặt trắng trẻo đầy xảo quyệt. Bẻ lại hai cánh tay, ta đau đến không thể khoát tay, quyền cũng không thể ôm, nói: "Ta đi đây."

"Sương nhĩ!"

Ta phiến chết đi được, không nhìn được nói: "Ta không phải Trình Sương. Nàng có từng nói qua cho người, chúng ta là tứ bào thai, sáu năm trước bị thất lạc? Trong mấy tỷ muội chúng ta người dễ bị người ta lừa nhất, có lẽ là Thẩm Hạ, tỷ ấy đứng thứ hai trong tứ bào thai chúng ta. Ta tên là Thẩm Thu, đứng hàng thứ ba, là đệ tử của Ngũ độc giáo."

Ngư Tri Nhạc trừng lớn mắt, sau đó đứng lên, vẻ mặt đen thui nói: "A, nếu không phải nàng, vậy ném cho sư tử ăn đi."

"....." Tay của ta đột nhiên khôi phục hơi sức, nhào qua ôm lấy bắp đùi của hắn: "Tỷ phu! Nếu Trình Sương biết người đối xử với ta như vậy, nàng sẽ rất đau lòng, người nhất định muốn làm kẻ phụ tình sao? Hơn nữa người giúp nàng tìm được muội muội thất lạc nhiều năm, người không cảm thấy nàng sẽ cảm kích người, sau đó người sẽ gia tăng phần thắng lợi sao?!"

Ngư Tri Nhạc lại nổi điên: "Người là người viết sách sao? Chuyện xưa lại còn muốn thêm tình tiết câu huyết như vậy? Thất lạc sáu năm, hừ. Đệ tử của Ngũ độc giáo, hừ. Thẩm Thu, hừ. Cái tên vừa nghe đã biết là bịa ra, chơi rất vui sao?"

Ta bức tức, không được đá kích tên của ta! Vật hy sinh cũng có tôn nghiêm đấy!

Ngư Tri Nhạc không thèm quan tâm, sai tỷ nữ tới xách ta ném vào bồn tắm rửa sạch sẽ, sau đó mạnh mẽ ép ta nằm hai canh giờ, nói là để cho ta tỉnh táo suy nghĩ lại. Căn bản không tin ta giải thích.

Sau đó ta kéo mấy tỷ nữ ngồi cạnh huyệt đưa nói chuyện phiếm, rốt cuộc cũng đã nghe được chuyện Ngư Tri Nhạc và Trình Sương.

Bốn tháng trước, Ngự Tri Nhạc ở trên đường vô tình gặp được Hoa sơn nữ đệ tử Trình Suong đang trừng phạt ác bá, bèn giúp nàng một tay, ai ngờ Trình Suong đối với hắn vừa thấy đã yêu. Nỗi tính hoa hoa công tử Ngự Tri Nhạc quyết định đùa giỡn nàng. Nói với Trình Suong hắn bị nội thương, cần bảo vật trấn phái của Hoa sơn《 Vạn Kiếm Thánh Tông 》 để điều tức nội công. Không nghĩ tới Trình Suong thật sự vì hắn đi trộm kiếm phổ, giao kiếm phổ cho Ngự Tri Nhạc xong, Trình Suong liền biến mất. Lúc này, Ngự Tri Nhạc mới giật mình phát hiện mình đã thích Trình Suong, từ đó ăn ngủ không yên, một tháng qua lại không tìm được tung tích của nàng.

Tỳ nữ nói xong, cùng ta lắc đầu, hàm răng cạy mở vỏ hạt dưa, kêu tách tách, thờ dài nói: "Tên cặn bã."

Cuối cùng tỳ nữ ngưng ngừng nói: "Nhưng nếu lâu chủ làm vậy với ta, ta cũng thà bị lừa."

Muội từ, rất có lập trường.....

Ta bốc một nắm hạt dưa tới, hỏi: "Lâu chủ của các người vương phải tâm bệnh rồi, mau nói cho ta biết có biện pháp gì có thể ra khỏi đây, ta có thể cho các người vàng nha."

"Cô nương, mau rửa mặt ngủ đi, nô tỳ đi ra ngoài trước."

"....."

Dứt lời, mọi người vội vàng rời đi, không cho ta cơ hội vùng vẫy chút nào. Ta vỗ tay một cái, nằm một lúc. Tin đồn trong giang hồ quả nhiên không thể tin, cái gì mà bị người yêu một chưởng đánh xuống vách đá, nói quá vô căn cứ rồi. Chỉ là, rốt cuộc Trình Suong đã đi đâu?

Ngự Tri Nhạc không tin lời ta nói, chỉ trách Trình Suong xem quá nhiều thoại bản, dẫn đến hắn cảm thấy tất cả những điều ta nói đều là bịa từ chuyện xưa. Ta nhăn mày, Thủy Hành Ca sẽ không như vậy đi?

Hắn phát hiện ta mất tích, bây giờ có phải đang tìm ta?

Ta còn có lời muốn nói với hắn..... Nhưng khả năng che giấu của Phong Vũ Lâu là nhất lưu, hắn có thể tìm được ta sao? Ta lật người, thân thể càng ngày càng không còn hơi sức, chỉ chốc lát liền ngủ mất.

Trong giấc mộng cảm nhận thấy hơi thở xa lạ, ta bất an mãnh liệt đánh tới, cơ hồ là nhảy dựng lên, lại thấy Ngự Tri Nhạc đang ngồi yên lặng trước giường, cười nói: "Đã tỉnh rồi hả? Muốn ăn chút gì không?"

"Nghe nói người cùng Trình Suong chung sống ba tháng, vậy người chắc sẽ hiểu đặc tính của nàng, tính khí, thói quen có lẽ rõ ràng đúng chứ?"

Ngự Tri Nhạc suy nghĩ một hồi, trầm ngâm: "Tính khí của nàng không tốt thích khóc lại nhất gan, không thêm nói đạo lý, chuyện của ta sẽ không cùng người khác nói."

"..... Ta không phải nói mấy cái này....."

Hắn nghĩ nghĩ, nghiêm nghị nói: "Thói quen ngủ sẽ nói mơ và ngiên răng của nàng, ta sẽ không tiết lộ ra ngoài."

"Ta....." Ta tròn mắt "Các người đã?!!!"

Ngự Tri Nhạc nói: "Chúng ta cùng đi hái Linh Chi, ngã xuống đáy vực cùng nhau ở dưới đó ba tới, nàng đã quên sao?"

Ta thở phào nhẹ nhõm, vô luận như thế nào, là hắn lợi dụng Trình Suong, không cần biết có phải tỷ muội của ta hay không, ta đều không mong bọn hắn ở cùng nhau.

Ngưng nghi chốc lát hắn lại nói: "Đó là ba ngày khó quên nhất đời ta, một đời cũng sẽ không quên."

Ta to cả đầu, rốt cuộc là các người có cái đó hay không.....

"Có đôi bụng không? Thức ăn đã

chuẩn bị rồi."

Ta dùng sức gập đầu, ăn no mới có hơi sức chạy trốn!

Nhưng đầu bếp của Phong Vũ Lâu làm thức ăn quá ngon, không cẩn thận ăn quá no. . . . . Lòng ta chưa xót

sờ sờ cái lưng tròn vo, may là Thùy Hành Ca không có ở đây, nếu không hẳn nhất định sẽ khinh bỉ ta. Khoan đã, tại sao khuôn mặt của hắn luôn xuất hiện trong đầu.

Không phải là. . . . . Ta yên lặng cảm thấy bị ai, thế nhưng bất tri bất giác ta đã thích tên kia. Ngộ nhờ hắn trở về Tây Vực, ta mắc lệnh tương tư thì làm thế nào.

"Sương nhi, ta hỏi người." Về mặt của Ngưu Tri Nhạc chợt rét lạnh, hơi lạnh thấm vào người, lạnh giọng nói:

"Kẻ đã xúi nàng tung lời đồn, là ai? Tên ăn xin kia nói, người cho bạc hắn là một nam tử. Sau đó mới nhìn thấy nàng đứng bên cạnh hắn, thấp phần thân mật."

Ta nuốt nước bọt, người này trở mặt cũng quá nhanh đi:
"Bằng hữu."

Ngưu Tri Nhạc cười khế, đôi mắt đẹp có ánh sáng lưu chuyển: "Tốt Sương nhi, đừng sợ, ta sẽ không làm nàng thương tổn. Ta chỉ là. . . . . Sợ nàng đau lòng quá độ, tìm nam nhân khác."

Lâu chờ đại nhân người xác định vừa nãy người không có ý nghĩ bóp chết ta? Ta lại càng thêm không thích hắn, nhất thời cảm thấy may mắn vì Trình Sương rời khỏi hắn là chính xác. Ấn nóng noãn, lấy có một mối, Ngưu Tri Nhạc cũng không ở lâu, sai cả đám tùy nữ "Độ tổng" ta trở về phòng.

Duổi họ ra ngoài, áp vào khe cửa lắng nghe tiếng thở lên ngoài, ngoài cửa có ít nhất sáu người. Lại sang cửa sổ nhìn một chút, bốn người. Ta giả bộ đau bụng, chạy đến nhà vệ sinh. Từ trong người móc ra một cái bình, bôi chút bột thuốc vào dưới mũi, tức giận mũi không thể gãi được

nữa rồi. Sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình khác, rắc bột phân xuống hầm phân.

Bột này tên là Phân Rệp, hơi thôi vô cùng, người ngửi thấy nhẹ thì trốn, nếu nặng thì té xỉu. Là lúc xưa ta có ác thú đi theo Đại sư huynh học nghiên cứu chế các loại độc dược, trước lúc xuống núi hẳn nhét cho ta một lọ, nói là đền bù không thể cùng ta đi Đường môn đưa tin. Sau đó ta vừa gãi ngón tay giữa lên, vừa cầm độc dược ước lượng, liền bị sư huynh vô tình đạp xuống núi.

Bên ngoài tiếng bước chân đi tới hướng này cách hai bước, lại dừng lại, tựa hồ đang do dự. Ta nắm lỗ mũi “ai yêu” một tiếng, sau đó ném tảng đá trong nhà xí vào hầm phân, nghe thấy tiếng vang cấp tốc chạy đến, cửa nhỏ bị đẩy ra, tiếng kinh hô liên tiếp, chỉ chốc lát, đã thấy bốn người nối đuôi nhau nhảy xuống đất.

Ta a ni dà Phạt một tiếng, nhảy ra khỏi nhà vệ sinh, bắt đầu suy nghĩ nên trốn sang hướng nào. Bình thường mấy tòa nhà lớn cấu tạo đều là dựa vào hướng bắc nhìn về hướng nam, có thể hứng được nhiều ánh sáng hơn. Cửa chính nếu là hướng nam, vậy phía bắc phòng thì sẽ yếu nhất. Xác định phương hướng, ta bèn chạy sang bên kia.

Ta cũng không trông cậy một hơi có thể chạy thoát, đại nghiệp Phong Vũ Lâu, danh tiếng xa xỉ đã sớm truyền khắp giang hồ, đừng bảo là tông đà, ngay cả phân đà phòng ốc cũng là nổi danh là hào hoa không lồ. Dời tìm được một gian phòng an toàn ít người, tránh tạm một đêm. Chờ bọn hắn cho là ta đã trốn, rồi đi không muộn. Chạy một đoạn đường, cách ba viện, căn bản đều có người canh giữ. Mò mẫm đi về phía trước, đi vào viện thứ tư, lên

trong im ăng yên tĩnh, chắc là không có người ở.

Từ từ dịch bước, dọc theo hành lang đi tới, không dám khinh thường. Đi tới một chỗ trước phòng, nhìn thấy cánh cửa khắc hoa tinh xảo, đợi một chút, ta chợt giật mình, mới vừa rồi đi qua mấy phòng ốc mặc dù cũng tinh xảo, nhưng là không sánh bằng cánh cửa này, cái này, người ở trong. . . . . Ta xoay người muốn chạy, cửa lại mở ra, sau lưng giọng nói kinh ngạc mà vui mừng: "Sương nhi, sao nàng biết tới nơi này. . . . . Trên người nàng có mùi gì vậy?"

Ta: ". . . . ." Đáng chết, Ngưu Tri Nhạc làm sao người lại ở phía bắc! Đáng lẽ người nên ở tại đông sương các sao? Chạy đến phía bắc không mang theo thủ hạ, thân là lâu chủ uy nghiêm của người có muốn nữa hay không.

Ngưu Tri Nhạc cười cười: "Ta biết ngay Sương nhi vẫn nhớ lời ta nói, ta thích an tĩnh, nàng thích làm âm ỹ, cho nên chúng ta quả thật rất thích hợp ở cùng nhau. Chỉ là. . . . . Rốt cuộc trên người nàng có mùi gì vậy?"

Ài muốn ở cùng với người! Ta tức giận oán thăm, ngẩng đầu cười cười: "Mới vừa rồi không cẩn thận ngồi trong hầm cầu hơi lâu."

Ngưu Tri Nhạc liếc mắt: "Ta...ta thích sạch sẽ. . . . . Sương nhi nàng nhanh đi tắm rửa."

Ta cười khế, mới vừa rồi còn lộ dáng thâm tình khẩn thiết, nhưng đôi phương có chút mùi đã không tiếp thụ nổi, đây chính là thích ư, không khỏi làm cho người ta ghét bỏ: "Lâu chủ ghét bỏ ta?"

Sắc mặt Ngưu Tri Nhạc càng trắng hơn, đi nhanh tới,

Các mặt Ngưu Tri Nhạc cũng đang nhìn, ai nhận ra, thấy chết không sờn cầm tay của ta, lắc đầu: "Ta có thể khắc phục!"

Sau đó hình như là không nhìn được, buông lỏng tay, cúi người nôn ọe.

"....." Hắn thích sạch sẽ xem ra không phải bình thường. Ta không muốn dính lấy hắn, đang muốn nói cho hắn biết không sao, tuyệt vọng đan dưới mũi dần dần tiêu tán, theo bản năng vung tay, được hiệu toàn bộ tiêu tán. Một cỗ mùi thối ngạt trời đánh tới, trực tiếp đánh vào lục phủ ngũ tạng. Đến đây ta cũng phải vịn tay nôn ọe, lâu chửi đại nhân, ta sai lầm rồi, ta không nên ghét bỏ người.

Rõ ràng sạch sẽ, rõ ràng hôi không chịu nổi, vẫn còn cố chống, có lẽ Ngưu Tri Nhạc này. .... Cũng không xấu.

Hai chúng ta còn đang nôn ọe, mùi thối vẫn tỏa khắp nơi thì ở hành lang bình bịch chạy vào hai nhóm người, đến trước mặt, không ai là không phải cầu mây, cố nén nét mặt đang nhăn lại thành một đoạn. "Lâu chửi, Trình Sương cô nương bỏ trốn."

Nếu để cho Ngưu Tri Nhạc biết ta trốn chạy thì không phải ta xong rồi ư, ta lập tức lau miệng, nhảy ra ngoài, lúm đồng tiền như hoa: "Này."

"Chạy. ...." Mọi người trừng mắt nhìn.

"Đợi quá nhàm chán, cho nên mới đi tìm lâu chửi của các người chơi." Ta mặt không đổi sắc nói dối, lại bày ra khuôn mặt tự nhận là thuần khiết vô tà nhất tươi cười.

Ngư Tri Nhạc khoát tay áo: "Đi xuống đi."

Mọi người hai mắt nhìn nhau, ta từ từ đi tới trước mặt bọn, rốt cuộc thì bọn họ cũng không chịu được mùi Phấn Rệp, mạnh mẽ xếp thành hàng theo thứ tự rời đi.

Thật là có kỷ luật có a, nếu là ta, đã sớm đánh một trận rồi bỏ chạy ấy chứ. Ta đang cảm khái, bỗng nghe thấy Ngư Tri Nhạc trầm giọng hỏi: "Nàng lại thật sự muốn trốn đi?"

Ta ngẩn người, nhìn hắn nghiến tức nói: "Ta không phải Trình Suong, không phải là Suong nhi của người."

Lặng yên hồi lâu, ta cho là hắn lại muốn tùy ý nói ta chính là nàng thế nhưng vẻ mặt hắn như thường, mang theo vẻ lạnh lùng và bất đắc dĩ, nhỏ giọng: "Ta hiểu rõ." Cuối cùng nhìn về phía ta: "Người không phải là Suong nhi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, đầu óc người này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

"Bởi vì võ công của người quá kém."

"....."

Tác giả có lời muốn nói: chương sau, Giáo chủ đại nhân sẽ tới cứu Thu Thu rồi~~~ sau đó. . . . . Đường như mừng một cũng đến. . . . . =

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Người Lại Biến Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.